

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ESRA TOK

MAZİ

Sonsuza kadar

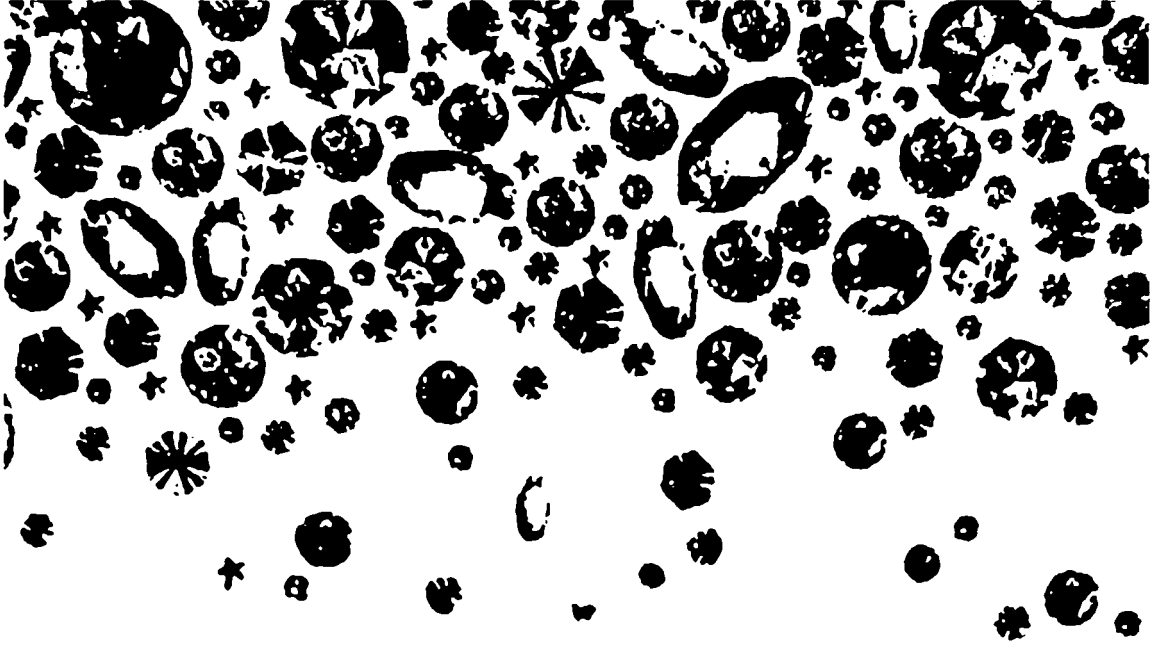
'Bazı hikayeler bittiği yerde başlar.'

Parola
yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

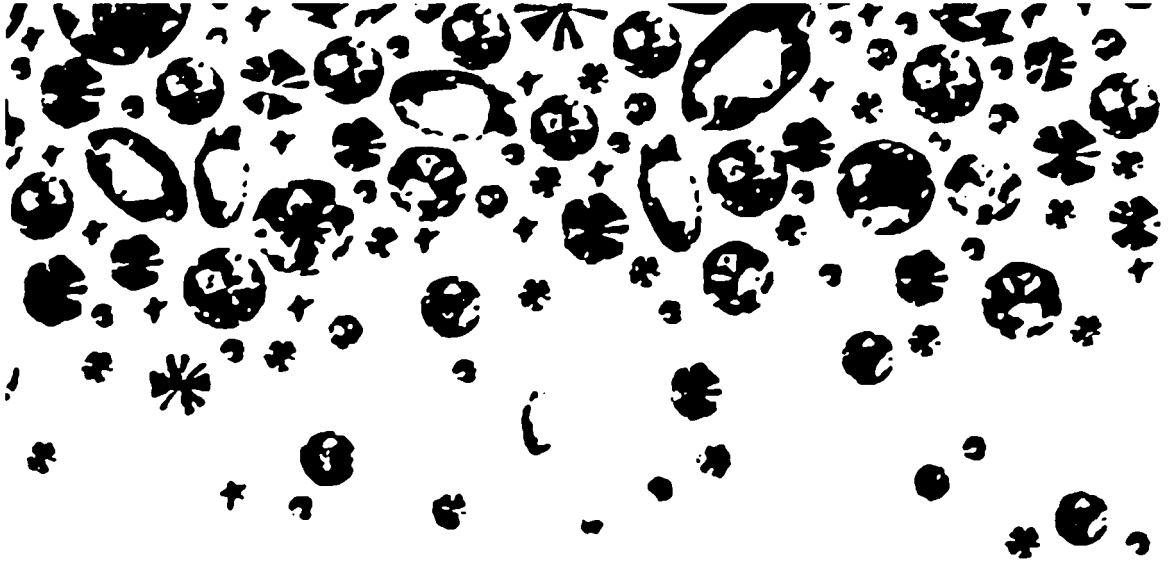
Mazi

Esra Tok

“Nereye kaçarsan kaç, üç şey seninle gelir: Gölgen, acın ve geçmişin. Kaderin ise zaten seni orada beklemektedir.”

SEDAT BALUN

GİRİŞ

“Aşk...”

Yeryüzündeki o en büyüklü duyguyu, kıymetli taşlara işlerken kalbinde henüz hissedememiş bir adamdı; Genco.

Dünya onu Aşkın Tasarımcısı olarak tanısa da sahip olduğu tek unvan bu değildi.

Mezopotamya'nın eşsiz topraklarında, Midyat'ta bir soyun devamı olarak dünyaya gözlerini açtığında Uluhan Aşireti'nin geleceğiydi. Yüzyıllardır var olan Yedi Aşiret'in lideri olan babasının yerine geçecekti. Ne kadar çabalasa da adı o topraklarda Genco Ağa'ydı.

Oysa Genco doğduğu kaynaktan coşkuyla özgürlüğüne kavuşmak isteyen ırmaklar gibiydi. Bir başkasının gölgesinde kalamaz, ona biçilen hayatı yaşayamazdı.

Babasının istediği işletme eğitime ek olarak, Amerika'da Mücevher Tasarımı Bölümünü bitirip, ülkesine döndüğünde doğduğu topraklardan çok uzağa, İstanbul'a sığındı. Özgürlüğünün temelinde kurduğu Uluhan Golden'i zirveye taşıdığına her şeye sahipti. Tasarımları heyecanla beklenirken, yeteneği ile dünyanın en iyilerinden biri olarak gösteriliyordu. Güzel bir sevgilisi ve göz kamaştırıcı bir hayatı vardı.

Babasının ölüm haberini aldığı gece emekleriyle kurduğu bu hayat kâğıttan bir kule gibi yıkıldı.

Var olmasına sebep olan lakin ondan öte hayatında bir yere sahip olmayan babasının katili, Yedi Aşiret'in düşman bildiği Ferzan Ağa'ydı. Hanesine, babasının intikamını almak için gittiğinde ise önüne bırakılan defter yaşanan her şeyin nedeniydi.

Karanlığa gizlenen mazi tozlu sayfaların ardında karşısına çıktığında ona getirdiği sadece acı ve hakikatler değildi. Kara bir peçe ardına gizlenen güzel gözlü Amelya, onu kurtarması için orada kendisini bekliyordu. Amcası ve babasının günahını temize çekmeye razı olduğunda ödeyeceği bedelin her şeyin başlangıcı olacağını bilmiyordu.

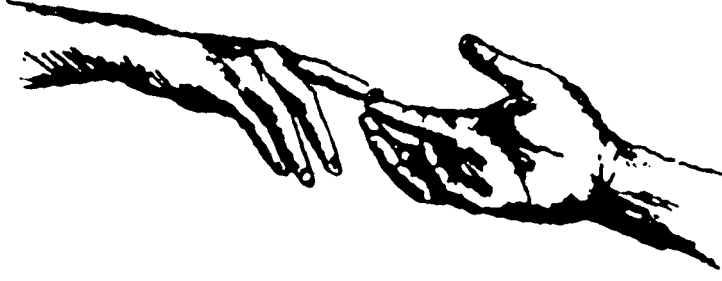
Gözleri kalbine bir kor gibi düşen kıza hak ettiği özgürlüğü ve soyadını verirken, kalbini de avuçlarına bırakacağından habersizdi.

Hissettiği tutku, herkesin hayran olacağı büyük bir aşka dönüştüğünde iki can hayat buldu sevdiği kadının bedeninde.

Oğulları Yaman ve Noyan doğduğunda Uluhan Aşireti ağalarına, Yedi Aşiret gelecekteki liderlerine kavuşmanın mutluluğunu yaşıyorlardı. Lakin Genco ve Amelya'nın oğlunu bekleyen sadece onlar değildi.

Genco, oğlu Yaman'ı kaybettiğinde onu babasının katili olan adamın kollarında buldu. Ferzan Ferman'ın, Amelya'nın ilk oğlu için kurduğu karanlık plandan haberdar olduğunda ise artık çok geçti.

Oğlu Yaman'ı kanlı ellerden sıyrıp aldığı anda o artık soyunun ve Yedi Aşiret'in düşmanı olan Ferman Aşireti'nin tek vârisi, gelecekteki ağasıydı.

1. BÖLÜM

Genco...

Mutlu sonsuzluğa inanır mısınız?

Ben inanırdım. Dünyaya sadece on iki gün önce gözlerini açan oğlumun kaderi can düşmanımın ellerinde karanlığa hap-solana kadar...

“Ey Ferman Aşireti! Ben Ağanız, Ferzan Ferman! Derviş Ferman’ın oğlu! Babamdan aldığım bu unvanı gözüm kapalı emanet edeceğim vârisimi getirdim sizlere! Torumum Yaman Uluhan!”

Orada sözlerine onlarca insanı şahit ederken ben, oğlumu kendine tutsak etmesine engel olamadım. Gözlerimin önünde tek bir gümüş kurşunla canına kıyarken arkasında silinmesi mümkün olmayan koca bir yemin bırakmasına da.

“Aşiretim, servetim, her şeyim artık onun! Genco Uluhan, vârisim önce Allah’a, sonra sana emanet!”

Bahsettiği benim oğlumdu. Varlığını öğrendiğimde hayaller kurduğum can parçamdı. Onun üzerinde bir kum tanesi kadar hakkı yokken tek bir sözle onu da benden almayı başarmıştı.

Sahip olduğum her şey, korumak için çabaladığım dünyam camdan bir küre gibi kırılıp un ufak oldu avuçlarımda.

Geriyeye parmaklarımdan süzülen kan, canımı yakan derin bir acı kaldı. Babamı kaybettiğimde duyduğum acının bin beteriyle kıvranıyordu bedenim.

Kollarımda ceketle sarmaladığım bedeninin suretini izlerken ilk kez çaresizliği hissediyordum. Göğsümün orta yerindeki o koca bir ağırlık nefesimi kesiyordu. İçim cam kırıklarıyla doluydu. Bir kâbusun ortasında kalmış gibiydim. Gözlerim puslu, vücudum ağırdı. Gözlerimin kenarlarında biriken yaşları özgür bıraksam yüreğimdaki ateşe düşecek, koca bir ateşi harlayacaktı sanki.

Canım yanıyordu. Kucağımda oğlumla dönüyor olsam da bizi mazinin takip ettiğini biliyordum. Başımı çevirip, geçtiğimiz ıssız yolu sunan camın ardındakileri izlerken dört bir yanıma saran karanlık ruhumu üşütüyordu. Dışarıdaki güneş ne tenime ne de içime işlemeye yetiyordu. Aklımdaki düşüncelerse beni tüketecek kadar deliceydi. Ama öylesine de tesirliydi ki...

“Baba olmayı başaramadın sen! Tıpkı baban gibi...”

Derinlerden duyduğum o sesle acıyla kapadım gözlerimi. Ne acı ki haklıydı. Canımın parçasını koruyamamıştım ben. Ona uzanan elleri kıramamıştım. Babam gibi evladına baba olmayı becerememiştim. Yıllarca onu suçlayan ben iken üstelik. Hamurunda baba olma yetisi olmadığı için onun sevgisinden vazgeçerken aynı kaderi benim de yaşayacağımı bilemezdim.

Gözlerimi araladım. Yanından geçmekte olduğumuz derin uçurumu gördüğümde ardıma yasladım başımı. Bir an yanımda oğlumu bırakıp, kendimi o sonsuz boşluğa bırakmak aklımdan geçtiğinde gözlerimi kapadım sıkıca. Hayatımda ilk kez yaşadığım bu zayıflık hâli ruhumu parçalıyordu. Şeytan mıydı bu sözleri zihnime dolayan yoksa vicdanımın titrek varlığı mıydı?

“Amelya...”

Kalbim onun adını fısıldadığında güzel gözleri belirdi gözlerimin önünde. Saatler önce beni uğurlarken oğlumuzu ona götürmemi arzu ediyordu. Gözlerinde yaşlarla bahçede beni bekliyor olmalıydı. Gözlerimin önünde belirdiğinde acıyla buruşturdum yüzümü. Peki, ben onun gözlerine, suretine bakıp gerçeği nasıl anlatacaktım? Yaman’ı kollarına verirken artık sadece bizim oğlumuz olmadığını nasıl söyleyecektim? Dayanamazdı. Bu hakikati kaldıramazdı yüreği. Bunu ona yapamazdım.

“Durdur arabayı...” dediğimde sesimi ben bile güçlkle duydum. Arabayı kullanan Bevar’ın işitmesini beklemem ise koca bir aptallıktı. İçimden yükselen acıyla haykırdım.

“Dur Bevar!”

Kucağımdaki oğlum sıçrayarak uyandı derin uykusundan. İç çekişleri ağlamaya döndüğünde Savaş’ın sözlerini işittim.

“Genco, ne oluyor?”

Ne bir söz söyleyebiliyor ne de yüzüne bakabiliyordum. Ansızın dönüp oğlumu onun kollarına bıraktım. Ellerim boşluğa düşerken yabancı bir ses yankılandı. Bana ait olduğunu anlamam ise uzun sürmedi. Oğlumun sıcaklığıyla ısınmış kollarıma tezat buz kesmişti parmaklarım. Taşlaşmışlardı sanki ve bedenim bana ait değildi.

Boğazımdaki koca yumruyu yok etmeye çabaladım. Başaramadım. Tekrar o acı dolu ses dudaklarımdan süzülürken son gücümle, “Nefes... Nefes alamıyorum!” dedim.

Gömleğimin yakasının düğmelerini aralamaya çabalasam da ellerim öylesine titriyordu ki düğmeleri kavrayamıyordum. Ben çaresizce çırpınırken sert bir fren sesiyle durdu araba. Otomatik kapıyı beklemeye dayanamayarak çekiştirdim. Titrek, güçsüz ayaklarımla bastığım yerden çamur bulaştı paçalarıma. Adımlarım kayarak birbirine karışırken çaresizce nefes almaya çalışıyordum. Cığerlerim yanıyordu. Düğmelerle na-

file bir çabayla uğraştığımı fark ettiğimde yakamın iki yanını ellerimle kavradım. Kopan ve etrafa saçılan düğmelerle bir nefes aralığı bulabildim kendime.

“Genco! Genco!”

Bevar’ın sesi etrafımdaki, zihnimdeki tüm sesleri bastırdı. Defalarca adımı haykırdığında duraksadım. Puslu bir camın ardından bakarmış gibi gören gözlerim, uzun zaman sonra netliğine kavuştu ve ben o anda uçuşumun kenarında olduğumu fark edebildim.

Orada, hayatımın tek bir adımda bitebileceği noktadaydım ve bir kuş gibi hafıftı bedenim. Bu hissizlik anını ilk kez ve doruklarda yaşıyordum. Gözlerimi kapatırken kısacık bir an gözlerime inen karanlık, Amelya’yı ilk gördüğüm anı getirdi bana.

“Amelya...”

Adı dudaklarımın arasından süzülürken ondan af diledim. Esen rüzgâr ise bana eziyet eder gibi kokusunu getirdi.

“Genco! Kendine gel! Sen bu kadar zayıf bir adam değilsin!”

Bevar’ın sözleriyle gözlerimi aralayıp omzumun gerisine baktım. Çocukluğumdan kalan tek izdi. Sadece birkaç adım ardımda, gözlerinde gizleyemediği korku dolu bir bakışla beni izliyordu. Hâlimi anlamaktan çok yargılıyordu. Yeşillerinde görebiliyordum bunu.

“Eğer bir adım daha atarsan... Hiç düşünmeden atlarım ardından!”

Yapacağını biliyordum. Dudaklarımda acı dolu bir tebesümle önümde uzanıp giden uçuşuma çevirdim başımı.

“Neden?” diye seslendim boşluğa. Sesim yükselirken ve yankılanarak bana dönerken, ellerimi iki yana açıp tüm gü-

cümle haykırdım. “Bu neyin cezası böyle? Ben bunları hak edecek ne yaptım?”

Soluklarım sıklaştıkça, titreyen ellerimi yumru yapıp vurdum göğsüme. “Ödedim ben!” Bir kez daha vurdum. “Amcamın günahının bedelini ödedim!” Bir kez daha vurdum. “Babamın verdiği sözü yerine getirdim!”

Sermiyan’ın şerefsizliği ve babamın onu temize çıkarmak için, çevirdiği kirli oyunu bitirmek için evlenmişim Amelya ile.

“Yetmedi.”

Ardıma dönüp oğluma uzattım ellerimi. Ama yapamadım. Ona dokunmak, minik bedenini sarıp güzel yüzüne dokunmak canımı yakıyordu.

“O... Geleceğini feda ederek kimin günahını, neyin bedelini ödeyecek?” Boğazımdaki yumruyla sesim kısılırken güçlkle yutkundum. Gözlerimden süzülen yaşların varlığını, dudaklarımın arasında tuzlu tadını aldığımda anladım.

“Bir yolunu bulacağız.” Savaş, kucığında bebeğimle bana doğru yaklaştı. Adımları yavaş ve duruşu tedirgindi. “Yaman’ı kurtaracağız.”

“Hangimiz kurtulabildik?” Ellerimi kaldırıp alaycı bir ifadeyle güldüm. “Hangimiz soyumuza, kaderimize karşı koyabildik, Savaş? Söylesene!” Onu işaret eden ellerimi kendime çevirdim. “Ben mi? Sen mi? Ya da Kenan?” Derin bir soluk alırken ellerimi boşluğa bıraktım. “Hiçbirimiz yapamadık. O da yapamayacak. Benim oğlum, benim babamın katilinin soyunu temsil edecek.” Uzaklarda kalan o yeri işaret ettim. “Annesinin hapsedildiği o lanet yerde yaşayacak. Ve ben... Mâni olamayacağım yaşayacaklarına. Durduramayacağım zamanı.”

“Bize güven,” dedi Kenan. Onun ne zaman arkamızdan geldiğini ve bize yettiğini anlayamamıştım.

“Bunun için her şeyi yapacağız.” Savaş’ın sözleriyle Bevar bir adım daha attı bana doğru.

“Ne denli inatçı olduğunu en iyi sen bilirsin, dostum.”
Bana diyene bakın! Keçi gibi inatçı olan sensin!” Savaş yüzünü buruştururken, “Kardeşim diye demiyorum ama hakikat bu. Aynı anneme çekmişsin!” dedi.

“Ağabey!”

“Efendim serseri!”

Onların didişmelerini izlerken buruk bir hâlde, “Onlar da sizin gibi hasret mi büyüyecekler birbirlerine? Aynı kandan, aynı candan yaratılmalarına rağmen... Birbirlerinden uzakta mı yaşayacaklar? İki yabancı gibi?” dedim.

“Onlar bizim kaderimizi yaşamayacaklar.”

Savaş, kucağındaki oğlumu bana uzattığında kabul edemedim. Adımlarımı yavaşça geriye çekerken, kalbimdeki o derin ses durmadan fısıldıyordu işitmek istemediğim ihtimalleri.

“Mâni olamazsan, Genco? Oğulların birbirine düşman olursa ne yapacaksın? Hangisini seçeceksin?”

Bunu kaldıramazdı yüreğim. Onların birbirinden nefret etmesine, canlarına kastetmelerine dayanamazdım. Amelya’nın, yüzüne bakıp onlara yaşattığım kadere lanet etmesine göz yumamazdım. Sağ ayağım boşluğu hissettiğinde gözlerimden süzülen yaşlarla ellerimi açtım iki yana. Bevar ve Savaş’ın haykırıışları arasında kendimi bıraktım. Sonsuzluk gibi gelen o an, sadece rüzgârı hissederken yüzümde ve tenimde her şey yavaşlamıştı sanki. Zaman durmuş ve ben orada öylece asılı kalmış gibiydim. Oğlumun ağlayışını duyduğumda irkil-dim. O an sırtım büyük bir şiddetle yere çarptı. Hissettiğim acı nefesimi keserken gözlerimi kapadım.

Oğlumun ağlama sesi karanlıklar içerisinde sıyrılmama sebep oldu. Uzun süredir nefessiz kalmış gibi acı çeken ciğer-

lerime değen hava canımı yaktı. Telaşla olduğum yerde doğrulup, etrafıma bakındığımda nerede olduğumu kavrayamadım. Ta ki o mekanik sesi duyana kadar...

“Havaalanına yaklaşık on dakikada ulaşmış olacağız, Genco Bey.”

Oturduğum koltuktan doğrulup, etrafıma bakındığımda jette olduğumu anladım. Bevar, Karan ve Kenan karşılıklı oturuyorlardı. Savaş ise kucağında sardığı oğluma hostesin yardımıyla mamasını yedirmeye çalışıyordu.

“Rüyaydı.” Yüzümü sıvazlarken yaşadığım o anın gerçekliğini üzerimden atamıyordum.

“İyi misin Genco?”

Kenan’ın sesini duyduğumda ona çevirdim bakışlarımı. Sessizce başımı salladım. Oğluma yaklaştım. Sessizce bibe-rondaki mamasını çekiyordu küçük dudakları. Onu kucağıma almak için kollarımı uzattım. Sıcaklığına ihtiyacım vardı. Savaş kollarıma bıraktığında küçük bedenini sıkıca sardım. Koltuğuma geri yerleştim. Kokusunu içime çekerken sessizce şükrettim.

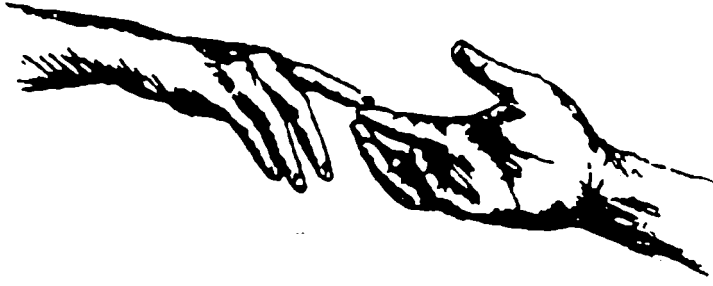
“Kâbus mu gördün?”

“Evet.” Savaş’ın keskin mavi gözlerine bakıp diğerlerinin duymaması için fısıldadım. “Biz bu jete nasıl bindik? Ben... Hatırlamıyorum.”

“Ruh gibiydin. O arabadan inene ve havaalanına varana dek konuşmadın. Hareket ettiğimizdeyse Yaman’ı bana verip uyudun.”

Her şeyin bu kadar basit olduğuna inanmıyordum. Toprağa çarpan bedenimdeki sızıyı hâlâ hissedebiliyordum. Ölmüş, son nefesimi vermiş ve oğlumun sesiyle yeniden doğmuştum ben. Canımın yarısı için, ailem için ikinci bir şans verilmişti sanki. Lakin bunu bir başkasına anlatamazdım. Yapamazdım.

Uzun bir zaman sonra derin bir uykudan uyanmış gibi dinç hissediyordum kendimi. Gözlerim ışığına yeni kavuşmuş gibiydi. Kalbimdeki o hazin sızı yerinde dursa da ona kapılıp gitmeyecek kadar güçlü hissediyordum kendimi. Savaşacaktım. Oğlum için, onun kaderine karşı koyabilmek için tüm gücümü kullanacaktım. Ne pahasına olursa olsun...

2. BÖLÜM

Genco...

Havaalanında indiğimizde adamlarım bizi bekliyordu. Savaş'ın yönlendirmesiyle bizden önce varmışlar ve özel alanda yabancı kimse kalmayacak şekilde etrafı çevrelemişlerdi. Her türlü tedbirin alındığına emin olsam da yine de etrafa tedirgin bir ifadeyle göz gezdirmeden duramıyordum.

Arabaya binip alandan uzaklaşana dek kimseden ses çıkmadı. Oğuz Atay'ın dediği gibi, cam kırıkları gibiydi bazen kelimeler; ağzına doluyordu insanın. Sussan acıtıyor, konuşsan kanatıyordu. Açılan telefonların sesi birbirine karıştığında hepsi sırayla sessize alındı. Bunu benim için yaptıklarını biliyordum.

Boğaz'ın üzerinden geçtiğimizi fark ettiğimde oğlumu göğsüme yaslardım. Küçük başını okşarken onu yeniden İstanbul'a getirebildiğim için ufacık da olsa rahatlamış hissediyordum. Yıllar önce bana ev olan bu şehir yalnızlığıma da ortak oldu. Ne zaman bunalsam kokusunu içime çektiğim denizi içimdeki yaralara merhemdi. Peki ya şimdi oğlumu korumaya, onu gizlemeye yeter miydi gücü? Yedi tepesinden biri ona sığınak olur muydu? İçinden çıkamadığım bu sorulardan kaçabilmek için camı araladım. Denizin kokusunu içime çekerken bu kez oğluma merhem olmasını istedim.

Metal iki kanatlı bahçe kapısının önünde durana dek oğlum kollarımda huzurla uyuyordu. Küçük bedeni ani duruşumuzla sıçradığında, başını okşayıp kulağına fısıldadım.

“Yanımdayım, oğlum.”

Ama benden çok annesine ihtiyacı olduğunu biliyordum. Geniş bahçeye girdiğimizde Amelya’nın elleriyle diktiği çiçekler dahi solgun göründü gözüme. Kapılar açıldı. Savaş, Bevar, Kenan ve Karan beni izliyordu. Onların bakışları altında gücümü topladığımı hissedene dek bekledim.

Toprağa bastığımda, oğullarım için hazırlattığım oyun köşesi çarptı gözüme. Her detayını onu heyecanla beklediğim günlerde özenle çizmiştim.

“*Daha hızlı, baba!*” Çıglıkları ve gülücükleri ile gökyüzüne ulaşmak için uzatacaklardı ellerini. Bense ikisine yetişmek için çabalayacaktım. Birbirinden ayrı ama yan yana monte edilen kaydıraklardan kayarlarken kollarımı açmış, onları bekliyor olacaktım. Ahşaptan hazırlanan küçük ama el işçiliğiyle hayallere ait duran atlıkarıncalardayken, kollarımda kadınımla onları izleyecektim. Geleceğe dair kurduğum bu küçük hayaller sonsuzluk kadar uzaktaydı artık. Onları birlikte göremeyecek, birlikte büyümelerine şahit olamayacağıma dair düşüncelerle sarsıldı bedenim.

“Geldiniz.”

Samira’nın sesiyle irkildim. Başımı çevirdiğimde bize doğru geliyordu. Ardında kalan yere, evime baktım. Pencere-lerin hiçbirinde o yoktu. Kucağımdaki oğlumun yüzüne dokunan dostuma sordum.

“Amelya nerede?”

“Uyuyor. Sizden haber gelmeyince çok kötü oldu.” Ela gözleri bulutlansa da başını eğerek yaşlarını gizledi. “Sakinleştirici verdik.”

Onun Karan’ın kollarına sığınmışımı, Bevar ve Savaş’ın ise beni izlediğini gördüğümde derin bir nefes aldım.

“Bizi yalnız bırakır mısınız?”

“Genco?”

Bevar’ın endişeli ifadesine bakıp gülümsemeye çabaldım. Ama başaramadım. “İyiyim ben. Sadece... Bunu ona yalnız söylemeliyim.”

“Haklı.” Bevar’ın omzuna elini koyan Savaş, bir işaretiyle etrafımızı saran adamların geri çekilmesini sağladı. “Burada kalmamız durumu çözmekten çok güçleştirir.”

Samira çantasını alıp, geleceğini söyleyerek, yanımızdan ayrıldığında yanımda duran dostlarıma döndüm.

“Ferman Aşireti’nin adamları yedi gün sonra oğlum için burada olacaklar. Geldiklerinde...”

“Burada olacağız, Genco. Diğer Yedi Aşiret ağaları ile birlikte.”

Kenan’ın sözlerini Savaş’ın kiler izledi. “Oğlunu senden almalarına izin vermeyiz.”

Ferman konağına kadar gelmeleri ve yanımda durmaları benim için paha biçilemezdi. Bevar çocukluğumdu. Her zaman güvenilebileceğimi bildiğim yegâne dostumdu. Savaş, Kenan ve Karan da arkadaştan öte olduklarını bir kez daha kanıtlamışlardı.

“Bevar ve ben, İstanbul’da olacağız. Ne zaman ihtiyacın olursa bir telefonun yeter.”

Samira geldiğinde, arabalara binip gözden kaybolana dek orada öylece durdum. Demir kapılar kapandığında derin bir iç çektim. Az ileride beni izleyen adamlarıma yaklaşmalarını işaret ettim.

3. BÖLÜM

Amelya...

Derinden gelen mırıltılarla gözlerimi araladığımda başıma keskin bir ağrı saplandı. Aldığım sakinleştirici hapların saatler sonra bıraktığı bu yan etkiyi uzun zamandır hissetsem de alışmamıştım. Yüzümü buruşturup yerimde doğrulmaya çalıştım. Saat kaçtı, ne kadar zamandır uyuyordum? Bilmiyordum. Ağrıyan boynumu ovarken cama çevirdim bakışlarımı. Hava kararmıştı. Genco neden hâlâ dönmemişti peki? Aklıma gelen ihtimalle yüreğim sıkıştı. Noyan'ı kucaklayıp aşağıya inmeli ve onu aramalıyım. Yavaşça soluma dönüp Noyan'a uzattım ellerimi. Ama o an gördüklerimle kalakaldım. Dudaklarımın arasından kopan hıçkırıkla gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Heyecanla çarpan kalbimi zapt edebilmem imkânsızdı. Titreyen ellerim dudaklarımı örterken hıçkırıklarımı dizginlemeye çalışıyordum. Kıvrılan dudaklarım avucuma sürterken inanamıyordum yaşadığım o ana. Ağlarken gülebiliyor muydu insan? Mutlu olduğu için gözyaşı dökabiliyordu. Saatler önce ölmeyi isteyecek kadar mutsuzken yaşamak için delicesine bir güçle sarmalandı ruhum. Dizlerimin üzerinde doğrulup, onun gerçek olduğuna inanmak istercesine oğluma, Yaman'ıma uzandım. Kendini sıktığı için kızarmaya başlayan yüzüne du-

daklarımı eğerken, kokusunu içime çeke çeke öpücüklere boğdum.

“Oğlum... Canım... Bir tanem...”

Sözlerimi anlıyormuş gibi aralandı güzel gözleri. Benim varlığımı hissetmiş gibi titreyen dudakları durdu. Ellerini yüzüne sürterken, göğsüme bastırıp sıkıca sarmaladım.

“Yaman'ım!”

Yanımda olduğuna inanmaya çalışırcasına sıcaklığını hissetmek için sardım kollarımda. Yatakta yanımda uyuyan canımın diğer yarısına baktım heyecanla. Kardeşinin burada olduğunu görsün, onunla artık ayrılmayacaklarını bilsin istedim. Uykucu hâlini gördüğümde gülümsedim.

“Kardeşin geldi, oğlum!” Kıpırdansa da uyanmadı Noyan. Bizi baş başa bırakmak ister gibi sessizce uyumaya devam etti. Kardeşinin mahrum olduğu zamanı ona veriyordu sanki.

Onun yokluğuyla delirmek üzereyken getirilen doktorun yaptığı sakinleştirici ve ardından başladığım antidepresanlar yüzünden Noyan'ı emzirememiştim. Şimdi Yaman da sütümden mahrum kalacaktı. Yaşadığımız bu acının nedenini öğrenmek ve bize bunları yaşatandan hesap sormak istiyordum. Bu kötü günlerin bedelini ödemeliydi. İntikam duygusuyla ilk kez tanışıyordum. Ama şu anda istediğim tek bir şey vardı. Oğullarımla baş başa ve sessizce zaman geçirecektim.

Sırtımı yatağın başına yaslayıp Yaman'ı göğsüme yatırdım. Diğer yanımda uyuyan Noyan'ın küçük elini tutup şükrettim.

“Bir daha bizi ayırma, Allah'ım! Bizi ayrılıkla imtihan etme!”

Üzerindeki kıyafetleri çıkarıp, bedenini kontrol ettim ellerim titreyerek. Tek bir iz, pamuk tenine düşen bir leke görmeyince rahat bir nefes aldım. Dolapta onun için hazır bekleyen tulumlarına bakarken gözlerimden dökülen yaşlarla şükrettim. Ona bu kıyafetleri hiç giydiremeyeceğimi düşünerek korkan kalbim bu kez mutlulukla sızlıyordu.

Öperek, koklayarak giydirdim. Noyan'ın yanına yatırıp ikisini izledim sessizce. Bir daha ayrılmamaları için dualar ettim. Hep bu kadar yakın olmalarını diledim. Komodinin üzerinde duran telsizi açıp, diğer eşini elime alıp çıktım odadan.

Genco'yu görmeliydim. Kâbus dolu günlerimizin, gecelerimizin bittiğine onu gördüğümde inanabilecektim. Kollarına, sıcaklığına sığınarak yaralarımı sarabilecektim.

Geçtiğim koridorda ufacık bir ses dahi yoktu. Merdivenlerden hızlıca inerken etrafa bakıyor, onu görmek için sabırsız hissediyordum.

Hizmetliler de odalarına çekildikleri için ortada dolaşan kimse yoktu. Üzerimdeki geceliğin üzerine geçirdiğim sabahlığımın belindeki ipek kurdele telaşlı adımlarımla açıldı. Umursamadan bahçeye çıktım. Gecenin karanlığına gizlendim. Belirli noktalarındaki aydınlatmalara rağmen görülmem mümkün değildi. Sağ tarafta camdan, yarım bir küre şeklinde yapılan çalışma odasının olduğu yere yürüdüm sessizce. İçerisi özel camlar nedeniyle görünmüyordu. Lakin onun orada olduğunu hissediyordum. İçeride Yedi Aşiret ağalarının olmasını ümit ederek, kapıyı ondan öğrendiğim şifreyi girerek açtım. İçeri doğru kafamı uzattığımda, onu az ilerideki masasının ardında tek başına otururken buldum.

Önünde yarısından da az kısmı dolu olan içki şişesi vardı. Avucundaki kadehi dudaklarına götürüyordu. Bakışları önündeki boşluğa saplanmıştı. Mutlu görünmüyordu. Oğlumuzu bulup, evimize getirmesine rağmen yüzünün gülmüyor oluşu sanıyeler önce hissettiğim heyecanı alıp götürdü.

“Genco?”

Adını söylediğimde irkildi. İçimi titreten kara gözleri etrafıta şaşkınlıkla gezinip beni bulduğunda, elindeki kadehi bırakıp hızlıca doğruldu.

“Amelya’m?”

Masanın ardından çıkıp, bana doğru yürüdüğünde aramızdaki mesafeyi hızlı adımlarımla yok ettim. Boynuna sarıldığımda geriye doğru savrulsa da dengemizi sağlayan o oldu.

“Güzelim, iyi misin?”

Geri çekilip yüzünü sardım avuçlarımda. Hissettiğim endişe onun bana “Amelya’m” dediği anda yok olup gitmişti. Öpücükler bırakırken tenine fısıldadım. “Teşekkür ederim. Oğlumuzu bulduğun için, getirdiğin için... Sözünü tuttuğun için teşekkür ederim!”

Belimdeki ellerini çekip saçlarıma dokundu. Öpücüklerimin tesiriyle gülümsese de gözlerine ulaşmayan bir tebessümdü bana sunduğu.

“Ne zaman geldiniz?”

“Gün batımında.” Kollarımı boynuna sardım. “Neden yanımızda değilsin?” dediğimde bakışlarını kaçırdı kısacık bir an. Ellerini yüzümden çekerken etrafını işaret etti.

“Yedi Aşiret ağaları buradaydı. Onlarla önemli bir toplantım vardı.”

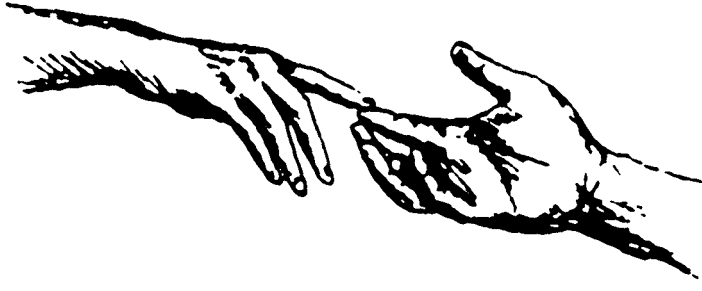
Yüzüne bakıp ne olduğunu çözmeye çabaladım. Lakin öylesine gizemliydi ki... Fayda etmedi arayışım. “Bir sorun yok, değil mi Genco?” dedim korkarak.

Belimi kollarıyla sıkıca sarıp önce bedenlerimizi, ardından alınlarımızı birbirine yasladı. “Sen yanımdasın ya... Oğullarım ve sen... Derdim, tasam yok artık.”

Rahat bir nefes aldım duyduğum sözlerle. Tüm endişem, korkularım yok oldu. Gülümseyip kollarımı boynuna sardım sıkıca. Başımı kokusuna yasladığımda, kucağına aldı usulca.

“Seni odana götürelim, kaçak güzel. Çıplak ayakların ve bu hâlinin hesabını sonra soracağım sana.”

Kıkırdayıp ona bıraktım kendimi. Kolları benim kanatlarımdı sanki. Onların gölgesi dünyanın tüm kötülüklerinden korumaya yetecek kadar güçlüydü.

4. BÖLÜM

Genco...

Amelya'yı odamıza götürdükten sonra uykuya daldığı anda ayrıldım yanlarından. Tekrar çalışma odama indiğimde üzerimde düğmeleri açılmış gömleğim ve saatler önce bulandığı toprak yüzünden paçaları sertleşmiş pantolonum vardı. Kadehimi tekrar doldurup, çevirdiğimde cama degen buz parçasının sesi yankılandı sessizlikte. Üçlü koltuklara geçip oturdum. Başımı ardıma yaslayıp cam tavanın ardındaki vuran yıldızları izledim. Kafamdaki onlarca düşünceyi zapt etmeye çabalasam da susmaya niyetleri yoktu.

Oğlumun neden böyle bir bedel ödemek zorunda kaldığını anlayamıyordum. Kadehteki viskiyi yudumlamak için doğrulduğumda o ses çınladı kulaklarımda.

"İkinizden bir can olmasını istiyorum!"

Suretini bir daha ölene kadar görmemeye yemin ettiğim büyükannem Beyaz Uluhan'ın sözleriydi.

"İkinizin bir olmasını, birliğinizden bir can doğmasını istedim. Hayatımda kurduğum en büyük düş buydu. Ancak Ferzan Ağa benden çabuk davrandı. Amelya'yı ortaya çıkardı. İkinizden bir cana sahip olamayacağımı artık biliyorum. İsteğim

artık başka... Genco, senden doğacak ilk oğul ile Rojda'dan doğacak ilk kız birbirinin kaderi olacak."

O an olayın tüm gerçekliği çarptı yüzüme.

"O zaman ikinizin kanını taşıyacak bir can doğacak. Hayatta sahip olduğum iki varlığın canı. Üstelik bu evlilikten doğacak çocuk iki aşireti birbirine sonsuza dek bağlayacak."

Beyaz Uluhan ve Ferzan Ferman... Birlikte planlamışlardı. Zira her ikisinin de kurduğu hayallerin Yaman üzerinden olması tesadüf olamazdı.

Yerimden doğrulduğumda yüreğim sıkışıyordu. Biri oğlumu istemişti. Kendisine vâris, soyuna soy katması, insanlarına sahip çıkmasını arzu etmişti. Diğeri ise oğlumun doğacak bebeklerinin anasını seçmişti. Kurt soyu ile Uluhan soyunun tek bir canda, tek bir bedende buluşabilmesi için...

"Hayır..." dedim dişlerimi sıkarken. "Hayır!"

Elimdeki kadehi karşı duvara savurup parçalara ayrılmasını izledim sisli bir perdenin ardından. Cebimdeki telefonu çıkardığımda parmaklarım titriyordu. Hislerimi dizginlemeye çabalayarak telefonuma kaydetmediğim ama her rakamını ezbere bildiğim numarayı aradım. Kısa bir an sonra duyduğum sesle irkilerek kendime geldim.

"Ağam?"

"Telefonu ver ona!"

"Ama..."

"Hemen şimdi!" Sesim telefonda yankılandığında derin bir nefes sesi işittim. Ardından açılan bir kapı ve adım seslerinin sonunda varlığını unutmak için her şeyimi verebileceğim kadın vardı karşımda.

"Genco? Sen misin sahi?"

Heyecan vardı sesinde. Mutluydu. Hissettiğim bu duygularla içimdeki öfke harmanlandı. Benim hayatımı mahvederken nasıl bu kadar rahat olabiliyordu hâlâ?

“Neden yaptın bana bunu?” dedim sadece.

“Anlamıyorum. Sen iyi misin?”

“Çok iyiyim.” Alaylı bir gülüş savruldu dudaklarımdan. Bilmiyordu. Bir zamanlar sevdası uğruna dedemi ve babamı terk ettiği adamın artık yaşamadığından habersizdi. “Müjdeli haber sana henüz ulaşmamış demek? Dur, o vakit ben diyeyim sana! Bugün oğlum, Ferman Aşireti’nin vârisi ilan edildi.”

Devrilen eşyaların sesinin ardından onunki duyuldu. “Ne? Ne diyorsun sen? Böyle bir şey imkânsız! Ferzan izin vermez!”

“Lanet nefesini son kez vermeden önce kendisi bizzat yaptı devir teslim törenini. Tüm aşiretinin önünde üstelik.”

“Ferzan öldü mü? Yoksa... Sen mi öldürdün onu?” Şok olduğunu barındıran ses tonu suçlayıcı bir tınıyla bezendiğinde dişlerimi sıktım.

“Tek umursadığın bu, değil mi? O pislik! Duymak istediğini söyleyeyim o zaman. Ben öldürmedim!” Kendimi güçlkle zapt ediyordum. “Ama eğer o kıymasaydı canına, gözümü kırpmadan öldürürdüm onu!”

“Hangisi? İlk doğan mı yoksa?”

“Yaman’ı... Senin üzerine hayaller kurduğun oğlumu...”

“Nasıl yapar bunu?”

“Neden şaşıryorsun ki? Senin gibiydi o da. Sadece kendini ve kendi isteklerini düşünen biriydi. Torununu yıllarca bir peçenin ardına gizledi. Sırf ondan doğacak bir vârise sahip olabilmek için...”

“İzin vermem! Benim kanımı taşıyan bir can, üstelik ilk oğlun onun aşiretine ağa olamaz. Doğacak çocukları Fermanlara ait olamaz. Kabul etmem! Oraya geliyorum!”

“Senin artık ne topraklarımda ne de benim evlatlarımda üzerinde söz söyleme hakkın var, Beyaz Hanım!”

“Genco!”

“Bitti!” Sesim odada yankı bulacak kadar yükselirken boğazıma saplanan ağrıyı yok saydım. “İstedğin bedeli almak için sana ben de Rojda da bir yemin ettik. Ama daha ötesi yok. Ne buraya dönebilirsin ne de bir kez daha el sürebilirsin hayatıma. Eğer böyle bir hata yaparsan...” Elimi kalbime yasladım. “Ahdim olsun, seni de Ferman’ın mezarına gömerim! Yaparım!”

Çaresiz yakanışlarını daha fazla duymak istemiyordum. Telefonu kapatıp odanın bir köşesine savurdum. Yüreğimden taşan öfke, sarsılan bedenime yetmeyen nefesimle masanın üzerindeki yere savururken haykırdım.

“Hepinizin canı cehenneme! Lanet olsun!”

Ayaklarımın ucunda yere düşen ve camı kırılan çerçeveyi gördüğümde doldu gözlerim. Eğilip usulca aldım. Bedenimi koltuğa bırakırken, doğdukları gün hastanenin görevlendirdiği fotoğrafçının çektiği fotoğraftaki iki minik surete dokunurken parmaklarımdan kan süzülüyordu. Onları kollarına almış, mutlulukla gülümseyen o adam ben değildim sanki. Sadece zamanı geri alabilmeyi diledim. O anda kalmayı ve asla bugünü yaşamamayı arzu ettim. Lakin hayat en acımasız hâliyle beni bulduğum kâbusun içinden sıyrıp almadı. Orada, çalışma odamda sabahın ilk ışıklarına kadar içmeye ve o fotoğrafı izlemeye devam ettim.

İşittiğim sesleri anlamlandırmak öylesine zordu ki... Gözlerimi kısıarak da olsa aralamaya çalıştım. Zira o an odayı dolduran güneş ışığıyla inleyerek tekrar kapattım. Bulduğum yeri, hâlimi kavramam uzun sürmüş olmalıydı ki kapıdaki kişi sabırsızlanarak gücünü arttırdı.

“Ağam... Ağam, iyi misin?”

Serhad'dı. Bevar'ın gidişiyile onun eğittiği ve güvendiği adamlardan birini almıştım yanıma. Aşiretim ile olan bağımı sağlıyordu. Birkaç gün önce oradaki işleri toparlaması için gönderdiğim Midyat'tan yeni dönmüş olmalıydı.

Yüzümü sıvazladım. Tıpkı bulunduğum oda gibi mahşer yerine dönecekti topraklarım. İnsanlarım oğlum için biçilen kaderi kabullenmeyecekti. Beni suçlayacaklardı. Yerimden doğrulup kapıya yürüdüm. Kilidi açıp, araladığımda karşımdaydı.

“Ağam... Çok şükür iyisin!”

“İyi görünüyor muyum sahi?”

Onun çekilişiyile aralanan boşluktan geçip merdivenlere yöneldim. Ardımdan geliyordu.

“Midyat ne durumda?”

“Ekim telaşı dışında bir sorun yoktu. Lakin... Henüz kimse duymadı dün olanları...”

Kaşlarımı çatıp durduğumda o da benimle birlikte durmuştu. Başımı çevirip yüzüne baktım. “Haber çoktan gitmiştir diye düşünüyordum.”

“Savaş Ağa ve Kenan Ağa engel oldu. Yedi Aşiret'in topraklarında olan kimse, Ferzan Ferman'ın öldüğünü bilmiyor. Duyanlar ise susturuldu.”

Benim ve oğlum için yaptıklarından dolayı her ikisine de minnettardım.

“Bir saate kadar burada olacaklar. Yedi Aşiret ağalarının hepsi...”

Onların desteğine ihtiyacım vardı. Ama önce Amelya'nın konuşulacakları duymaması için bahçeye çıkmasını istemediğimi ona söylemeliydim.

Serhad sözlerinin ardından hazırlıklara bakmak için geldiği yöne geri döndüğünde o gözden kaybolana dek durdum. Ardından merdivenleri çıkıp eve girdim. Yatak odamızın ol-

duğu kata çıktığımda az ilerideki aralık kapısını buldu bakışlarım. Adımlarımı yavaşladı. Derin bir nefes alıp yaklaştım. Açmak için uzattım elimi. Oğullarımın mırıltıları ve Amelya'nın neşeli, kahkahalarla bezeli sesi kulaklarıma dolduğunda kalbim ısındı. Gözlerimi kapatıp kısacık bir an o sesleri zihnime kaydetmek istedim. Son nefesimde dahi duymayı arzu edeceğim kadar huzur doluydu her bir tınısı. Daha fazla onlardan uzak kalmaya dayanamayıp, içeri girmek için adım attığım anda duyduğum sözler mâni oldu adımlarıma.

“Dadı, Genco neden geceden beri yanımıza gelmedi?”

“İşleri vardır, güzel kızım. Hem bak, sözünü tuttu. Oğlunu getirdi.”

“İçimde bir sıkıntı var, dadı.”

Sesindeki hüznü tüm benliğimle hissediyordum. Ellerimi kapının iki yanına koyup güç almaya çabaladım.

“Yaman'ı benden aldıkları o günün gecesi de böyle bir sıkıntı çöreklenmişti yüreğime.”

“İçini ferah tut. Artık kimse ayıramaz yavrunla seni. Hem Genco Ağa izin vermez.”

“Vermez, değil mi? Genco korur bizi.”

Alnımı kapının sert yüzüne yasladım. Ellerim yumruk olurken titrek bir soluk çektim yanan ciğerlerime. Bana bu denli güveniyor olması canımı yakıyordu. Onu tutup sarsmak, inandığı adam olmadığımı haykırmak istiyordum. O kadar güçlü bir adam olmadığımı, korktuğumu, onları kaybetmekten deliler gibi korktuğumu söylemek istiyordum.

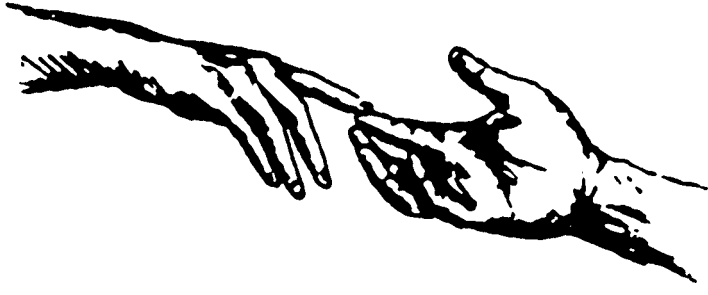
“Genco Bey?”

İşittiğim sesle geri çekildim. Kim olduğuna bakmadan, ona sırtımı dönüp misafir odalarından birine yürüdüm. Hemen yandaki odanın kapısını açıp, başımı çevirmeden, “Temiz çamaşır ve birkaç kıyafet getirin. Duş alacağım,” dedim.

Kadının ardından söylediklerini duymadan hızlı adımlarla odaya girdim. Duş kabininin içerisine girip suyu açtım. Üzerimdeki kıyafetlerle olduğum yere çökerken akmaya başlayan suyla gözlerimden akan yaşları özgürce bıraktım. Sesimin duyulmaması için avucumu ısıtırken gücüm tükenene, gözyaşlarımdan geriye gözlerimde derin bir kırmızılık kalana dek ağladım.

Duştan çıktığımda kendimi çok yorgun hissediyordum. Bedenimden akıp giden su kalan tüm gücümü de alıp götürmüştü sanki. Lakin durmak ve dinlenmek için vaktim yoktu. Cama yaklaşıp, perdeyi araladığımda birbiri ardına bahçede sıralanmış arabaları gördüm. Gelmişlerdi. Derin bir nefes verip geri çekildim. Havluyu bedenimden sıyrıp yatağın üzerinde bırakılan kıyafetlerime yöneldim. Koyu renk kot pantolonumu giyip, siyah gömleğini üzerime geçirdiğimde sırtımdaki tüm kaslar sızlıyordu. Aynanın karşısında düğmelerimi iliklerken saçlarımin her zamanki hâlimden biraz daha uzun olduğunu fark ettim. Parmaklarımla karıştırıp, iyi göründüğüme karar verdiğimde, yatağın üzerindeki telefonumu kontrol etmeden cebime soktum. Saatimi de alıp odadan çıktım. Kapıyı kapatmadan koridora adım attığımda kordonu bileğime sarıyordum. Takıp, düzelttiğimde açılan kapı ve ardından gördüğüm suretle taş kesildi adımlarım.

5. BÖLÜM

Genco...

“Genco’ m!”

Üzerinde masumiyetine yaraşır beyaz, dantellerle bezeli bir elbise vardı. Yaman kaybolduğu günden beri siyahlarla gizlenen teni, günler sonra ilk kez ona en çok yakıştırdığım renge bürünmüştü. Dün geceki hâinden bile çok daha güzeldi. Kısa süre önce doğum yaptığına onu gören kimse inanamazdı. Bedeni öylesine hızlı kendini toparlamıştı ki ilk günkü gibi nefesimi kesecek kadar göz alıcıydı. Başını sağa eğmiş, kuzguni kıvrımlarının omzundan dökülmesini sağlamıştı. Az önce ıslattığı için parlayan dolgun dudakları, biçimli burnu ve kalbimi her baktığımda yangın yerine çeviren gözleriyle nefes kesiciydi. Öylesine özel, öylesine eşsizdi ki... Güzel yüzüne baktığım her an, onu bana getiren Yaradan’a şükretmekten vazgeçemiyordum.

Elinde, bana yaklaştığında fark edebildiğim biberonla ansızın boynuma sarıldı. Kokumu içine derin derin çekiyordu.

Ellerim ona dokunmak için sızlasa da yapamadım. Sıcaklığıyla derman bulmaya çabaladım. Ama yetmedi. Daha fazla uzak kalmaya dayanamadım âşık yüreğim. Kollarımı bedenine sıkıca sardım. Teni tenime yaslandığında derin bir nefes bı-

raktım özlemle. Sakallarımın sürtündüğü saçlarına yasladım başımı. Kısacık bir an yaşanan onca şeyi, ondan gizlediğim gerçekleri yok saymak istedim.

“Gece yoktun.”

Cevap vermeme fırsat kalmadan saçlarımın arasında gezinen parmakları kasıldı. Başımı usulca geriye çekip çatılmış kaşlarıyla yüzüme baktı.

“Sen... Duş mu aldın?”

“Evet, sevgilim.” Kollarımdan bedenini sıyırdı. Tenimden sıcaklığını alsa da kokusu nefesim ile ciğerlerime dolacak kadar yakınımdaydı.

“Neden odamızda değil de bir başka odada yıkanıyorsun?”

Konuşmak için aralanan dudaklarım sözleriyle şaşkınlığa büründü.

“Bizden kaçıyor musun?”

“Hayır... Hayır!” Yüzünü avuçlarımla sarıp yaşlarla dolmak üzere olan güzel gözlerine baktım. “Toplantım olduğu için acelem vardı.”

Üzerimdeki kıyafetlere bakıp tekrar gözlerime kenetledi güzel mavilerini. “Gidecek misin?”

“Birkaç gün evden idare edeceğim.”

Aşağıdan gelen seslerle irkildi.

“Aşiret ağaları burada. Beni bekliyorlar. Onlar gidene kadar bahçeye inme, güzelim.”

Korkuyla büyüdü gözleri. Ellerini kalbine yaslayıp fısıldadı. “Yaman... Onun için mi geldiler?”

Yüzünü saran ellerimle kendime çektim usulca. “Yok. Mahsul ve hesap için buradalar,” dedim alnına yaslarırken alnımı. “Korkma!”

“Sen yanımdaysan korkmam ben.” Ellerimi kavrayıp dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktı. “Ama sen yoksan... O zaman yuvasız bir kuş gibi oluyor yüreğim.”

Sözleriyle titredim. Dudaklarına sert bir öpücük bırakıp ayrılmadan fısıldadım. “Benim yuvamsa senin gözlerin...” Nefesini içime çektim. “Sen benim cennetimsin!”

Çalışma odamın olduğu koridora girdiğimde, aralık olan kapıdan sızan sesleri duyunca duraksadım.

“Yedi Aşiret’in vârislerinden biri düşman aşirete reis mi olacak?”

“Ölen ağanın vasiyeti var ortada. Üstelik tüm aşiretinin önünde ettiği yemini de...”

“Değil Midyat, Mezopotamya dahi kabul etmez böyle bir şeyi!”

“Biz de henüz kabul etmedik.” Kenan’ın sesiydi bu. “Ferman Aşireti’ni tek kalemde silmesini de biliriz. Lakin ellerinde büyük bir koz var. Amelya Hanım’ın, Sermiyan Uluhan’ın kızı olduğunu ve bunu Barzan Uluhan’ın gizlediği duyulursa, ne Uluhan Aşireti ne de Yedi Aşiret bu günahın izinden sıyrılabilir.”

Yüzümü sıvazlayıp derin bir nefes aldım. Küçük bir ışığın süzüldüğü kapıya doğru attığım her adımda yüzümde ifadesizlik yer edindi. Söylenenleri hiç duymamış gibi içeri girdiğimde odanın sabahki hâline eser yoktu. Her yer temizlenmiş, az ilerideki masa yapacağımız toplantı için içecek ve yiyeceklerle hazırlanmıştı. Odaya girdiğimi ilk fark eden Kenan oldu. Ayaa kalkarak beni karşıladı.

“Geçmiş olsun, Genco Aaa.”

Uzattığı elini sıkıp, “Sağ olasin, Kenan Aaa,” dedim.

“Genco Uluhan, oğullarını görmek için geldik. Benim kadar yakışıklılar mı?” Toprak, her zamanki neşeli hâli ve kendine has enerjisiyle Kenan’ın yanındaydı.

Soyadıyla hitap etmekten hiç vazgeçmiyordu. Babamın ellerinin uzanamadığı tek adamdı. “Ne mümkün! Hoş geldin, Toprak Ağa.”

Yiğit Ağa, her zamanki gibi elinde kendi koleksiyonuna özel tespihini sallayarak yaklaştı.

“Sınırın öteki tarafından dün gece döndüm. Doğduklarından haberim olsaydı ilk gelenlerden olurdum, Genco Ağa.”

Daha önce gördüğüm hâllerine göre daha rahattı.

“Biliyorum, Yiğit Ağa.”

“Cihana adını duyuran Yaman oğlan nasıl?”

Aşiretinin kendisinden haberi dahi olmadan doğan ve büyüyen Mert Soylu’nun, dövmelele bezeli elini sıkarken gülümsemeye çabaladım.

“Çok iyi.”

Masanın başındaki yerimi almadan önce köşede duran küçük bardan kristal kesim kare biçimindeki viski şişesini aldım. Camdan tıpayı kaldırıp dizili duran kadehlerden beş tanesini sırayla doldurdum. Bardakları uzatıp, son olarak kendiminkini alarak büyük bir yudum aldım. Ardıma döndüğümde beni izliyorlardı. Yutkunduktan sonra elimdeki kadehi bıraktım. Mert ve Yiğit, çalışma masamın karşısındaki iki berjerdeydi. Kenan ve Toprak ise üçlü deri kanepemde aralarında çok az mesafe kalacak şekilde oturuyordu. Kadehleri uzattım. Her biri teşekkür ederek aldı. Beklemenin yersiz olduğuna karar verip, dudaklarımı araladığımda kapıdan Savaş ve Bevar girdi.

“Bizi beklemeden mi başladınız, ağalar?”

Bevar’ın sözleriyle doğrulan ağalar onunla el sıkışırken, Savaş üzerindeki ceketini çıkarıp koltuğa bırakırken sessizliği bozdu.

“Rojda biraz rahatsız olduğu için onun yerine Bevar vekâlet edecek.”

Gelip, yanımda durduklarında hissettiğim güçle omuzlarımı dikleştirdim. Gömleğimin kollarını sıyırdıktan sonra başımı kaldırdım.

“Eksik kalmadığına göre masaya geçelim mi, ağalar? Uzun bir toplantı olacak.”

O an karşılarında gireceği mücadeleye hazır ve bu uğurda gerekirse onları karşısına almaktan çekinmeyecek bir Genco vardı.

Karşımda oturan adamların yüzünde gezdirdim bakışlarımı. O an beyhude bir çaba içerisinde olduğumu fısıldayan yanımin doğruluğuna inanmak istemedim. Saatler geçmesine rağmen bir çıkış yolu bulamamıştık. Sözüne güvenilir iki aşiret büyüğü ile yaptığımız telefon konuşması da çözümsüz kalmıştı.

“Sezai Bey böyle bir durumda tek çarenin, seçilen ağanın yerine yeni bir can olacağını söyledi.” Yiğit Ağa, telefonu masasına bırakırken ardına yaslandı. “Onun kanından başka bir vâris...”

“Noyan...” derken hissettiğim acıyla kasıldı yüzüm. Yerimden hızla doğrulup masanın iki yanına ellerimi yasladım. “Olmaz! Bir oğlumu kurtarmak için diğerini kör kuyulara atamam!”

“Bilindiği üzere Ferzan Ağa’nın bir amca oğlu ya da babasının başka bir çocuğu yok. Hepsi çok önce vefat etmiş. Hayatta degiller.” Kenan, bizden sadece birkaç yaş büyük olsa da töreleri ve aşiret kanunlarını en iyi bilendi.

Kocaman bir ailenin Ferzan dışında bir vârise sahip olmayışı şaşırtıcıydı. Ailesine, babasına dair bilgileri taşıyan raporu elimin tersi ile ittim. Bevar'ın öğrendiği bilgilerle dosyada dört üvey annesi olduğu yazılıydı. Onu doğururken ölen annesinden sonra babasının sadece dinî nikâhla evlendiği kadınlardan olan çocukları çok küçük yaşlarda ölmüştü. Biri dahi on sekiz yaşını görecektik kadar şanslı olmamıştı.

“Çok garip değil mi sizce de?” Toprak Ağa sigarasını yakıp, bir nefes çektikten sonra masanın ortasına sürüklenen dosyayı işaret etti. “Neredeyse ona yakın kardeşi olmuş. Ama bir tanesi dahi yaşamıyor.”

“Onların ölümlerinde parmağı olduğuna yüzde yüz eminim.” Mert, kendisine dönen bakışları yok saydı. “Adam, gözünü kırpmadan doğum yaptığı gece kızını öldürmüş. Üstelik kendi torununu yıllarca hapsederek gizlemiş. Kardeşlerine mi kıymayacak?” Annesinin yaşadıkları ve ondan gizlenen hayatına dair öğrendiği hakikatlerin ağırlığını anımsayınca, bu konuya verdiği tepkinin sertliği anlaşıyordu. Masada bulunan diğerleri de benimle aynı fikirde olmalıydı. Zira yükselen sesine ve sözlerinin ardından masaya vurduğu yumruğa sessiz kalmışlardı.

“Söyleyeceklerime kızmayasın, Genco Ağa...” Yiğit Ağa'nın tespihini parmaklarının arasında geçirirken söyledikleriyle yumruklarımı sıktım.

“Amelya Hanım... Yani vârisin, anasının gayrimeşru oluşu bu durumu etkilemez mi?”

Ona karşı söylenen bu sıfatı duymak dahi canımı yakarken, aşiretlerin böyle düşündüklerini bilmek öfkeden deliye dönmeme neden oldu. Şişeden kadehime viski döküp tek yudumda içtim. Bedenimi koltuğuma geri bırakırken Kenan Ağa önce bana, ardından diğerlerine baktı. İfadesi yüzümü buruşturmama neden oldu. Duyacaklarımın hoşuma gitmeyeceği aşikârdı.

“Genco Ağa evlendiği vakit bu durum bozuldu. Sermiyan Uluhan’ın Amelya Hanım’ın bahası olduğunu da herkese ispatlamış oldu.”

“Altı güne bu adamlar kapıya dayanacak. Ne yapacağız o vakit?”

Bevar’ın sorusuyla herkes sessizliğe büründü. Ta ki Kenan konuşana kadar sürdü.

“Genco’dan bir seçim yapmasını isteyebilirler. Eğer Yaman’ı vermezse Noyan için gelirler.”

“Ya sağ elin ya sol elin mi diyecekler?” Yüzümdeki alaycı ifadeyle ellerimi uzattım. “İkisi de canımın parçasıyken birinden vazgeçmemi nasıl beklerler?”

Son çare olarak, her aşiretin ihtiyar heyetiyle gizli görüşme yapılması önerisi sunulduğunda gün geceye dönmüştü. Kapıda sırayla onları yolcu ederken, sona kalan Mert Soylu elimi sıkarken beni kendine çekti. Kulağıma fısıldadığı sözler, içine hapsoldüğüm karanlığa doğan cılız bir ışık oldu.

“Oğullarını senin dahi bulamayacağın bir yere kaçırabilirim, Genco Ağa. Tek bir sözün yeter.”

Geri çekilip sessizce yüzüme baktı. Ardından yavaşça çekildi. Onu bekleyen adamlarının açtığı kapıdan arabasına bindi. Gece kadar siyah arabalar birbiri ardına kaybolurken, o delice düşünceye amansızca sarıldığımı hissediyordum.

6. BÖLÜM

Genco...

İçeri girdiğimde yatağın yanındaki abajurlardan sızan loş ışık odayı az da olsa aydınlatıyordu. Odanın orta yerinde durup kısacık bir an sessizliği dinledim. Sıcaklıklarıyla sarmalanan odada sadece nefes sesleri vardı. Benim için huzurun sesiydi.

Odanın diğer yanından çocukların odasına açılan kapı kapalıydı. Bu, orada olmadıklarına dair işaretti. Başımı çevirip yatağın biraz ilerisinde olan küçük beşiklere yürüdüm. Yaman'ın adının yazılı olduğu yatağı boş gördüğümde sarsıldı bedenim. Yer ayağımın altından çekiliyordu sanki. Kalbim sıkışmış, nefes alamıyordum. Telaşla başımı çevirip, diğerine baktığımda gördüklerimle doldu gözlerim. Ayakta kalabilmek için beşiğin ahşap kenarına tutundum.

Yaman ve Noyan... Küçücük bedenleri yan yanaydı. Elleri birbirine sarılıydı. Uyurken dahi birbirlerine sığınmış hâllerine bakarken hüznle gülümsedim. Dolan gözlerimdeki yaşlar süzülme için ufacık bir boşluk arıyorlardı. Her zaman yan yana olmalarını, ellerinin ayrılmamasını diledim çaresizce. Sağ elimi uzatıp kenetlenmiş ellerini kavradım yavaşça. Tema-sımla kıpırdansalar da uyumaya devam ettiler. Orada, dakikalarca oğullarımı izledim. Ellerim ellerinde, gözlerim birbirinin kopyası olan suretlerinde gezindi. İsimlerini taşıyan bileklik-

leri olmasa ayırt edilmeleri dahi güçtü. Lakin ben biliyordum. Huzur içinde uyuyor oluşları, yorgunluğuma derman oldu. Mırıltıları ve minik dudaklarından süzülen nefesleri, duyduğum en güzel seslerden biriydi. Onların güzelliğine dalmışken belime sarılan kollarla irkildim. Sırtıma yaslanan başın sahibinin kokusunu ve sıcaklığını bedenimde ve ruhumda hissettim.

“Genco’m...”

Boşta olan elimle sıkıca belimde kenetlenen ellerini tuttum.

“Güzelim...”

Derin bir iç çekişin ardından fısıldadığı sözlerle gülümse dim.

“Öyle uzun zaman oldu ki senden bu sözü işitmeyeli...”

Yaşadığımız acı dolu günlerde, oğlumuzu aradığım o bitmek bilmeyen saatlerde uzak düşmüştük birbirimizden. Amelya’nın geçirdiği sinir krizleri sonrasında verilen sakinleştiricilerde yanında olsam da varlığımdan habersizdi.

Elimi çekmeden oğullarımın alnına küçük birer öpücük bırakmak için eğildim. Amelya ise benden uzaklaşıp yatağa tekrar uzanmıştı. Üzerimdeki gömleği ve pantolonu çıkardım. Yatağa uzanıp, kollarımı başımın üzerinde kenetlediğimde göğsüme yayılan saçlarını hissettim önce. Ardından dudaklarının sıcaklığı ve ıslaklığı yer etti tenimde. Derin bir iç çektiğimde başını yasladı göğsüme. Elleri belimi sardı. Başını kaldırıp, bana baktığında puslu güzel gözlerini gördüm. Tek elimle çenesini kavrayıp kendime çektim. Sert bir öpücük bırakıp fısıldadım.

“Özür dilerim.”

Biçimli kaşlarını çatıp hafifçe doğruldu. “Niçin?”

“Benim amcam sıfatını taşıyan o adam yüzünden var olduğun için... Doğduğun gün babam yüzünden anneni kaybettiğin için... Hayatıma girdiğin gün, sen bana mutluluk getirdin.

Ama ben sana sadece acı... Ama bunların hiçbirini söyleyemedim.

“Her şey için...” diyebildim sadece. Yüzünün iki yanında süzülen saçlarını okşadım.

“Dileme!” Ellerini göğsüme yaslayıp çenesini yasladı. O an sıkıca sarıp onu içime hapsetmek istedim. Benden hiç gitmesin, gidemesin diye.

Parmakları tüy kadar hafif dokunuşlarla yüzümde gezinirken fısıldadı. “Sen benim kurtarıcımsın. O karanlık yerde, ömrümün biteceğini düşündüğüm odada senin yüzüne bakarak ayakta kaldım ben. Yolları aşıp bana gelmeni bekledim.”

“Ya bir gün seni bulduğum için, benim olduğun için pişman olursan?”

“Asla!” Yüzünü göğsüme yaslayıp sıkıca sarıldı. “Son nefesime kadar senin karın olduğum için şükredeceğim ben.”

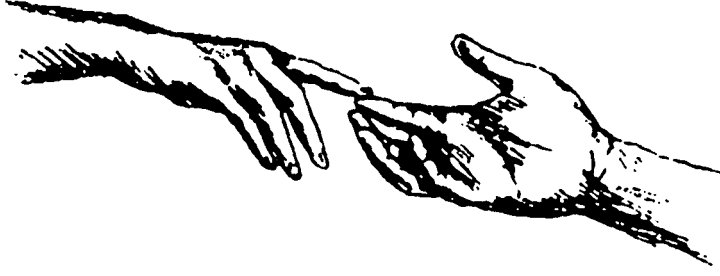
O an söylediği bu sözlerin büyüklüğünün farkında değildi. Derin nefeslerini tenimde hissettiğimde sıkıca sardım.

O, her şeyden habersiz derin bir uykuya daldığında, ben oğullarımız için bir çıkış yolu arıyordum. Lakin ansızın Mert Ağa’nın sözlerini düşünürken buluyordum kendimi. Onlar için onlardan vazgeçebilir miydim? Oğullarımı kendime yabancı kılmayı göze alabilir miydim?

Amelya kollarımda kıpırdandı. Eğilip yüzüne baktım. Dudaklarını büzmüş uyuyordu. Yüzünü okşayıp dudaklarına küçük bir öpücük bıraktım. Peki ya Amelya? O ne yapardı? Bu delice fikri kabul edebilir miydi?

Hislerimin karmaşıklığını, onu izleyen gözlerimi hissetmiş gibi gözlerini araladı. Gülümsedi. O an içimdeki sese umutla sarıldım.

“O seni asla terk etmez! Ne olursa olsun...”

7. BÖLÜM

Genco...

Bahçeye açılan camın ardında ellerimi ceplerime yerleştirmiş, bahçeyi izliyordum. Amelya, kucağındaki Yaman ile konuşarak geziyor ve ona bir şeyler anlatıyordu. Güneş saçlarında geziniyor, elbisesinin etekleri her adımında havalanıyordu. Her şeyden öylesine habersizdi ki... Oğlumuzun minik parmaklarını gözlerini kapatarak öptüğü o anı gördüğümde derin bir iç çektim. Mümkün olsa hafızama kazımak isterdim.

Bahçedeki hasır koltuğa oturan Samira'nın kollarındaki oğlum Noyan'a baktım hüznle. Annesi ve kardeşinin yaşadığı bu ana uzaktı. Derin bir uykunun kollarındaydı. Amelya ne kadar inkâr etse de Yaman'a daha fazla zaman ayırmaya gayret ediyordu. Zira ondan uzak kaldığı zamanı telafi etmeye çabalıyordu. Amelya beni fark edip, oğlumuzun küçük elini kaldırarak salladığında gülümsemeye çalıştım.

“Zaman daralıyor.”

Bevar'ın endişeli sesinden dökülen sözler canımı yaksa da güzel gözleri benim üzerimde olan karıma belli etmemek için dişlerimi sıktım.

“Ferman öleli beş gün oldu, Genco. Ve sessizliğin beni korkutuyor.”

“İhtiyarlar bu gece burada olacaklar.”

Ayağa kalkıp, yanıma gelişini camın üzerine düşen silüetine bakarak izledim. Bana destek olmak için buradaydı. Lalezar’dan uzak kalmasına neden olduğum için üzülsem de ona ihtiyacım vardı.

“O adamların bildikleri sadece mazide kalan töreler. Bize çaresi olacağına gerçekten inanıyor musun? Buna benzer bir olayın daha önce yaşanmadığına bahse girerim.”

“Başka şansım var mı?” Omzumun üzerinden ona baktım. Kaslarla bezeli kollarını göğsünde kavuşturduğunda daha da iri görünmüştü. Yıllar önce konağımızdaki o cılız çocuktan tek bir iz dahi kalmamıştı. Tekrar kadınıma izlemeye devam ettim.

“Ne o Ferman Aşireti’ne ne de onun insanlarına böyle bir iyilik yapmak zorundayız. Kabul etmeyelim.”

Alaycı bir ifadeyle gülümsedim. “Öyle bir ihtimal var mı, Bevar?”

“Bu onun hayatı! Kimsenin karalama tahtası değil. Doğduğumuz o topraklarda kaderimizin bizden önce yazıldığını unuttun mu?”

“Kadere inanmam. Bilirsin. O kadar romantik bir adam olmadım.”

“Kuzenime acımalı mıyım?” Tek kaşımı kaldırıp, imalı bir şekilde ona baktığımda bileğindeki dövmedeydi dalgın bakışları. “Ne zaman evleneceksiniz?” dediğimde hızlıca kaldırdı başını. Şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu.

Tekrar bahçeye çevirdim bakışlarımı. Yüzümdeki tebesümü silmedim. “O sadece seninle kalmak istedi diye izin verdiğimi sanmadın herhâlde. Bunu Lalezar da biliyor.”

“Ama... Hiçbir şey demedi Lale’m...” Dudaklarından süzülen aidiyetliğin farkına varır varmaz sahte bir öksürük ve telaşlı sözlerle toparlamaya çalıştı. “Lalezar...”

“Aşiret, İtalya’da eğitimine devam ettiğini sanıyor. Bu yüzden ses çıkarmayışları. Lakin yakında evlilik için haber yollayacaklardır. Yanında olduğunu öğrenmeden bu durumu çözmelisin. Lale’nin daha fazla üzülmelerini istemiyorum.”

“Asla! Onu kimsenin üzmesine izin vermem!”

Sessiz kaldığını gördüğümde, “Ama?” dedim. Sözlerine devam etmesini bekledim. Kendisini bu denli bana açmışken öğrenebildiğim kadar hislerine şahit olmaktı niyetim.

Kalktığı koltuğa geri oturdu. Ardına yaslandığında küçük bir atkuyruğu ile toplu olan saçları açıldı. Sessizce beklediğimde titrek sesini duydum.

“Çok küçük. Daha on sekizine gireli ne kadar vakit oldu ki...”

Ardıma dönüp birkaç adım yaklaşırken, “O küçük kız...” dedim. “Kalbinden büyük bir sevdayı taşıdı küçücük bedeninde. Babama ve babasına rağmen seni sevmekten hiç vazgeçmedi. Bunu da defalarca kanıtladı.”

Dudakları aralandığında elimi kaldırıp susturdum. “Nasıl diye sorma! Birbirinize bakışınızı hep gördüm ben. Kavuşamayacağınızı düşünerek sevdanızla nasıl yandığınızı hissettim. Ama artık bitti. Kimse size engel olamayacak.”

“Sermiyan’a bir söz verdim ben, Genco.”

Amcamın adını duyduğumda yumruklarımı sıktım. Ailemden uzak durması için çabaladığım adamın can dostuma hâlâ zarar verebildiğini işitmek öfkelenmeme neden oldu. “Ne istedi senden?”

“Ailemin kim olduğunu söylemesi için Lalezar’dan uzak duracağımı söyledim.”

Başımı çevirip suretine baktım. “Neden böyle bir şey yaptın?” Oysa göğsündeki zincirde taşıdığı annesinin yüzüğünü avuçlarında tutuyordu. Savaş’ın annelerine dair ona verebildiği tek emanetti.

“İsimsiz olmak, geçmişini bilmemek öyle ağır ki... Yirmi beş yıl dayanabildim ben. Nefes aldım, büyüdüm belki. Ama yaşamadım, Genco.” Başını kaldırıp yüzüne baktı. “Tek bir gün o zehir gibi acı olan kimsesizliğin izini atamadım ruhumdan. Bir ailem olduğunu bilmek ama onlara dair tek bir iz bulamamak delirtiyordu beni. O gün bana öl dese gözümü kırpmadan son nefesimi verebilirdim. Ama bu ona yetmezdi. Bu yüzden istediği tek şeyi verdim.”

“O yüzden o vakit vazgeçtin ondan.”

“Asla vazgeçmedim!” Kararlı bir ifadeyle sarmalandı sureti. “Sadece öyle olduğunu sanmasını istedim.”

“Ya sonra?”

“Beni buldu. Sadece halamın bildiği o yerde, ailemle yaşamak için ellerimle hazırladığım evimin kapısında çıktı karşıma. Git desem de gitmedi. Bırakmadı beni. O karanlıkta kaybolmama izin vermedi. Yıllar önce yaptığı gibi...”

Bakışları uzaklara dalarken anlattıklarını tekrar yaşıyor gibiydi.

“Konaktaki küçük kömürlüğe ne vakit beni kilitlemeler sabaha dek kapının ardında beklerdi. O dışarıda, ben içeride soğuktan titrerdik. Yine de gitmezdi. Elinde getirdiği bir parça ekmeği çıktığı bir taşın üzerinden güç bela uzatmaya çalışırdı bana. Pas tutmuş üç demir parmaklık vardı. Hiç unutmam. Elimi uzatır, ekmeği almaya çalışırdım.” Bevar derin bir iç çekerek devam etti. “Neden orada olduğumu anlayamayacak kadar küçüktü. Ama benim için üzülecek kadar büyük bir kalbi vardı. Bazen düşünürdüm. Ölsem ondan başka kimse üzülmezdi.” Gülümsedi. “Okumayı öğrendiğinde bir kitapla geldi. Defalarca onun sesinden dinledim. Her satırını ezberlesem de sesimi çıkarmadan dinlerdim.”

Ankara’da babamın emri nedeniyle kolejde olduğum zamanlardan bahsediyordu. Midyat’a gittiğimde yalnız kalma-

mam için yanımda durması öğütlenirdi. Gittiğimde ise hiç haber alamazdım ondan.

“O senin dengin değil! Kulun! Gel diyeceksin gelecek, git diyeceksin gidecek! Ötesi yok!”

Kolejden konağa döndüğüm bir dönem arasında ona hediye getirdiğim için söylemişti bu sözleri babam. Ona değer verdiğim için kızmıştı. Ona göre Bevar benim arkadaşım olamazdı. Bunu anlamam için kurdelesini dahi açılmamış o kutuyu salonda yanan şömineye attı. Oysa sadece bir hediye idi. Benim eski kıyafetlerimi giyen arkadaşşıma yeni bir kazak almak istemiştim. Mutlu etmekte niyetim. Ama babam bunu anlamamıştı. Anlamak istememişti belki de.

Babamın yıllar sonra öğrendiğim kötü kalbi insanların hayatlarını değiştirmiş, kaderlerinin karanlığına hapsedmişti. Ama duyduğum ya da öğrendiğim hiçbir günahı, bir çocuğun yüreğinde bıraktığı ize şahit olmak kadar canımı yakmamıştı.

Dolan gözlerimi gülümsememin ardına gizlemeye çalıştım. “Hangi kitap?” dediğimde başını eğdi. Saçlarını karıştırırken utanarak gülümsüyordu.

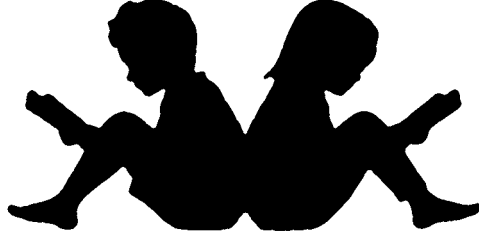
“Şeker Portakalı¹.”

Lalezar’ın odasında gördüğüm o kitapla yıllar sonra Amerika’da öğrenciyken karşılaşmıştım. Heyecanla satın alıp, okumaya başladığımda öylesine yüreğime dokunmuştu ki sabahın ilk ışıklarına dek başımı kaldıramamıştım.

“Son sayfayı okurken hep ağlardı.”

Hatırladığım satırlarla boğazım düğümlendi. İkimiz de konuşmadık. O da benim gibi o satırları geçiriyordu içinden. Biliyordum.

¹ Şeker Portakalı, Brezilyalı yazar José Mauro de Vasconcelos’un 1968 tarihli romanı. Brezilya’nın Minas Gerais bölgesinde yaşayan fakir bir ailenin beş yaşındaki oğlu olan hayal gücü çok gelişmiş Zeze adlı çocuğun başından geçenleri konu edinir. Orjinali Portekizce olan eser 16 dile çevrilmiştir.

“Seneler geçti, sevgili Manuel Valadares. Bugün kırk sekiz yaşımdayım ve bazen kendimi hasrete öyle kapatıyorum ki hâlâ çocuk olduğumu zannediyorum. Her an ortaya çıkıp bana sinema yıldızı kartları ya da misketler getireceksin sanki. Hayatın şefkatli yanını bana sen öğrettin, sevgili Portuga. Bugün çocuklara misketler ve kartlar dağıtmaya çalışan benim çünkü şefkat olmayınca hayatın pek değeri kalmıyor. Şefkat göstermek beni bazen mutlu ediyor, bazense yanıltıyor ki bu ikincisi daha sık oluyor.

O günlerde, yani beraber geçirdiğimiz günlerde, hemüz duymamıştım, uzun yıllar önce bir Budala Prens'in gözlerinde yaşlarla bir sunağın önünde diz çöküp ikonlara sorduğu şu soruyu:

‘Küçücük çocuklara her şeyi neden anlatmak gerek?’ Hakikaten de sevgili Portuga, bana her şeyi çok erken anlattılar. Hoşça kal!”

Amelya adımı söyleyerek seslendiğinde ikimiz de irkildik. Bevar artık gitmesi gerektiğini söyleyip telaşla doğrulduğunda sessiz kaldım. Bahçeye açılan kapıya doğru yürüdük yan yana. Dışarıya bir adım attığında koluna dokundum. Yüzüme baktığında kirpikleri nemliydi.

“Özür dilerim, Bevar. Yanında olamadığım için, babama engel olamadığım için özür dilerim.” Yürekten söylediğimi

bilsin istiyordum. Yüzünde acı dolu bir tebessüm oluştu. Kolunu tutan elime dokunup omzunu silkti.

“Sen de başka bir dünyaya esirdin. İkimiz de birbirimizi kurtaramayacak kadar küçüktük. Ama biliyor musun, büyümeyi çok istedim ben. Bir daha çocuk olmamak için...”

Yanımdan uzaklaşıp, giderken sözleri içime zehirden bir ateş gibi yayıldı. Omuzları düşmüş yürüyen adama bakarken onun küçücük hâli canlandı gözlerimde. Üzerinde kirlenmiş ve sökülmeye başlamış bir kazak ve boyuna küçük gelen bir pantolon vardı. Elleri önünde kavuşmuş, bir ayağı diğerinin üzerinde, mahcup bir ifadeyle bakıyordu yüzüme. O an, Bevar kapıdan çıkıp gittiğinde yok oldu.

“Babaların günahlarını oğulları ödüyor, Genco.

Bevar’ın, Sancar Kahraman’ın oğlu olduğunu öğrendiği gün, gözyaşlarıyla söylediği o acı söz kulaklarımda çınladığında acıyla kapadım gözlerimi.

8. BÖLÜM

Genco...

Her aşiretin yaşça en büyük üç adamı ihtiyar heyetini oluşturuyordu. Bu adamların her biri birbirinden bilgili ve sözü pek çok kişi tarafından dinlenen kişilerdi. Hepsinin sözünü dinlemek, buldukları çareyi derman sayabilmek istese de mümkün değildi. Zira onların İstanbul'a evime geldiklerinin duyulması, Mezopotamya'nın bir sorun olduğunu anlaması demekti. Henüz bir çıkış yolu bulamamışken etrafımın sarılmasına, oğlumu düşman ilan etmelerine izin veremezdim. Bu yüzden her aşiretten sadece bir ihtiyar gece yarısı gizlice bindirildikleri jetle yola çıktı. Yanlarındaki adamlarım onların canının güvencesiydi.

Evime varmalarını beklerken, geçen saatlerde yaşadığım heyecanımı dizginleyebilmek adına karımın ve oğullarımın sıcaklığına sığındım. Yıkanmalarına yardım ederken onları incitmekten korksam da ilk kez yaşadığım bu anın ne kadar değerli olduğunu biliyordum. Amelya'nın kıkırdayışları arasında birkaç başarısız denemenin ardından bezleyip zıbınlarını giydirdim. Gür ve siyah saçlarını taradım şefkatle. Suyun verdiği sakinleştirici etkisiyle kısa sürede uyuyakaldıklarında yanlarından ayrılamadım. Amelya dizlerime başını koyduğunda ipeksi saçlarını okşadım şefkatle. Dördümüz için kur-

duğu hayalleri dinlerken onun hissettiği heyecana kapıldım. Kaybetme ihtimalimiz olsa da o an oğullarımız yanımızdaydı. Birliktelerdi. Amelya anlattı, ben hayal ettim. İlk adımları, ilk aşkları, okumayı öğrendikleri o an ve daha nicesi gözlerimin önüne düştü peşi sıra. Geçen zamanda gözlerim sürekli saatime kaysa da Amelya'ya belli etmemek için çabaladım.

Vakit geldiğinde Amelya'nın uyuduğunu fark ettim. Başını yavaşça ayırdım dizlerimden. Yastığa bırakırken saçlarının kokusunu çektim içime. Geri çekilmeden önce yüzünü okşadım. Yaşanacaklar için güç bulmak istedim. Dudağının üzerindeki minik beni sessizce öptüm. Onları yan yana yatağımızda bırakıp ayrıldım odadan.

Yedi yaşlı adam, yan yana karşıma dizilmiş olan sandalyelerde oturuyordu. Meraklı bakışları üzerimdeydi. Neden burada olduklarını anlayamayan Kenan, Mert, Yiğit ve Toprak ağalar odanın dört bir yanına dağılmıştı. Sessizlerdi. Savaş ve Bevar ise ardımdaki duvara yaslanmıştı. İsteğim üzerine sadece birkaç saat önce İstanbul'a gelen Karan ise konuşulanları dinleyeceği ama karışmayacağı mesafede oturuyordu.

Vaktin geldiğini Bevar elinde Kur'an-ı Kerim'le birlikte ihtiyarlarla aramda durduğunda anladım. Derin bir nefes aldım. Gömleğimin bir düğmesini açıp ardıma yaslandım.

"İhtiyarlar, bu gece burada toplandığımızı ne aşiretler ne de topraklarındaki tek bir kul biliyor."

"Öyle. Lakin neden burada olduğumuzu hâlâ demediniz." Kenan'ın aşiretinden Turan Köksoy elindeki tespihi çevirirken bana bakıyordu.

Sessizce yerimden doğrulduğumda Bevar bir adım geri çekildi.

“Kur'an'a el bastığınız vakit öğreneceksiniz. Ama önce namusunuz ve şerefınız üzerine Allah huzurunda yemin edeceksiniz.”

“Böyle bir şeyi neden yapalım?”

Sert çehreli, diğerlerine göre daha yaşlı olan Yaşar Karademir, bağlı olduğu Toprak Ağa'nın aşiretindendi.

“Yedi Aşiret kabul etti çünkü.” Savaş, yaslandığı duvardan ayrılıp yanımda durdu. “Genco Ağanızın sözünü çiğnemeyeceğinizi düşünüyoruz. Yanılıyor muyum, ihtiyarlar?”

“Senin sözünün üzerine söz söylemeyiz, Genco Ağa. Madem bizden akıl istemek için çağırmışsın. İstedğin olacak.”

Babamın kadim dostlarından olan, aşiretimin sözü sayılır ismi Hüseyin Kaytan'a başımı eğerek teşekkür ettim.

Yerinden kalkıp Bevar'a elini uzatan da ilk o oldu. Ardından sessizliğiyle gece boyu sadece konuşulanları dinleyen, Savaş'ın aşiretinden Doğan Köroğlu yemin etti.

“Bu gece işiteceklerimi ve diyeceklerimi, bu oda dışındaki bir başkasına dillendirmeyeceğime namusum ve şerefim üzerine yemin ederim.”

Edilen yeminler sona erdiğinde, Yiğit Ağa'nın aşiretinden Hikmet Keskin kalktığı yere geri otururken bakışları bendeydi.

“Merakla bekliyoruz diyeceklerini, Genco Ağa.”

Bevar, geri çekildiğinde karşılarına dikildim. Masaya yaslanıp avuçlarımla güç almak için kavradım.

“Geldiğiniz için her birinize teşekkür ederim. Altı gün önce hepimizi derinden sarsacak bir ölüm yaşandı. Tahmin ettiğiniz gibi Ferzan Ağa'dan bahsediyorum.”

Birbirlerine bakıp tekrar bana dönen yüzleri izledim kısa bir an. Her biri merak doluydu. Lakin bir tanesi dahi az sonra diyeceklerimi tahmin edemezdi.

“Oğlum Yaman'ı bulduğumda onun yanındaydı. Ferzan Ağa'nın kollarında, Ferman Aşireti'nin karşısındaydı. Onların

yeni vârisi ilan edildi. Sizden istediğim onu bu hükümden kurtaracak bir yoldur.”

Yerlerinden hızlıca doğrulan da vardı, şaşkınlıkla oturduğu yerde kalan da.

Kendisini en çabuk toparlayan, Mert Ağa'nın ihtiyar heyetinden Şeyhmus Nasısoğlu oldu. “Böyle bir söz bedelsiz bozulamaz.”

“Senin kanını taşıyan bir oğul, düşman bir aşiretle bağ dahi kuramaz. Başka bir aşirete vâris olması ne demektir?”

“Ama oldu,” dedim yüzünü sıvazlayan Turan Bey'e. “O adam, son nefesini vermeden her şeyini ona bıraktı. Aşiretinin gözleri önünde vasiyet etti.”

“Oğullarından hangisine çizildi bu kara kader, Genco Ağa?”

Hüseyin Bey'e cevap vermeden önce boğazımdaki yumruyu yok edebilmek için yutkundum. “İlk doğana ve ilk kez nefes alana... Yaman'a.”

“Yaman Uluhan vâris kılındığı anda Yedi Aşiret ile bağı kalmamıştır. Azledilmeli.” Hikmet Bey'in sözlerini diğerleri de homurdanarak neredeyse onaylamıştı.

Şaşkınlıkla kendimi gösterip baktım yüzlerine. “Benim oğlumu düşman mı bileceğiz?”

“Ferman Aşireti, Barzan Ağa'nın hükmüyle yıllar önce düşman kılındı Yedi Aşiret'e. O aşirete mensup hiç kimse bizden olamaz.”

“İhtiyarlar, ne dediğinizi işitir mi kulaklarınız?” Savaş'ın yükselen sesi onların kendi aralarındaki belirsiz konuşmalarını yok ettiğinde karşımdaki adamların bana derman olmayacağını hissettim.

“Biz bildiğimizi söyleriz, Savaş Ağa. Bunun için getiril-medik mi bu eve?”

“Bana bir çare bulmanız için gelmenizi istedim sizden. Lakin siz bana derman olma niyetinde değilsiniz. Hüküm kabul etmiş, sonuçlarını söyler durursunuz.” Karşımda duran insanların yarama tuz basması, yandığım ateşi harlamaları beni hazırlıksız yakalamıştı.

“Bizden istediğin kangren olan bir kola derman olmamızıdır.”

“Kesip atın diyorsunuz, öyle mi?” Öfke bedenimin her zerresinde kızgın bir alev gibi yayılıyordu.

“Genco Ağa! Diğer vârisini ve Yedi Aşiret’i korumak içindir sözlerimiz. Sana bağlı olan sadece kendi aşiretin değildir. Unuttun mu?”

“Siz karşınızda kim olduğunuzu unutmuşsunuz!” Bağırışım la hepsi yerlerinden doğruldu. Üzerlerine doğru bir adım atıp, her birisinin gözlerinin içine bakarak hatırlattım kendimi. “Genco Uluhan’ım ben! Hepinizin cebi, benim ve atalarımın yönetimiyle para gördü. Adınıza güç verildi. Şimdi çıkmış. sorumluluklarımdan mı bahsedersiniz?”

“Hey hey hey!” Kenan’ın ikazıyla sakinleşebilmek için onlardan uzaklaşıp cama yürüdüm. Pencereyi sert bir hareketle aralayıp nefes almaya ve sakinleşmeye çalıştım.

“İhtiyarlar, size saygımız büyük. Lakin karşınızda duran adam, Yedi Aşiret’in lideri. Hepimiz onun hükmündeyiz.”

Kenan’ın sakin sesi ile homurtular yavaşça kesildiğinde ben de biraz da olsa kendime gelmişim. Arkama dönüp onların karşısında durdum.

“Son sözünüz nedir, ihtiyarlar?”

“Yarından sonra Ferman Aşireti’nin adamları buraya geldiğinde vârisleri Yaman oğlu onlara teslim etmendir. O vakit hüküm yerine gelecek ve Yaman ile birliğimizin bir bağı kalmayacaktır. Uluhan Aşireti’nin vârisi ve Yedi Aşiret birliğinin gelecekteki lideri Noyan Uluhan olacaktır.”

Ateş at, diyorlardı bana. Canımın parçasını bilmediğim adamlara teslim edip arkamı dönmemi istiyorlardı. Onu bana düşman kılmak, beni ona hasret bırakmaktı sözlerinin temeli. Bunu yüreğimin kaldırabileceğinden nasıl emin olabiliyorlardı peki? Bu kadar duygusuz bir adam olacağıma nasıl inanabiliyorlardı?

“Yapamam...” dedim başımı sallarken.

Kısacık bir an süren sessizliği tüm heybetiyle Yaşar Bey bozdu. “Ya da vârisin kanını taşıyacak yeni bir vâris sunmalısın. Bu hüküm başka türlü silinemez.”

Noyan... Ondan bahsediyorlardı. Nasıl yapardım? Yaman için ondan nasıl vazgeçebilirdim? İmkânsızdı.

“İkisi de benim canım. Birinden vazgeçmemi nasıl beklersiniz benden?” Cevap vermelerini dahi beklemedim. “Ne Yaman ne de Noyan... İkisini de vermem!”

“O vakit tüm aşiretler verecekleri kayıplara hazır olmalıdır. Lakin en önce sen, Genco Ağa. Bir oğluna karşılık iki oğlunun canını isteyecekler senden. Ardında soyunu devam ettirecek tek bir can bırakmayacaklar.”

Odada beni izleyen adamlar benden bir tepki bekliyorlardı. Sessizce hepsinin yüzüne tek tek baktım. Onlardan bir derman bekleyen yanıma kızarken, bana yaşattıkları bu çıkmazın bedelini ödetecektim. Laciverte çalan gözlere bakıp, başımı salladığımda sadece o anladı neyi kabul ettiğimi. Karşımdaki ihtiyarlar pes ettiğimi düşünerek keyifle yerlerine otururken diğer ağalar üzgündü. Herkes Yaman’ı gerçekten Ferzan’ın aşiretine göndereceğimi sanacaktı. Lakin yapmayacaktım. Oğlumun gurbette büyümesi pahasına onu kaçıracaktım.

9. BÖLÜM

Genco...

Tozların savrulduğu, alaca karanlığın çöktüğü ıssız yerde tek başıma yürüyordum. Nereye gittiğimi bilmeden attığım adımlarım telaşlıydı. Nefes almakta zorlanıyor, ağzıma dolan zerreler ile aralıklarla öksürüyordum. Etrafıma bakıyor, bir işaret bulamadıkça ümitsizliğe kapılıyordum.

Dizlerimde takat kalmayana dek yürüdükten sonra uzaklarda gördüğüm bir gölgeyi fark ettim.

“Hey!”

Seslendim. Ama beni duymadı. İleride varlığı güçlkle seçilen cılız bir ışığa doğru yürüyordu. Birkaç adım sonra sessizce durdu. Suretini göremesem de öylesine tanıdıktı ki. Merakla ona ulaşmak için çabaladım. Yaklaştığımda tam omzuna dokunacak mesafedeyken elindeki silahı gördüm. Kimdi? Neden gecenin kör vaktinde elinde bir silahla buradaydı?

Peki, ben buraya nasıl gelmişim? En son ihtiyarlar ve ağaların ardından odama güçlkle çıkmıştım. Geriye kalan koca bir boşluktu. Anlayamıyordum. Önümdeki uzun ve geniş omuzlu bedenin hızlı soluklarıyla sarsılan sırtını izledim. Telaşlıydı. Belki biraz da öfkeliydi. Birini mi bekliyordu? Etrafıma bir daha baktım. Kimse yoktu. Başımı tekrar ona çevirdi-

ğimde varlığımı sezdi. Omzunun üzerinden geriye baktığında gözleri gözlerimi buldu. O an sarsılarak duraksadım. Her zeresini ezbere bildiğim mavi parıltıları gördüğüm yabancı bana tek bir sureti hatırlattı.

"Amelya..."

Sevdiğim kadının adı dudaklarımdan dökülürken yabancı beni duymadı. Öfkeli çehresiyle ayırdı bakışlarını gözlerimden. Beni görmüyor muydu? Ardımda ve hemen yanımda gezinen bakışları öylesine boştu ki. Önüne dönerken, dudağının üzerinde yer alan minik gölgeyi gördüğümde şaşkınlıkla ellerimi örttüm dudaklarıma. Bu gözler ve küçük işaretin sahibi olan bu genç adam, Yaman'dı. Benim oğlumdu. Kocaman bir adam olmuştu. Ellerimi gözlerinin önüne tuttuğumda kırışan deriyle sarmalanmış parmaklarımı gördüm. Yaşlanmış mıydım? Parmaklarımı yüzümde gezdirirken dokunduğum yerlerdeki derin çizgileri göremesem de hissedebiliyordum. Başımı kaldırıp, adını söylemek istediğimde silahını doğrulttuğunu gördüm. Kime, neye karşıydı öfkesi? Anlayabilmek, karşısındaki kişinin kim olduğunu görebilmek için yaklaştığımda gördüğüm suretle taş kesildi bedenim. Onun kopyası olan başka bir suretti.

"Noyan..."

O da beni duymadı. Birbirlerine öfke dolu bakan gözler, uzak olan bedenlere bakıp neden bu hâlde olduklarını anlamaya çalıştım nafile bir çabayla.

Kurşunun namluya sürüldüğünü işittiğimde irkildim. Engel olabilmek için bağırdım. "Hayır!"

Beni görmüyorlardı. Ama duyabilirlerdi belki.

"Hayır!" Ardı ardına söylediğim sözleri işitmediklerini fark ettiğimde ikisinin ortasına yakın bir noktada durdum.

Bir elimi sağımda diğerini solumda duran oğullarıma karşı uzattım.

“Yapma oğlum!” Yaman’ı durdurmak içindi çabam. Dolan gözlerime mâni olamadığımda gözleri hâlâ beni görmüyordu.

“Vazgeçtin benden!” Öfkeli sesi ve nefret dolu bakışlarına inat Noyan gülümsüyordu. Öyle sevgi dolu bakıyordu ki... “Senden nefret ediyorum!”

“Onun bir suçu yok! O senin kardeşin! Yapma!” Haykırırlarım gecenin karanlığında yok oldu.

“Asla affetmeyeceğim seni!” Silahını kavrarken alaycı bir ifadeyle baktı. “Ailemi koruma sırası şimdi bende.”

Sözlerinin ardından tetiğe bastığında silahtan çıkan kurşunla haykırdım.

“Hayır!”

O an hissettiğim yoğun ve keskin bir acıyla sendeledim. Etrafımdaki sesler uğultuya dönüştü. Hissettiğim acıya rağmen Noyan’ı kurtarabilmek için ona doğru adım attığımda kıpırdayamadım. Bacaklarıma baktığımda ayaklarımin altında bataklık vardı. Saplanmışım sanki. Tekrar denediğimde yine başarılı olamadım. Yere düşen kan damlasıyla yavaşça başımı kaldırdığımda göğsüme yayılmış olan kanı fark ettim. Beni vurmuştu. O sözlerin hedefi de nefretinin gölgesi de bendim. Ya Noyan? Başımı kaldırıp, Yaman’a baktığımda silahının namlusu beni gösteriyordu. Noyan ise onun ardında duruyordu. Gözlerinde benimkilere eş değer yaşlar vardı.

Ellerimi kalbime yasladığımda sıcaklığıyla hissettiğim kan parmaklarıma yayıldı. Bedenim artık benim kontrolümde değildi sanki. Dizlerimin üzerine çökerken gözlerimden süzülen yaşlarım avuçlarımdaki kana karıştı. Sırtım sert zemine çarparken ağırlaşmıştı bedenim. Daha fazla dayanamayacağımı hissettiğimde yavaşça kapadım gözlerimi. Gördüğüm son şey, beni izleyen iki çift göz oldu.

Hızla doğruldum. Yüzümde biriken ter taneleri süzülürken, bedenimi yakan koca bir ateş vardı. Nefes nefese yüzü-

ğümüzün olduğu elimi göğsüme koyup kalbime dokundum. Acıyı hâlâ hissediyordum. Parmaklarımı kaldırıp görmeye çabaladım. Lakin nafileydi. Her yer zifirî karanlıktı. Telaşla kalkıp cılız bir ışığın geldiği cama yaklaştım. Ayın ışığında önce parmaklarıma baktım. Ardından göğsümü yokladım. Tek bir kan damlası dahi yoktu.

“Kâbustu...” dedim kendimi inandırmak için camdaki yansımama bakarken. “Gerçek değildi.”

Camdaki aksimin yerinde gördüğüm iki suret can bulduğunda yutkundum. Olabilir miydi sahi? O güçlü ve mükemmel iki adam, oğullarımın gelecekteki hâlleri miydi? Biri bana nefretle, diğeri sevgiyle bakan o gözler...

Camdaki izler yok olduğunda onları görmek istedim. Henüz küçücük olduklarını, geleceklerini yazmak için vaktim olduğunu bilmek istedim çaresizce. Benimle olduklarına emin olmak istiyordu kalbim. Bu kez kendi beşiklerinde uyuduklarını gördüğümde onları ayrı görmek kâbusun etkisinden sıyrılamayan kalbimi sızlattı. Gördüğüm kâbusu andıran rüyanın rehavetinden mi, emin değildim ama uyandırma pahasına telaşla kavradım Noyan'ı. Yaman'ın yanındaki boşluğa yatırdığımda huzursuzlandı. Lakin kardeşinin elini kavrayan parmaklarını hissettiğinde sakinleşti. Onların huzurla uyuduklarını gördüğümde rahat bir nefes aldım.

“Senden nefret ediyorum!”

Yaman'ın suretine bakarken, hatırladığım sözlerle acıyla kapadım gözlerimi. Oğlum benden nefret edemezdi.

“Sen Barzan'dan nefret etmedin mi, Genco?”

İçimdeki o sese acıyla tebessüm ettim. O an belime dolağan kollarla kendime geldim.

“Genco'm, iyi misin?”

Kurşunun saplandığı, sızısını hâlâ hissettiğim yerde birleşti elleri. Sanki ezbere bilirmiş gibi yasladı avuçlarını. Der-

manım oldu bir kez daha. Sıkıca sardım ellerini. Bedeni sırtıma yaslanırken her kıvrımını tenimde hissedebiliyordum.

“Birlikte uyumayı seviyorlar. Ama bu gece Yaman çok huzursuzdu. O yüzden Noyan’ı kendi beşiğinde yatırmıştım.”

Endişeyle baktım yüzüne. Derin bir uykudaydı. “O iyi mi?” dediğimde derin bir nefes aldı.

“İyi. Biraz ateşi vardı ama düştü. Yarım saatte bir kontrol ediyorum.”

Oğullarımıza bakmak için çırpınıyordu. Her daim yanlarında oluyor, uyurken dahi başlarında bekliyordu. O anlarda, onlara bakarken gözlerine yansıyan pırıltılar, yüzünde eksilmeyen tebessümle nefes kesici görünüyordu. Annelik her kadına yakışırdı elbet. Lakin Amelya’ya, benim küçük kadınıma bir başka yakışmıştı. Anne sevgisinden mahrum büyümesine rağmen öyle güzel bir anne olmuştu ki...

“Yaman’la mı ilgiliydi kâbusun?” Sessizliğime rağmen devam etti sözlerine. “Ben de görüyorum.”

Şaşkın bir ifadeyle ona döndüğümde nemli gözleriyle bana bakıyordu.

“Kucağımdan alıyorlar onu. Arkalarından koşuyorum ama yakalayamıyorum.”

Yutkunamadım. Duymadığı ihtimali hisseden yüreğini nasıl avutacağımı bilemedim.

“Olmayacak, değil mi Genco? Almayacaklar oğullarımızı bizden?”

Masum yüzüne, titreyen sesine karşı koyamadım. Kollarımın arasına aldım. Dudaklarımı çıplak omzuna yaslariken söz verdim.

“Korkma bir tanem! Onları bizden almalarına asla izin vermeyeceğim!”

Verdiğim sözü tutamayacağımı biliyordum oysa.

10. BÖLÜM

Genco...

Aradan geçen bir günün sonunda, gün batmadan, beklediğim Ferman Aşireti kapıma vardı. Bahçe kapısından girmelerine fırsat vermemek için yerleştirdiğim adamlarımın engeliyle karşılaştıkları için şaşkınlardı.

“Genco Ağa!”

Demir kapının ardından adımı bağırdıklarında yanımda Yedi Aşiret’in diğer ağaları vardı. Benimle konuşmadan gitmeyeceklerini biliyordum. Karşılarına dikilmek için adım attığımda kolumu kavrayan elle durdum. Başımı çevirdiğimde bana mâni olan Kenan’dı.

“Tek başına yapmak zorunda değilsin.”

İstesem benimle birlikte adamların karşısına dikileceklerini biliyordum. Lakin onları tehlikeye atmamak için varlıklarından hemen bahsedemezdim.

“Düşmanları olsam da vârislerinin babasıyım. Beni dinlemek zorundalar. Onlara bu kadar kolay teslim olmam.”

“Tek bir işaretin yeter.” Savaş’ın çatılan kaşlarının gölgelediği sert yüzüne baktım minnetle.

“Eyvallah!”

Ben geriye çekilirken bir adım öne çıktılar. Kapıya dönüp, açmadan önce onlara son kez baktığımda hepsinin elinde silahları vardı.

Metal kilit açıldı. Sürgülü kapı adamlarımdan birinin gücüyle yavaşça çekildiğinde beni bekleyenleri gördüm. Geceğim mesafede kaldığında arabaların ışıklarının aydınlattığı o yere adım attım. Küçük bir orduyu andıracak kadar kalabalıklardı. Silahlı ve hazırlıklı gelmişlerdi. En öndeki arabanın yanında duran kadını inceledim. Yaşlıydı. Yaman'a bu yolculukta bakması için getirilmiş olduğu aşikârdı. Lakin bilmedikleri bir şey vardı. Oğlumu onlara asla vermeyecektim.

Adamlar kıpırdandığında aralarından birisi çıktı ortaya. Kara saçlarının perçemleri alnına dökülmüş, uzun boylu, ince yapılı bir adamdı. "Ben Ruhat." Ellerini beline yasladı. "Bizi hanene almayacak kadar kararmış gözün, Genco Ağa. Ama unuttuğun bir şey var. Vârisimiz senin çatının altındayken hem hanene hem de topraklarına girme hakkımız vardır."

"Oğlumu size vâris edeceğime nasıl bu kadar eminsiniz?"

"Bu da ne demek? Ferzan Ağa'nın sözlerini işitmemiş gibi konuşursun!"

"Ferzan'ın can düşmanım olduğunu unutmuş gibi konuşuyorsun." Belimdeki silahı kavradım. Ona doğrulturken ifade-siz bir suret ile baktım yüzüne. "Unutmuşsunuz!"

Onun arkasında duran diğerleri bana silahlarını çevirdiğinde, etrafımda olan adamlarım da beni korumak için atıldılar.

"Töre bellidir, Genco Ağa! Ne inkâr kabul edilebilir ne de yok sayılabilir."

"Ne sizi ne de törenizi tanıyım ben! Beni bu laflarla mı yola getireceğini sanıyorsun?"

"Sözden daha fazlası vardır bizde." Silahını çekip, bana doğrulturken aramızda iki adım kala durdu. "Töreyi kan bozar. Hükmü can siler."

“Ben canımla silmeye razıyım bu hükmü. Ya siz?” dedim silahımla onları tek tek işaret ederken. “Siz Yedi Aşiret’i karşınıza alabilecek kadar cesur musunuz? Siz topraklarınıza ayak basmadan taş üstünde taş, baş üstünde baş kalmaz.”

“Seni burada yalnız bırakan ağaların intikamını alacağına nasıl inanıyorsun?”

Yüzüne alaycı bir ifadeyle baktım. Önce kapının gıcırtilı sesi, ardından adım sesleri duyulduğunda ardıma dönmeden, karşımda az önce bana kibirle bakan suretleri izledim. Altı adamın yaklaştığını gördüklerinde önce silah tutan eller titredi. Sonra birer adım geri çekildiler.

“Burada olmadığımızı size kim söyledi, beyler?” Yiğit’in tespihi silahının metal kabzasına vuruyordu.

“Ağalar, yolumuzdan çekilin. Biz sadece emanetimizi almaya geldik.”

“Yedi Aşiret’te size verilecek emanet de yok can da. Şimdi gidin buradan!” Mert’in sözlerini Savaş destekledi.

“Söyleneni duydunuz!”

“Buradan sağ salım çıkıp gitmeniz için beş dakikanız var. Toprak. ” Kenan’ın işaretiyle Toprak’ın muzip sesi duyuldu.

“Ama benim saatim iki dakika ileri.”

“Genco Ağa, bu yaptığın sözden dönmektir.”

“Sizin bu yaptığınız hane basmaktır. Kimsenin kanı dökülmeden gidin buradan. Bir daha da kapıma gelmeyin. Kendinize yeni bir vâris bulun. Size feda edecek bir evlat yok bende.”

Üzerime doğru adım attığında silahımı havaya kaldırdım. Benimle aynı anda diğerleri de tek el ateş ettiğinde geri çekildiler.

“Sözler yeterli değil mi? Birinizin leşi yere serilince mi ikna olacaksınız?”

“Bu burada kalmayacak! Yaman Ağa’yı eninde sonunda vereceksiniz bize!”

Ayağının dibine tükürüp yüzüne baktım. “Elinizden geleni ardına koymayın!”

Arabalarına binene dek silahlarını üzerimizden çekmediler. Sırayla önce geriye sürdüler. Sonra son hızla geldikleri yönde kayboldular.

“Ne yapmaktır niyetin, Genco Ağa? Bu yaptığımız onları kudurtmaktan başka bir işe yaramaz.”

Yiğit Ağa’nın yüzüne bakarken hissettiğim acıyla tebesüm etmeye çabaladım. “Sadece oğlumla biraz daha zamanımız olsun istiyorum.”

Sözlerimin hepsini sarstığını görebiliyordum. Sessizliklerinin ardından omzuma elini yaslayıp, güç veren içimizdeki en büyük olan Kenan Ağa’ydı.

“Sen ne kadar istersen o kadar... Yarın sabaha kalmadan her birimizin adamlarından iki kişi buraya gelecek.” Diğerlerine bakıp sessiz onaylarını aldı. “Aileni ve haneni koruyacaklar. Sen ne zaman hazır hissedersen biz de o vakit yanında olacağız.”

Onlardan gizlediklerim yüzünden vicdanım sızlasa da söyleyemezdim. “Eyvallah!” dediğimde silahını beline yerleştirerek Toprak Ağa öne çıktı.

“Yaman ile Noyan oğlana hediyelerini vermek için geldi buraya Toprak amcaları. Nerede aslan parçaları?”

İçeri geçmeleri için yol gösterdim. Herkesin yüzünde az önce yaşananları şimdilik unuttuklarını gösteren ufak tebesümler vardı.

“Hediye aldığını neden demedin?” Savaş’ın sözlerini Mert’inkiler izledi.

“Hep önde olacak ya beyefendi!”

“İsteseniz de benim hediyemi geçemezsiniz zaten.” Toprak’ın böbürlenerek önden yürüyüşünü işaret etti Kenan.

“Koltukların kabardı yine. De bakalım, ne aldın?”

Açık olan cam kapıdan içeri girdiğimizde merdivenlerden inen dadıya seslendim. “Yaman ve Noyan’ı getirebilir misiniz?”

Yaşlı kadın telaşla başını sallayıp, eteklerini toplayarak yukarı çıktı. Koltuklara yerleşirken Toprak cebinden iki anahatar çıkardı.

“Geldiklerinde onlarla beraber öğrenirsiniz.”

“Bir şey içer misiniz, Ağam?” Hizmetli kızlardan biri kapının ötesinde durmuş, bizi izliyordu.

“Ne ikram edelim size?” dediğimde Kenan, “Kahve.” dedi. “Şekersiz olsun.”

“Benimki şekerli olsun, güzellik. Bana da öylesi yakışır.” Kenan’ın dirseğiyle dürtmesini umursamadı Toprak.

“Orta,” dedi Savaş. “Yiğit Ağa ve Mert Ağa da orta içer.”

Sessizce onaylayan adamlardan başımı çevirip, kıza döndüğümde hayran bakışlarla Toprak’ı izlediğini gördüm. Onun ışıltısına kapılmış görünüyordu.

“Tekrarlamamı ister misin?” dediğimde irkilerek başını eğdi. Küçük bir selam verip ardına döndü ve telaşla ayrıldı yanımızdan.

O an merdivenlerde adım seslerini işittim. Önde dadı ve kucağındaki oğlum indi. Ardından ise Amelya’m. Saçlarını ensesinde toplamış, dalgalarını bir omzuna bırakmıştı. Üzerinde ona çok yakışan gözlerinin mavisiiyle bezeli bir elbise vardı. Belindeki ipek kurdele hafifçe sıkışmış, bedeninin kıvrımlarını göz önüne sermişti. Öyle güzel görünüyordu ki...

Dadı kucağındaki oğlumu Toprak’ın uzattığı kollarına bıraktığında, ilginin onlara kaydığını görüp Amelya’ma yaklaştım. Yanında durup güzel gözlerine baktım. Etrafımızdakilere bakıp, tekrar gözlerime baktığında yanaklarında içimi titreten pembelikler yer etmişti. Kucağındaki oğlumuzu kollarına alırken, usulca eğilip ipek saçlarının kokusunu çektim içime.

“Genco...” Adımı fısıldadı. Heyecanlanmıştı. Onu oracıkta öpmek istedim.

“Merhaba Amelya. Nasılsın?”

Savaş’ın sözleriyle irkilerek bir adım geri çekildi. Beni içine hapseden gamzeleri belirdi yüzünde. Titrek parmakları yüzüne düşen bir tutam saçı kavradı. Kulağının ardına yerleştirirken, “Hoş geldiniz. Çok iyiyim. Siz nasılsınız?” dedi.

“Bizler de iyiyiz.”

Kenan kucığındaki oğlumu almak için uzandığında kollarına bıraktım. O sırada hizmetliler kahve dolu fincanları, ikramlarla ortadaki oval sehpayı, her ağanın önüne gelecek şekilde yerleştirdiler. Berjere tekrar otururken Amelya’ya uzattım elimi. Yavaşça kavradığında koltuğun koluna, hemen yanıma oturmasını sağladım.

Toprak önce yanında oturan Kenan’ın kucığındaki oğlum Noyan’a, ardından kucığındaki Yaman’a baktı. “Sizin haberinizi aldığım vakit vereceğim hediyeleri seçtim.”

Yanında duran anahtarlardan birini aldı avucuna. Noyan’ı saran ince battaniyesinin üzerine bıraktı. Her şeyden habersiz uyuyan oğlumun yüzünü sevdi. Bakışlarında şefkat vardı.

“Noyan Uluhan. Gözlerinde hırçın dalgalar var, küçük dostum. Kalıplara sığmayacak kadar özgür ruhlu bir adam olacaksın. İşte bu yüzden sana Kaplan’ımı emanet ediyorum. Senin de oğlun olduğunda ona hediye edersin.”

“Kaplan?” dediğimde Kenan yüzündeki tebessümle yanıtladı.

“Toprak’ın koleksiyonunun en kıymetli parçalarından. 1950 model bir Harley-Davidson. En son ünlü bir aktör satın almak istedi. Ama teklif ettiği rakama rağmen Toprak kabul etmedi.”

Gönlü kadar eli bol bir adam olduğunu biliyordum. Ama hediyesi çok fazlaydı. Amelya'nın elini bacağıma bırakıp öne doğru eğildim. "Bunu kabul edemeyiz, Toprak."

"Bu, Noyan'a hediyem. O yüzden sen reddedemezsin. Genco Ağa." Kucağındaki diğer oğluma çevirdi ela gözlerini. "Yaman Uluhan. Adının hakkını vereceksin. Cesur ve gözü kara bir adam olacağına eminim. Bu da senin hediyen. Batum'u, Kafkasların o vahşi doğasını benim kadar seveceksin."

Kenan'a baktığımda omzunu silkti. "Nino Hanım'ın topraklarında satın aldığı dağ evlerinden biri. Yılın belli zamanlarında gidip orada inzivaya çekilir."

"Bu kadarı çok fazla, Toprak!" dediğimde kucağındaki oğlumdan bakışlarını ayırıp yüzüme baktı.

"Onlar sadece senin çocukların değil, Genco Ağa. Bizim de evlatlarımız sayılır. Ama ödeşmek istersen... Bir gün olur ya baba olursam... Doğacak evladına şu eşsiz tasarımlardan birini hediye edersin."

"Daha farklı bir şey isteyemedin mi? Adam zaten tasarımcı."

Yiğit Ağa'nın sözlerine gülümsedim.

"Sözüm olsun," dedim Toprak'ın hüzünlü gözlerine bakarken. "Ona dünyada eşi benzeri olmayacak bir hediye tasarlayacağım."

Sözlerim canını acıtmıştı. Gözlerini kaçırmamasının nedeni bu yüzdendi. Doğduktan sonra intihar eden babası nedeniyle baba olmak onun için çok farklı duygular ifade ediyordu. Amelya'nın hamile olduğunu öğrendiğinde beni yüzünde buruk bir tebessümle kutlamıştı. Söylediği sözler ise uzun süre düşünmeme neden oldu.

"Baba olmanın yükünü umarım taşıyabilirsin, Genco Ağa."

Esra Tok

Ona göre baba olmanın anlamı çok farklıydı. Bir gün birbirinden güzel evlatları olduğunda babalığın gerçek anlamını öğrenecekti. Ve ben onun yanında olacaktım.

11. BÖLÜM

Genco...

Kapı sesiyle gözlerimi güçlükle araladım. Göğsüme yayılmış kara tutamları gördüğümde gülümsedim. Dikişleri kaynadığı için ağrısının azaldığını söyleyen Amelya'mı sıkıca sarardım. Kıpırdanarak başını tekrar yasladı.

“Ağam?” Serhad'ın sesiydi bu. Yatak odamın kapısına kadar geldiğine göre önemli bir durum olmalıydı.

“Bekle!” diye seslendim. Amelya'yı uyandırmamak için yavaşça kaldırdım. Yatağın üzerine bıraktığımda tekrar benim yastığıma sokuldu. Üzerime dolaptan bir tişört ve eşofman altı geçirip kapıyı araladım.

“Serhad?” “Kusura kalmayasın, Ağam. Bu saatte rahatsız etmek istemezdim.” Soluk soluğaydı. “Ama... Demem gereken bir şey var.”

“Birine bir şey mi oldu?” Telaşlandığımı fark ettiğinde atıldı.

“Yok, Ağam! Herkes iyi. Şimdilik.”

Yüzümü sıvazlayıp karışmış saçlarımdan geçirdim parmaklarımı. “Ne oluyor?”

“Nasıl diyeceğimi bilemiyorum. Gelip gözlerinizle görse-niz daha iyi, Ağam.”

Dillendirilemeyecek kadar kötü ne olabilirdi? Kenara çekildiğinde koridoru hızlı adımlarla yürüdüm. Merdivenlerden indiğimde bahçe kapısını işaret etti. Çıplak ayaklarımla çimenleri ezerek yürürken, beni gördüğü için hareketlenen adamlarımın açtığı yoldan bahçe kapısına ulaştım. O an gördüğüm şeyle şaşkınlıkla duraksadım.

Kara örtüyle kaplı tabut... Ufacıktı. Benim oğlum için gönderilmişti.

Midem bulanmaya başladığında ağzıma gelen acı suya mâni olabilmek için elimi kapadım ağzıma. Çare olmadı. Bahçe duvarının yanındaki küçük ağaca sarsak adımlarla yürüyüp eğildim. Midem boşalana dek, orada öylece durdum. Biraz da olsa rahatlayıp doğrulduğumda uzatılan suyu aldım.

“Hizmetli kadınlardan biri kapıdakilere çay götürdüğünde fark etmiş. Çıglıklarıyla mutfaktakilere haber verdiğinde beni uyandırdılar. Kapının önündeki adamlara bakmak için çıktığımızda bayıltılmışlardı. Hem de hepsi...”

“Bu ne demek, Genco?” Amelya’nın sesini işittiğimde, korkarak döndüm arkama. Güzel gözleri büyümüş, elleri titriyordu. Etrafımızdaki adamlar başlarını eğdi. Aramızdaki mesafeyi hızlıca adımlayarak kapadım. Tabuttaki gözlerini çekip bana bakması için yüzünü sardım.

“Amelya’m, korkma! Önemli bir şey değil. Sen içeri gir lütfen.”

“Nasıl önemli değil, Genco?” Titreyen parmağını ardıma uzatıp tabutu gösterdi. “Kapımızın önüne bir tabut bırakmışlar. Küçücük... Bizi tehdit mi ediyorlar?”

“Hayır, sevgilim. Birisi kötü bir şaka yapıyor.” Serhad’a bakıp bağırdım. “Kaldırın hemen şunu!”

Onlar harekete geçtiğinde Amelya çırpınıyordu ellerimde.

“Şaka mı? Kim yapıyor bunu bize?” Elini dudaklarına örttü. “Dedem mi yoksa?”

Güzel gözlerine bakıp fısıldadım. "Deden artık bize zarar veremez, güzelim."

Amelya'yı sarıp onu evimize geri götürürken, başımı kısa bir an çevirip bahçe kapısına baktım. Tabut, Serhad'ın kucağındaydı.

Yedi Aşiret ağalarına danışmadan verdim kararımı. Gündüğüm adamlarımdan birine sözlerimi sır olarak verip gönderdim o topraklara. Kıyamet kopacağını, Mezopotamya'dan artık bu hakikati gizleyemeyeceğimi biliyordum. Ama yapmak zorundaydım.

Birkaç saat sonra beni arayacak insanlarımı, yola düşecek aşiretimi ve işittikleri vakit karşıma dikilecek ağaları unutmak istedim bir süre. Amelya'mın yanına sokulup kokusuna sığındım. O, beni kollarıyla sardığında küçük bir çocuk gibi göğsüne yasladım başımı. Duyduğu vakit benden nefret edecek kadınının sevgisinin son demlerine teslim ettim kendimi.

12. BÖLÜM

Genco...

Zeval Vakti – Midyat

Ferman konağında aşiretin ihtiyarları ve en önemli isimleri toplanmış, verecekleri savaşın planlarını yapıyorlardı. Ağasız kalmak, başsız ve yönsüz kalmak demekti. Yüzyıllardır bir ağanın varlığına sığınan insanlar için bu bilinmezlik kabul edilemezdi. Kendilerine vâris ilan edilen bebeği alıp ait olduğu yere getirmelilerdi. Onu kendi törelerine ve âdetlerine göre yetiştirmeli ve zamanı geldiğinde onun tarafından yönetilmeye hazır olmalıydı. Genco Uluhan'ı ve Yedi Aşiret'i ezip geçme pahasına yapmak zorundalardı. Bunun için de Yedi Aşiret'e düşman başka aşiretlere seslerini duyurmak, hâllerini anlatıp onlardan destek almaya karar verdiler.

Kapı açılıp, içeriye yabancı bir adam girdiğinde hepsi o anı bekler gibi silahlarına davrandı. Zira her anları tehlike doluydu. İşte bu yüzden gece gündüz tetiktedirlerdi.

“Destur var mıdır?”

Etrafındaki adamları tek işaretle durduran adam öne çıktı. Belindeki silahını gösteriyordu. “Kimlerden olduğuna, nereden geldiğine göre değişir!”

“Adım Serhan, soyum Uluhan Aşireti'ndendir.”

Duyduklarıyla önce şaşkınlık yaşadılar, ardından telaşlandılar.

“Diyeceklerin canının garantisi olacaktır.”

“Genco Uluhan’dan haber getirdim. Yaman Uluhan’ı doğumunun 40. gününde kendi elleriyle size getirecek.”

Duyduklarına inanmakta güçlük çekiyorlardı. Zira daha dün Yedi Aşiret ağalarıyla karşısına dikilen ve rest çeken adamın bu denli çabuk pes etmesi mantıklı değildi. Ama o an, umurlarında dahi değildi o avludaki insanların. Savaşmadan, kayıp vermeden, bedel ödmeden vârislerine kavuşacak olmanın mutluluğuyla rahatlamışlardı. Yine de içlerinde emin olmak isteyenler de vardı.

“Nasıl inanacağız bu sözüne? Yine bir oyun çevirmediği ne malum?” İhtiyarlardan birinin sözlerine birkaç kişi daha katıldığında, her ihtimale hazırlanarak gelen adam bekletmeden istedikleri cevabı verdi.

“Beni buraya Yedi Aşiret adına kendisi gönderdi. Sözü, birliğinin sözüdür. Geri dönmek yoktur. Lakin bir şartı vardır.”

Duydukları ile rahatlayan adamlar, bu kez şaşkınlıkla bakıyorlardı birbirlerine.

“Nedir?”

“Bu süre boyunca Genco Uluhan’ın evinden, konağından ve topraklarından uzak duracaksınız. Tek bir adamınız dahi görünürse söz bozulacaktır.”

Kısa süren sessizliği, aldığı onay veren ifadelerle genç adam aldı. “İstediyini kabul ediyoruz. Ama Ağa’na ve birliğe diyesin. Verdikleri sözü tutmazlarsa tüm aşiret ağalarının kanını taşıyan herkesin canını almaktan çekinmeyeceğiz.”

Elini kalbine koyup başını salladı. Geldiği gibi telaşsız bir şekilde çıktığında konakta onu bekleyen araba az ilerideydi. Korkuyla çarpan kalbi, arabaya bindiği an rahatladı.

“Hallettin mi?”

Esra Tok

Yan tarafındaki suyu tek solukta içip başını salladı. “Her şey Genco Ağamın istediği gibi oldu.”

“Ne bu hâlin o vakit?”

Ön candan az ileride kendisini izleyen adamları işaret etti. “Kısa ömrümde pek çok tekinsiz tip gördüm. Ama o konaktekiler kadar kötü bakanlarına rastlamamıştım.”

“Lanetli o yer. Nenem hep derdi. Doğan hiçbir bebek büyüyememiş. Amelya Hanımağa ve anası dışında.”

13. BÖLÜM

Genco...

Aradan geçen yirmi günde Amelya kendisini iyice toparladı. Doktorlar ilaçlarını azaltarak kestiler. Yüzündeki gültümseme en büyük etkendi. Oğullarım, iki yanım ise gün geçtikçe güçlendi. Üstelik etrafındakileri az da olsa fark eder oldular. Gündüzleri uyuyor, geceleri ise uyumamak için direniyorlardı. Amelya beni yormak istemediği için farklı bir odada uyumamı istedi. Lakin ondan uzak kalmak istemiyordum. Her geçen gün yaşayacağımız o acı dolu güne bir adım yaklaşırken sayılı zamanlarımızı yitirmemek içindi çabam.

Tüm işlerimi evden idare etmeye çabalasam da holdingdeki toplantılar, atölyedeki yeni defile için tasarım hazırlıkları için evden ayrılmak zorunda oluyordum. O vakitlerde işlerimi bitirip hemen eve dönmek için acele ediyordum. Oğullarımı kucagımda gezdirmek, henüz anlamadıklarını bilsem de onlarla sohbet etmek beni mutlu ediyordu. Zira onlarla yaşayacağım bize ait son zamanlar olacağını biliyordum ve bu, kalbimi acıtıyordu.

Yedi Aşiret ağaları verdiğim kararı kabul etmiyorlardı. Savaşmakta kararlılardı. Lakin benden destek göremiyor oluşları adım atmalarını engelliyordu.

Benim neden böyle bir zayıflık gösterdiğimi, neden pes ettiğimi anlayamıyorlardı. Suçluyorlardı beni. Onların gözünde kötü bir babaydım belki. Varsın öyle bilsinlerdi. Oğullarımdan başka kimse umurumda değildi.

Arabadan inip, taze kesilmiş çimlere ayak bastığımda bahçedeki çardakta pusetlerinde duran oğullarımı gördüm. Yanlarında duran dadıya gülücükler savuruyorlardı. Amelya yoktu. Uyuyor olmalıydı.

Kucağımda mavi güllerden oluşan buketi sarıp açık duran kapıya yürüdüm. Onunla yapacağım konuşmadan önce odamıza çıkmaya karar verdim. Gece yarısı Mert Soylu'nun adamları gelmeden önce her şeyi ve herkesi hazır etmeliydim. Odaya girdiğimde Amelya yoktu. Mutfakta olmalıydı. Gül buketini yatağın üzerine bıraktım. Güller öyle sıkı sarılmıştı ki birbirine değdiği için ezilmişlerdi. Kurdeleyi çözdüm. Yatağın üzerine dağılan gülleri ardımda bırakıp ceketimi çıkardım. Sabah özel bir kuryeyle teslim aldığım zarf ayaklarımın ucuna düştüğünde derin bir iç çektim. Yaşanacakların varlığını hatırlatacak en somut şeydi. Eğilip aldım. Dakikalar önce incelediğim pasaportlara tekrar bakmamaya çalışıp, zarfı Amelya'nın makyaj malzemeleri ile kaplı masasına bıraktım. Duş alıp kendime gelmeliydim. Çıktığımda kasaya kilitleyerek zamanı gelene dek gizleyecektim. Gömleğimin düğmelerini çözerek banyoya yöneldim. Attığım adımları görmüyordum. Aklımda sadece Amelya ve onun vereceği tepkinin ihtimalleri vardı. İçeri girdiğim anda duyduğum seslerle başımı kaldırdım.

Küvetten çıkmak için adım atarken saçlarını tek omzunda toplamaya çabalıyordu. Yavaş adımlarla küçük dolaba ulaştı. Bedenindeki su zerrelere camdan yansıyan ışıkla parladı. O an kalbim atmayı unuttu. Dolgunlaşan göğüsleri, günler önce çocuklarımızı taşıyan ancak şimdi sıkı olan karnı nefesimi kesti. Kadınlığından bacaklarına süzülen damlalar mıydı yoksa arkasına döndüğünde kavramak için çıldırdığım kalçaları mıydı bedenimi delice bir hazla saran? Kusursuzdu. Vücudunun her

zerresi tapılasıydı. Aylardır ona hasret olan benim karıncalanıyordu. Ona tekrar sahip olmak, sıcaklığına tekrar kendimi katmak için delicesine bir istekle sarmalanıyordum. Ama yapamazdım. Yeni iyileşmişti. Üstelik onunla konuşmalı, bu gece yaşanacakları anlatmalıydım. Ondan gizlediklerimi öğrenmeliydi. Ardıma dönüp çıkacağım anda adımı duydum güzel sesinden.

“Genco’ m...”

Bana böyle seslenmesine bayılıyordum. O zamanlarda sanki ikimiz kalıyorduk koca dünyadan geriye. Sadece o ve ben...

Dönüp baktığımda küçük bir havluya sarılıydı bedeni. Bana doğru yaklaşıyordu. Ancak o an beklemediğim bir şey oldu. Aramızda sadece birkaç adım kaldığında üzerindeki havluyu yere düşürdü. Şaşkınlıkla güzel yüzüne bakarken, gömleğimin iki kenarını kavrayıp ıslak tenini bedenime yasladı. Temasıyla alev gibi yanan bedenimde su zerreleri yok oldu.

“Ben akşam için hazırlık yapacaktım ama... Sen erken geldin.”

“Misafirimiz mi var?” Güçlkle yutkundum.

Gülümseyerek başını salladı iki yana. Göğüsleri tenime sürtünürken belini kıvırdı. Keskin bir nefes aldım. Ellerim bedenimin iki yanına yumru olurken, ona dokunmamak için kendimle savaşıyordum.

Başını yana eğip, gamzeleri içimi sızlatırken fısıldadı. “Senin için sürpriz hazırlayacaktım.”

Anlamadığımı gördüğünde, ellerimi tutup çıplak beline sardı. Ardından kollarını boynuma doladı. “Bugün tam kırk gün oldu.”

“Ne?” dediğimde anlamadığımı fark ederek gülümsedi. Yanakları kızarmıştı. Neden böyle davrandığını anlamaya çalışırken farkına vardığım gerçeğe sarsıldım. Birbirimize yasak kılındığımız süre sona ermişti. Hamileliğin son zamanlarında

sıcaklığıyla kendimi saramadığım için isyan ettiğim zamanlar geçip gitmişti. Mücevherleri kışkırtan gözleri kara gözlerime kenetlenmiş, benden gelecek bir tepkiyi bekliyordu. Öyle masum, öyle muhtaç bakıyordu ki... Onu reddetmek istemesem de yapmam gerekenler vardı.

“Sevgilim,” dediğimde gülümsemesi tekrar sardı güzel suretini. Lakin ellerimi belinden çekip, ondan geriye bir adım attığımda hüzün çöktü gözlerine. “Sana anlatmam gereken bir şey var.”

Ondan uzaklaştığım için öylesine sarsılmıştı ki titremeye başladı. Ellerini sanki bir yabancıymışım gibi göğüslerine örttükten sonra yerde saniyeler önce attığı havluyu aradı. Bulduğunda eğilerek hızlıca tenine sardı. Elleriyle sıkıca tutup gözlerini kaçırdı benden. Titremesi geçmemiş, gülkurusu dudakları neredeyse moraracak hâle gelmişti. Onu bu hâle getirdiğim için kendimden nefret ettim.

“Tamam... Ben... Ben... Giyineyim,” deyip yanımdan odaya gitmek için geçtiğinde kolundan kavradım. Gözlerini benden kaçırıyor, yüzüme bakmıyordu. Onun bu hâline dayanamayıp kendime çektim.

“Güzel gözlerini kaçırma benden.”

Gözleri gözlerime değdiğinde aralanan dudaklarından yüzüme çarpan sıcak nefesi her şeyi başlatan oldu. Beni ondan uzak tutan zincirlerim koptu. Dudaklarına kapanırken ikimiz de aynı anda inledik. Dudaklarını araladı. Kollarını boynuma sardı. Üst dudağını dudaklarımın arasına alıp, emdiğimde bedenini saran havlu usulca süzüldü aramızdan. Göğüslerinin ucunda takılı kaldığında inleyerek sıyırıp attım bir köşeye. Kalçalarını sıkıca kavradım. Ellerimi açıp, tenini avuçlarımda sıktağında bacaklarını kaldırdı. Belime sıkıca sardığında ıslak saçları savrulup yüzümüze yapıştı. Buğulanmış gözlerini açıp gözlerime baktığında fısıldadım.

“Öyle özledim ki seni...”

İnleyerek, “Genco...” dediğinde hoyratça kavradım dudaklarını. Küçük öpücükleri ile karşılık vermeye çalışması içimi öyle titretiyordu ki... Dudaklarının üzerinden dudaklarını ayırmadan fısıldadım adını.

“Amelya’m!”

Kalçalarını tek elimle kavrayıp geride kalan küvetin kenarına oturmasını sağladım. Bacaklarını belimden, kollarını boynumdan ayırmadan beni beklediğini gördüğümde kemeri çözmeye çalışıyordum. Pantolonum bacaklarımdan süzülürken içinden telaşla çıktım. Yatak odamıza dahi gidecek sabrım kalmamıştı. Üzerimdeki gömleği sıyırmak için çabalıyordu. Sadece baksırımla kaldığımda kalçalarını tekrar kavradım. Bacaklarını belime daha sıkı sardı. Elleri enseme okşuyordu. Boynuma yasladı yüzünü.

“Sevgilim,” dediğimde küçük öpücüklerini tenime bırakıyordu. Onu her şeyiyle hissetmek istiyordum. Lakin o an olduğumuz yer yeterli değildi. Ayaklarımın altında hissettiğim orta boylardaki peluşla geri çekilmek için hareket ettim. Uzaklaşmama izin vermedi. Bacaklarını belimde kenetlemeye devam etti. Elleri ise baksırımın içerisine süzüldü. Güzel yüzünde böyle mahrem anlarımızda oluşan tatlı pembelik yayıldı. En sevdiğim hâliydi. Yüzünü izlediğimi fark ettiğinde yaramaz bir çocuk gibi boynuma gizledi yüzünü. Tırnaklarını tenime batırdı. İnledim. Bunun beni kıvrandıracağını çok iyi biliyordu.

“Ah! Bebeğim...”

Kıkırdadı. Ama durmadı. Tırnakları tenimi çizmeye devam etti. Göğüslerini kavradım usulca. Yumuşak yuvarlaklar avuçlarımdan taşacak kadar büyümüşlerdi. Yoğurdum. Gül goncaları açıldı avuçlarımda. Ansızın sıktığımda küçük bir çılgılık savruldu dudaklarından. Hâlâ hassaslardı.

Daha fazla dayanamayacağımı hissediyordum. Elini kavrayıp tenimden ayırdım. Heyecanlı ve sabırsızdı. Kalbi te-

nimde atıyordu. Benim de ondan farkım yoktu. Sıcaklığına yaslandım. Sürtündüğümde inleyerek kıvrıldı beli. Başını geriye eğdi. Vücudunun her zerresine hayrandım. Lakin bedenimin altında böyle kıvrılırken gözlerini kapatması, boynunu eğmesi içimi titretiyordu. Boynunun yanını parmaklarımla sardım. Öylesine bana ait, öylesine benimdi ki...

Kendimi kastığım için canım yanıyordu. Ama canını acıtmak istemiyordum. Sıcaklığına daha hızlı bir ritimle sürtündüm. Mırıltıları doldu kulaklarıma. İnlemeleri her an artıyordu. Hazır olduğunu hissediyordum. Ama yavaş olmak zorundaydım. Baksırımı sıyrıp usulca kavuştum sıcaklığına. Birbiri-mize tamamen kenetlendiğimizde bir çığlık savruldu dudaklarından. Dişlerimi sıkıştığım için benim sesim ise boğuklaştı. Bu his öyle güzeldi ki. Onunla tamamlanmak, bir olmak öyle değerliydi ki. Başını boynumdan ayırıp zemine bıraktı tekrar. Gözleri kapanmış, dudakları ısırılmaktan şişmişti. Bize özel olan bu anı yaşarken hareketlerim hızlandı. Benim ritmimle tenlerimiz birbirine çarpıyordu. Amelya öylesine kendinden geçmişti ki tamamen bırakmıştı bedenini. Dudaklarından çıkan inlemeler benim boğuk sesimle karışıyor, banyonun soğuk duvarlarında yankılanıyordu.

“Dayanamıyorum, Genco!” dediğinde bedenimi üzerine bıraktım. Tüm kıvrımları ile hissettim. Onu eziyordum. Ama şikâyetçi değildi. Her saniyede yitiriyordum kontrolümü sanki. Göğüslerinin uçları sertleşmişti. Tenime sürterken dudaklarımızı birleştirdim.

“Kadınım...”

Cevap veremedi. Sık nefesleri dudaklarıma çarpıyordu. Parmaklarını saçlarımin arasında kaybetti. Ben ise ellerimi başının iki yanına yaslayıp yüzünü hapsettim avuçlarımda. Güzel gözlerini, aralık dudaklarını, kızaran yanaklarını izledim. Çok sürmeden dudaklarımızı birleştiren o oldu. Bir bütün gibi birlikte hareket ediyordu. Elleri kalçalarıma dokunduğunda ve turnaklarını tenime sapladığında titredim. Öylesine büyük bir

hazla sarmalandım ki o anda kendimi bırakabilirdim. Ama bu kadar çabuk bitmesine izin vermek istemiyordum. Göçlkle ve yavaşça kendimi çektim. Ayağa kalktığımda şaşkınlıkla bana baktı.

“Genco?”

Eğilip kucağıma aldığımda itiraz etmedi. Titrek adımlarla odamıza girip yatağın üzerine yattırdım. Belini kavrayıp, yüzüstü dönmesini sağladığımda yatağın üzerine yayılan gülleri fark etti.

“Hepsi benim için mi?”

“Evet, güzelim.” Onu rahatsız etmesini istemediğim için, almak için uzandığımda izin vermedi.

“Kalsınlar. Lütfen,” dediğinde sessizce kabul ettim. Karnının altına yastıklardan birini yerleştirdiğimde güllerin kokusunu içine çekiyordu.

Üzerine uzandım. Çenesini tek elimle kavrayıp şaşkın bakışlarının arasında dudaklarına kapandım. Sorgusuz sualsiz tekrar sığındım kadınlığına. Bu kez daha sert ve hızlıydı hareketlerim. O ise yüzünü güllere yaslariken avuçlarında gül yapraklarıyla inlemeye başladı. Bu hâli öylesine yakıcıydı ki kendimi durduramıyordum. Diğer elimle göğüslerini kavrayıp yoğurmaya başladığımda düşünemez hâldeydim. Kapının önünde kırılan bir cam sesi işittiğimde başımı çevirdim. Kapatılmış ama gelen kişi sesleri duymuş olmalıydı. Lakin o an durabilecek hâlde değildim. Bir kez daha kendisini bıraktığında hissettiğim ıslaklığa rağmen durmadım.

“Genco’m...”

Tükenmişti. O hâlini gördüğümde ulaştığım zirveden kendimi bıraktım. Bedenimi tamamen bedenine yasladım. Sıcaklığından ayrılamadım. Puslu güzel gözleri ve yorgun gülümsemesi ile güllerin arasından bana baktı. Nefes nefeseydi.

“Canın acıdı mı?”

Başını olumsuz anlamında salladı. Yüzünü tutan avucuma bir öpücük bırakıp daha çok yaslandı bedenime.

“Çok güzeldi,” dediğinde küçük bir öpücük bıraktım dudaklarına.

“Sen çok güzelsin. Öyle çok seviyorum ki seni...”

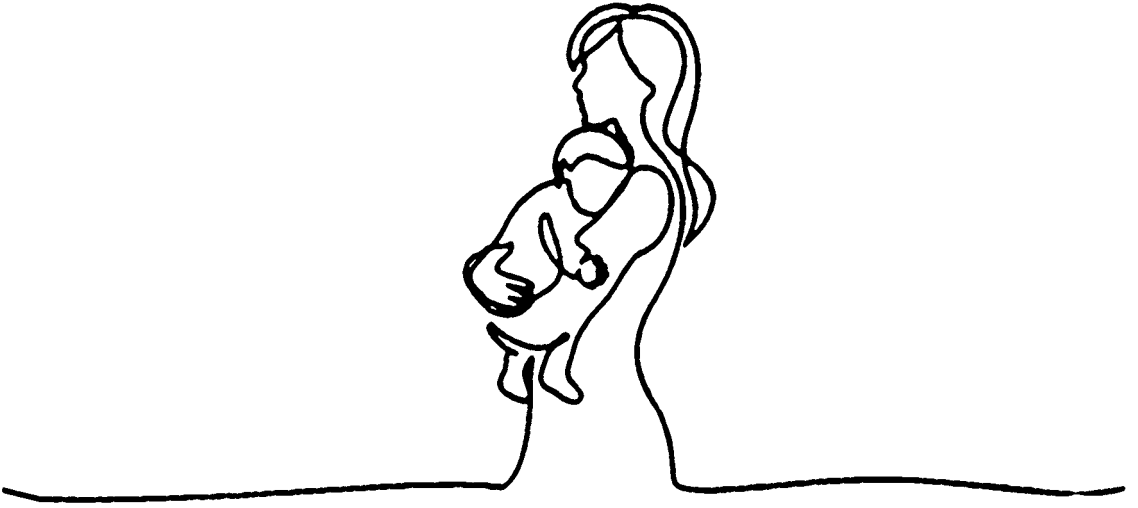
Sözlerimin ardından dönmek için kıpırdandı kollarımda. İstedliğini yapabilmek için ayırdım bedenlerimizi. Bacaklarının arasına uzandığımda yüzümü sardı elleri.

“Genco...”

Dudaklarına bir öpücük bırakıp fısıldadım. “Bir tanem...”

“Ben sana hasret öleceğim.”

Neden böyle konuştuğunu sormadım. Bu manasız düşüncelere neden sığındığını da... Dudaklarımı örten dudakları mâni oldu. Tekrar beni sıcaklığına çektiğinde bu gece yaşayacağımız o acıyı kısacık bir an unutmak istedim.

14. BÖLÜM

Amelya...

Saçlarımı makyaj masamın önündeki pufta oturmuş tararken, Genco'nun banyodan gelen ıslığıyla kıkırdadım. Öyle mutluydum ki... Boynumda benim için tasarladığı mavi kelekten kolyeme dokundum iç çekerek. Düğün gecemizden bana kalan tek güzel şey oydu. O geceye dair hatırladıklarımı yok saymak için başımı salladım. Artık bitmişti. O karanlık günler geride kalmıştı. Bebeklerim ve sevdiğim adamla birlikte huzur dolu, mutlu yıllar yaşayacaktım. Aynadaki suretimi izledim sessizce. Yanakları pembeleşmiş, gözleri ışıltı dolu kadın günler önceki benden öylesine farklıydı ki. Saç fırçamı masaya bıraktım. Oğullarımı özlemiştim. Yanlarına gitmek için doğrulacağım anda bir zarf dikkatimi çekti. Ne olduğunu anlamak için uzanıp aldım. İçinden birbirinin aynısı iki küçük defter çıktı.

"UNIONE EUROPEA REPUBBLICA ITALIANA PASSAPORTO"

"İtalya."

O ülkeye ait pasaportların neden bizim odamızda olduklarını kavrayamıyordum. Merakla açtığımda ikisinde de yabancı isimler vardı.

"Emiliano Manzo"

“Massimiliano Manzo”

Doğum tarihi bebekleriminkilerle aynıydı. Fotoğraflara baktığımda titreyen ellerimin arasında bir tanesi yere düştü.

“Amelya?”

Adımı duyduğumda irkilerek başımı çevirdim. Üzerinde kısa kollu yakalı bir tişört ve koyu renk bir pantolon vardı. Saçlarını kurutuyordu. Henüz benim hâlimi fark edememişti.

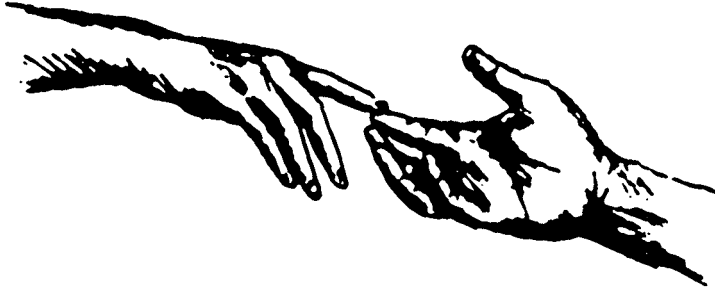
“Bu gece yemeği dışarıda yiyelim mi?”

“Bunlar ne, Genco?”

Sözlerimi duyduğunda bana döndü. Elimdeki pasaporta bakıyordu şaşkınlıkla.

“Tanımadığımız bu bebeklere ait pasaportlar neden odamızda? Oğullarımızın fotoğrafı neden var üzerlerinde?”

Elindeki havlu yere düştü. Bocalayışım gördüğümde bir hıçkırık koptu dudaklarımdan. Bana doğru atıldı. İzin vermek için elimi uzatıp durmasını sağladım. Sıkıca kavradığım pasaportuysa ardıma sakladım.

15. BÖLÜM

Genco...

Nasıl açıklayacağımı bilememenin çaresizliğiyle sarmalandım. Beni hazırlıksız yakalamıştı. Saatler sonra evden uzakta söylemeyi planladığım sözleri vakitsiz dile getirmek zorundaydım. Zira kaçamayacağımı ya da inkâr edemeyeceğimi biliyordum. Böylesi bir ihtimal durumu çok daha kötü, içinden çıkılamayacak bir duruma sokmaktan başka bir işe yaramazdı. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Ama nasıl yapacağımı bilemiyordum.

Ona doğru adım attığımda geriye çekti kendisini. Ardında kalan puf yere devrilirken bedeni makyaj masasına sert bir şekilde yaslandı. Eşyalar etrafa saçılırken ayaklarımın ucuna dek gelen parfümle duraksadım. Benden uzaklaşma çabası mıydı yüreğime kor gibi düşen yoksa gözlerindeki yaralı bakış mıydı? Parmakları dudaklarını örterken hıçkırıklarını duyduğumda yumruklarımı sıktım. Tutuştu bedenim. Ona yaşattığım bu an için nefret ettim kendimden.

“Onları benden alıp kaçıracaksın.”

Titreyen sesini işittiğimde acıyla inledim. Günlerdir hap-solduğum karanlığı da bu kararı almak zorunda kalacak kadar yaşadığım çaresizliği de bilmiyordu. Bilse, öğrense hâlimi belki bana hak verebilirdi.

“Amelya, dinle lütfen...” Ona dokunmak için yaklaştığımda çığlık çığlığa haykırdı.

“Dokunma bana!” Nefes alamıyor gibi boynuna yasladı elini. Kolyesini çekerek kopardığında onun için tasarladığım kelebek kolye yere düştü. Ama bunun farkında bile değildi.

“Dinle beni!” dedim suretine bakarken. “Her şeyi anlatacağım sana.”

“Neyi anlatacaksın? Beni aptal yerine koymayı mı? Oğullarımızı benden almak için nasıl planlar kurduğunu mu?”

“Mecburdum, güzelim!” dedim sesim yükselirken. “Onlara özgür bir hayat sunmak için...”

Gözlerinden yaşlar akarken gülmeye başladı. Elinin tersiyle gözyaşlarını silip saçlarını ayırdı teninden sertçe.

“Özgür bir hayat... Annelerinden uzakta ama özgür olmaları için... Öyle mi?”

“Güzelim...” dedim sakinleşmeye çalışarak. “Hiçbir şeyi bilmiyorsun. Öğrenince sen de bana hak vereceksin!”

“Hangi hakikat onları benden koparmanı haklı kılar, Genco?” Yüzünü eğip elleriyle kapadı. “Ne kadar safım! Oğullarımı benden ayıracak adama az önce teslim oldum yine! Allah’ım!”

O an aramızdaki boşluğu kapatıp kollarını kavradım. Sar-sarak yüzüme bakmasını bekledim. “Dinle beni! Ferman Aşireti, bu gece buraya gelecek. Yaman’ı almak için...”

Hıçkırıkları sürerken yaşlı gözleri değdi gözlerime. “Dedem mi? Neden?”

Onun öldüğünden dahi habersizdi. Günlerdir yaşadığım acının, ondan gizleyerek onarmaya çalıştığım mazimizi bil-meliydi. “Yaman’ı kaçırın oydu. Onu bulduğumda seni hap-settiği konaktaydı. Kollarındaki oğlumuzu kendisine vâris ilan ediyordu. Engel olamadım. Durduramadım onu. Sonra canına kıydı.”

Kollarımdan sıyırdı kendini. Titremeye başlayan bedeniyle güçlükle ayakta duruyordu. " l...  ld  m ?"

Sessizce başımlı salladım. "Kendi silahıyla intihar etti. O gün oğlumuzu onun cehenneminden alıp sana getirdim ben. Ama yetmedi. Onu istediler benden." Elimi kalbime bastırdım. "Vermedim oğlumuzu. Yemin ederim. Vermek bir an bile aklımdan geçmedi. Sormadığım kişi, derman aramadığım yer kalmadı. Ama kimse yardım edemedi. Sonra buraya geldiler."

Başını cama çevirip bahçeyi işaret etti. "Kara tabut... Onlar bıraktı bahçeye."

"Evet. Bana gözdağı vermeyti niyetleri."

"Oğlumuzu öldürecekler mi?" Korkuyla büyümüştü mavi gözleri.

"Eğer vermezsem... Ama alamayacaklar onu bizden. Zira bu gece almaya geldiklerinde onu burada bulamayacaklar. Ne onu ne de Noyan'ı. Herkes ikisinin öldüğünü düşünecek."

"Onları İtalya'ya gönderip izlerini kaybettireceksin. Beni, annelerini bilmeden büyüyecekler."

"Mecburum," dediğimde başımı salladı.

"Ben değılim." Gözlerindeki o bakış öylesine soğuktu ki... "Madem onların yaşaması için senden uzak olmaları gerek ben de onlarla gideceğim."

"Olmaz! İzin vermem!" Gidemezdi. Beni ardında bırakamazdı. Ben onsuz nefes almayı dahi hayal edemezken benden uzakta bir hayat kuramazdı.

"Senin iznine ihtiyacım yok benim. Oğullarım yoksa ben de yokum, Genco Uluhan!" Kapısı açık balkona doğıru yürüdü. "Onlarla birlikte benim de öldüğümü duyur herkese!"

Demir parmaklıklara yaslanıp aşağıya bağırdı. "Dadı!"

"Hayır!" Mâni olabilmek için ellerini tutmaya çabaladım. "Amelya, dinle beni!"

Onların aşağıda olduğunu gördüğünde geri çekti bedenini. Kapıya yürüdü. “Dinleyecek bir şey yok. Her şey buraya kadar. Ben gidiyorum.” Odadan çıkıp hızlıca merdivenlerin olduğu yöne yürümeye başladı.

“Amelya!”

Elbisesinin eteğini kavrayıp, merdivenleri hızlıca inerken iki kez düşme tehlikesi yaşadı. Lakin ne ona yaklaşmama izin verdi ne de durdurumama. Onun ardından bahçeye adım attığımda büyük demir kapının ardında gördüğüm arabalarla duraksadım.

Serhad koşarak gelirken bağırıyordu.

“Geldiler, Ağam!”

Onun sözleriyle arabalardan inen adamları fark eden Amelya da dönüp korkuyla bana baktı.

“Genco!”

“Hemen içeri girin! Ne olursa olsun, ben gelene kadar sakin dışarı çıkmayın!”

“Hayır!”

Yüzünü sarıp gözlerimi kenetledim güzel gözlerine. “Yalvarırım dinle sözümü! Oğullarımızı alıp odamıza çık ve kapını kilitle!”

Sarsılan demir kapının sesini duyana kadar öylece baktı gözlerime. Sesler artarken, hiçbir söz söylemeden başını salladı. Güzel yüzünü ellerimden çekerken dadının yanında pussetlerde duran oğullarımızın ikisini de kucağına aldı. İçeri koşturduğunda Serhad’ın uzattığı silahı kavramaktan başka çarem yoktu.

16. BÖLÜM

Amelya...

Evin içine girip kapının kanadına yaslandım. Gözlerimden süzülen yaşlar göğsüme yasladığım oğullarımın saçlarına düşerken, sesimin çıkmaması için dudaklarımı ısırıyordum. Nasıl yapabiliyordu? Oğullarımı benden koparmak için kurduğu planlar, ikimize dair kurduğum o büyümlü dünyanın tüm sihrini yok etmişti.

“Yapamam!” dedim bebeklerime sıkıca sarılırken. “Sizden vazgeçemem.”

Şimdi geriye kalan esiri olduğum peri masalından uyanma vaktiydi. Yakışıklı prensine kavuşan saf Amelya’nın gerçek dünyayı görmesinin zamanı gelmişti.

Kısacık bir an başımı çevirip, dışarıya baktığımda aynı yerde durduğunu gördüm. Sırtı bana dönüktü. Doğduğum cehennemden kurtulmak için sarıldığım o adam, beni kurtarma cesaretini oğulları için gösterememişti. Tüm dünyayı yakıp kül edecek gücü yok olmuştu sanki. Geriye sadece ona benzeyen bir yabancı kalmıştı.

Bahçe kapısına doğru yürüdüğünü gördüğümde titrek bir nefes aldım. Gitmeliydim. Buradan kaçıp oğullarımı kurtar-

malıydım. Beni şaşkınlıkla izleyen dadıma dönerken, bacaklarımın dolanan eteklerime takılıp düşmemeye çalışıyordum.

“Gidiyorum, dadı.” dediğimde ne olup bittiğini anlamaya çalışan suretine baktım. Hiç görmediğim annemin bana emanetiydi.

“Nereye?”

Açıklamak için ne vaktim ne de sabrım vardı. Tek istediğim bir an önce bu evden uzaklaşmaktı. Genco’nun istediği gibi onu üst katta, odamızda beklemeyecektim. Onun istediklerini yapacağımı düşünecek kadar bana güvenen yanı beni evde bulamadığında sarsılacaktı. Ama umurumda değildi. Oğullarımdan ayrılamazdım. Onlarsız yaşayamazdım.

Etrafa hızlıca bakındım. Mutfak personelinin kullandığı kapının olduğu tarafı gördüğümde hızlı adımlarla karanlık koridora girdim. Kimseye görünmemeliydim. Kucağımdaki canımın iki parçasını sıkıca sarmalarken kulaklarına fısıldadım.

“Anneniz sizi asla bırakmayacak!”

Beni duymasalar da hissediyorlardı. Biliyordu yüreğim. Onlar için en iyisini yapmaya çabaladığımı anlıyor olmalarını istiyordum delice.

“Yardım et Allah’ım! Yardım et bize!”

Dudaklarımdan dökülen dualar sadece onlar içindi. Onların yaşaması için son nefesimi vermeye hazırdım. Ama onların benliklerinden, doğduğu topraklardan koparılmasına, başka bir kadına ana demelerine katlanamazdım.

Kapıdan adımımı attığımda dışarıya ulaştığımı esen rüzgârın uğultusuyla fark edebildim. Titreyen bedenimle çaresizce etrafıma bakınırken dadım ardımdaydı. Şimdi ne yapacaktım? Ayaklarımda bir çift ayakkabı dahi yokken, üzerimdeki incecik bir elbise, kucağımda minicik yavrularımla nereye gidecektim? Kime sığınacaktım? Kimsesizliğime gözlerimden süzülen yaşlarla ah ettim.

“Neden yanımda yoksun, baba?”

Hayatımda ilk kez ne yüzünü gördüğüm ne de adımı bildiğim o adama ihtiyaç duyuyordum. Annemi terk etse de, dedemin insafına bıraksa da evladı olarak beni şu anda sarmasını, korumasını arzu ediyordum. Ama yoktu. Ve ben bir kez daha çaresizdim.

Dadımın sesiyle başımı çevirdiğimde gördüğüm şeyle mutlulukla gülümsedim.

Bevar’ın arabasıydı. O da buradaydı.

“Lalezar...”

Yalıdaki düğünden sonra hiç görmedim onu. Oğullarım doğduğunda da Yaman’ım kaçırıldığında da yanımda yoktu. Yaşananları yok sayıp kapısına dayanmak gücüme gitse de başka çarem yoktu. Etrafa bakındım. Kimsenin olmadığını gördüğümde çamura dönen toprağa basa basa yürümeye başladım arabaya doğru.

“Amelya! Delirdin mi sen? Nereye gidiyorsun? Genco Ağa’yı çağıracağım.”

Oğullarımı sıkıca sarıp dadıma döndüm. Dediğini yapmak için kapıya döndüğünü gördüğümde kolunu tuttum. “Hayır, dadı! Yapma! Yalvarırım!”

Gözlerimdeki yaşlara, titreyen hâlime baktı. Sessizce başını salladı.

“Gitmek zorundayım, dadı. Ne ben burada artık kalabilirim ne de evlatlarım. Sana anlatamam. Senden benimle gelmeni de isteyemem, dadı. Zira ben de nereye gideceğimi bilmiyorum.” Gözlerimden süzülen yaşları silecek takatim kalmamıştı. “Yıllarca benim için mücadele ettin. Anamın yokluğunu hissettirmemek için çabaladın. Yetmedi, peşimden buralara kadar geldin. Ama daha fazla seni ardımdan sürükleyemem.” Ardında kalan, her köşesini ellerimle düzenlediğim eve baktım. Dakikalar önce hakikati öğrenmediğim zamanlarda evim olan o yere...

“Bu evde birazdan kıyamet kopacak.” Yaşlı, güzel gözlerine baktım. “Sen de git, dadı. Hep hayalini kurduğun evine git.” Bana baktığı için dedem ona hep cömert davranmıştı. Oysa kazancını biriktirip küçük bir köy evi yaptırmıştı. Hep anlattığı, bahçesinde leylaklar olan şirin bir evdi. Hiç göremeyecektim.

Kolumu tutup gözyaşlarıyla baktı yüzüme. “Olmaz! Seni bırakmam!” Kolundaki bebeklerime ait bez ve eşyalarının olduğu ufak çantayı ayaklarımın ucuna bıraktı.

“Tüm cihan beni ve oğullarımı öldü bilecek. Bir hayaletin peşinden gelme, dadı. Sana yalvarıyorum, eşyalarını topla ve git bu evden. Genco seni orada bulamaz. Beni birazcık sevdiysen git!”

Bu sözümü ezip geçemeyeceğini biliyordum. Öyle de yaptı. Eve doğru geri adımlarla giderken onu izledim. İçeri girdiğinde biraz ileride olan arabaya yaklaştım. Kilitli olmasın diye umut ederek, kapıyı açmak için güçlkle kavradığımda tık sesini işittim. Heyecanla kapıyı araladım. Arka deri koltuğa oğullarımı yan yana yatırıp geri çekildim. Yerde duran çantayı koşarak alıp, ayaklarımın dibinde duracak şekilde yerleştirdim. Her şey tamamı. Önümüzde kalan eve son bir kez baktım.

“Hoşça kal, Genco!”

Boğazımda koca bir yumru, acıyan gözlerimde dinmeyen gözyaşlarıyla bebeklerimin yanlarına oturdum. Onları sararak uzandım. Yakalanmadan Bevar'm tez zamanda arabaya gelmesi için dua etmeye başladım.

Dakikalar geçmesine rağmen dışarıdan tek bir ses gelmiyordu. Neler olduğunu, Genco'nun yokluğumuzu fark edip etmediğini bilmiyordum. Bevar da dönmemişti. Daha fazla dayanamayacaktım. Doğrulup etrafta kimse olmadığını anla-

yana dek bekledim. Yavaşça camı araladım. En azından sesleri işitebilirsem ne olduğunu anlayabilirdim. Duyabilmek için nefesimi dahi tuttuğum anda işittiğim kurşun sesiyle irkildim. Şaşkınlıkla dudaklarımdan süzülen çığlığı avuçlarımda kaybettim. Bevar'ın acı dolu sesiyle onun adını duydum.

“Genco!”

Bir şey olmuştu. O kurşun Genco'ya gelmişti.

“Hayır! Hayır!”

Ondan kaçsam da canının yanma düşüncesi dahi kahretti beni. Nefes alıp almadığımı bilememek benim nefesimi kesti. Onu görmeliydim. İyi olduğunu, yaşadığını gözlerimle görmeliydim. Ondan kaçmak için gizlendiğimi, çocuklarımı korumak zorunda olduğumu unuttum. Tek istediğim ona gitmekti. Acıyan kalbime kapılıp kapıyı açtım. Ona koşmak için hareket eden bedenim küçük bir ağlama sesiyle taş kesildi. O an tüm yaşananlar belirdi hafızamda. Oraya gidemezdim. Gidersem bir daha geri dönemezdim. Oğullarımı ne dedemin aşiretinden ne de töreden kurtarabilirdim. Başımı eğdim çaresiz bir kabullenişle. Adımlarımı, bedenimi geri çektim. Arabaya binip kapadım kapıyı. Başımı yaslarken hıçkıra hıçkıra ağladım. Ağlama sesini tekrar duyduğumda uzanıp oğlumu, Yaman'ımı alıp bağrıma bastım.

17. BÖLÜM

Bevar...

Adamlar şaşkınlık ve korkuyla geri çekilip arabalarına bindiler. Korkutmak için miydi kör bir kurşun savurma nedenleri? Bir ağanın canına göz dikmelerini nasıl açıklayabileceklerdi? Toprağı ezerek uzaklaştılar. Beyhudeydi çabaları. Zira onları geç olmadan bulacağımızı biliyorlardı.

Kolumda hissettiğim baskıyla başımı çevirdim. Genco'ydu. Sıkıca tutunmuştu bana. Yüzü kasılmış, teni beyaza kesilmişti. Geriye doğru savrulurken bedeni kucağıma yığıldı. Onunla birlikte yere düştüm. O an bacağından süzülen kanı gördüğümde şaşkınlıkla dokundum. Parmaklarıma değen sıcaklıkla bağırdım.

“Genco!”

Sıktıkları o tek kurşun bacağına saplanmıştı. Bu denli çabuk vazgeçmelerinin nedeni, Genco'ya zarar verdikleri için yaşadıkları telaş olmalıydı. Nasıl fark edememiştim? Onu nasıl koruyamamıştım? Bu düşüncelerle kendime duyduğum öfke katlandı. Ama o an önemli olan Genco'ydu. Onu kurtarmalıydım. Yüzünü tutup sarstım.

“Sakin uyuma! Duyuyor musun beni?” dediğimde güçlükle duydum söylediği ismi.

“Amelya...”

Acı çekiyordu. Lakin ona rağmen hâlâ Amelya'daydı aklı. “Onu koru, Bevar!”

“O iyi, dostum.” Yukarıda olmalıydı. “Sen de iyi olacaktın.”

Doğduğum andan beri kim olduğumu bilmeden geçti yıllarım. Kollarıma yığılan adamın kaderi ise doğduğu gün yazılmıştı. Zira gözlerini o konakta açtığı, isminden önce kim olduğu fısıldandı kulağına. Büyük bir aşiretin ağası olacağını bilerek büyüdü. Bunun için eğitildi. Babasının baskısı ve sevgisizliğiyle geçti yılları. Varlık içerisinde yaşadığı yoksunluğu gördüğümde kendimi şanslı hissederdim. Çünkü benim umudum vardı. Bir gün kavuşabileceğim bir ailem... Yaşadığım o şiddet dolu yıllara, açlığa ve hapsedilerek geçirdiğim zamanlara dayanabilmemin tek nedeni buydu. Bu düşünceyle ayakta kaldığımı o hariç kimse bilemedi.

Şimdi çocukluğumun yadigarı olan bu adam evladiyla sınıanıyordu. Ve ben yine en iyi bildiğim şeyi yapmak için çaba-
liyordum. Onun yanında olmak için...

Yaralara alışkındım. Kurşun acısını da defalarca ezberlemiştim. Ama o yabancıydı. Düğün gecesini dışında böylesi bir acıyı bilmiyordu. Tekrar hissizliğime sığınmak için toparladım kendimi. Başımızda toplanan adamlara, “Ben doktoru almaya gidiyorum. Onu hemen yukarı taşıyın. Ama sakın Amelya görmesin!” dedikten sonra adamlar onu kucaklarken kapıdaki adamlara bağırdım. “Bu kapıdan kimse girmeyecek! Genco, Amelya ve çocukları canınız pahasına koruyacaksınız!”

Hepsi telaşla bir yana dağıldı. Genco ise adamların yardımıyla kayboldu. Arabamın olduğu yere, arka tarafa gitmek için döndüğümde kanının döküldüğü toprakları ezdiğimi fark ettim. Acıyla buruşturdum yüzümü. Böyle olmamalıydı. Bu denli zor bir imtihanla mücadele etmemeliydik.

Peşimden gelen Serhad'ı fark ettiğimde, "Sen evde kal!" dedim.

"Olmaz! Ağam o hâldeyken bekleyemem!"

Arabanın önüne varmıştım. Öfkeyle ona döndüm. "Dediğimi yap Serhad! Kaybedecek vakit yok!"

Cevap vermesini beklemeden ön tarafa geçtim. Anahtarı taktığım anda açıldı kapı. Telaşla kilitlemeyi unutmuş olmalıydım. Direksiyona geçip kontağı çevirdim. Geri çıkabilmek için dikiz aynasına baktığım kısacık anda gördüklerimle kalamadım.

"Amelya?"

Hayal görüyor olmalıydım. Onun arabamda ne işi olacaktı? Gözlerimi kapatıp tekrar açtım. Hâlâ oradaydı. Gözleri yaşlı bana bakıyordu.

"Silah sesi duydum. O... O iyi mi, Bevar? Genco iyi mi?" dediğinde kendime geldim.

"Genco!" Onu hatırladığımda telaşla az ileride duran Serhad'a baktım. Beni izliyordu. Tekrar dikiz aynasına çevirdim bakışlarımı. "Bacağından vuruldu," dediğimde hıçkırıklarla sarsılmaya başladı bedeni. Onu teselli edebilmek için başımı çevirip koltuğun arkasına tutundum. Eğildiğimde gördüklerimle güçlkle yutkundum. Bebekler de yanındaydı. Neden arabamdaydı? Anlayamıyordum. Sadece korktuğu için arabama gizlenmiş olamazdı. Üstelik Genco, onların evde olduğunu söylemişti.

"Neden buradasın, Amelya?"

"Götür bizi buradan! Lütfen..." dediğinde kaputtan gelen sesle irkildim. Hızlıca döndüm.

"Yalvarırım burada olduğumuzu belli etme!"

Amelya'nın titreyen sesini işittim. Önümde merakla duran adama baktım. Neden hâlâ gitmediğimi merak ediyor olmalıydı. Ellerimle direksiyonu sıkıca kavrayıp sadece birkaç sa-

Esra Tok

niye bekledim. Ne yapacaktım? Nedenini bilmeden alıp onları götürecek miydim yoksa onları Genco'nun yaralı olduğu eve geri mi götürecektim? Bebeklerin mınıltısını işittiğimde kararımı verdim. Camı açıp başımı çıkardım.

“Doktoru sen almaya git. Ben... Yedi Aşiret’e haber vereceğim.”

Vazgeçmem onu şaşırtmış olsa da sözümü ikiletmedi. Bekleyen arabalardan birine bindiğinde camı kapadım. Arabayı çalıştırıp bahçeden hızlıca çıktım.

Yeterince uzaklaştığımızda sessiz ve kimsenin olmadığı bir yolun kenarında durdurdum arabayı. Ne diyeceğimi, söze nasıl başlayacağımı bilememenin çaresizliğini yaşıyordum. Amelya, ağlayan bebeklerden birini sallayarak sakinleştirmeye çalışıyordu. Daha fazla dayanamayıp ardıma döndüm.

“Neden ağlıyorlar?”

Kızarmış gözlerini kaçırıp, “Acıktılar,” dediğinde direksiyonu kavrayan ellerimi sıktım.

“Aç olduklarını niye demedin?” Benim için açlık büyük bir yara demektir. Çocukluğum, aç uyuduğum gecelerle doluydu. “Ne yiyorlar?”

“Mama. Bir eczane bulabilirsen ismini söyleyebilirim.”

“Tamam.” Telaşla arabayı çalıştırıp ana yola doğru çevirdim direksiyonu. Önce onların karınlarını doyuracak, sonra Amelya'nın derdini öğrenecektim.

Yolda karşımıza çıkan eczaneden mama ve biberon aldım. Dükkândaki yaşlı kadın mamayı sıcak suyla hazırlayıp verdiği defalarca teşekkür ettim. Arabaya hızlıca dönüp, Amelya'ya teslim ettiğimde içim rahatlamıştı. O, bebekleri doyururken dostumdan haber alabilmek için Serhad'ı aradım.

“Genco nasıl?”

“Kurşun sıyırmış. Doktor yarayı temizledi ve dikeyor şimdi.”

“Çok şükür...”

“Bevar Bey'im, çok ateşı var. Amelya Hanımağamı sayıklayıp duruyor. Ama ben kendisine Ağamın durumunu desem mi, bilemedim.”

Amelya'nın adım işittiğimde telaşla arabaya çevirdim başımı. “Yok yok! Amelya bilmesin. Bebekler ile odasında kalsın.”

“Tamam, Beyim.”

“Ben gelmeye çalışacağım.”

Telefonu kapatıp, arabaya döneceğim anda onun güzel yüzü belirdi ekranda.

“Bevar?”

Sesinden adımı işittiğimde kapadım gözlerimi.

“Lale?”

Ona sadece ben böyle seslenirdim. Oysa adını böyle her söylediğimde derin bir iç çekerdi. Yine aynısını duyunca her şeyi unutup gülümsedim.

“Nerede kaldın? Bu akşam geleceğini söylemiştin.”

Gözlerimi aralayıp, camdan beni izleyen kadına bakıp bir nefes verdim. “Geliyorum. Yoldayım.”

“Seni bekliyorum.” Titrek nefesiyle birlikte söylediği söz kalbimi titretti. “Çok özledim.”

Esra Tok

Telefonu ani kapatışı cevap veremeyeceğimi bildiği için miydi, bilmiyordum. O, sevgisini sözcüklere dökebilirken ben yapamıyordum. Ona dair hissettiğim derin duyguları bakışlarımda görsün, dokunuşumda hissetsin istiyordum. Kapanan ekrandaki suretine bakıp fısıldadım.

“Ben de çok özledim.”

18. BÖLÜM

Lalezar...

Çalan kapının sesiyle eteklerim uçuşarak kalktım yerimden. Günlerdir yüzüne hasret kaldığım adam nihayet gelmişti. Kapının yanındaki aynada durup kendimi izledim. Onun gözlerinin rengindeki ince askılı elbisem üzerimde tam istediğim gibi duruyordu. Onun için ellerimle dikmişim.

Buraya, bu eve geldiğim günden bir süre sonra Bevar onu asla bırakmayacağımı nihayet anlamıştı. Evi istediğim gibi düzenlememe sesini çıkarmaz oldu. Ben sessizliğinden korkarken o bana öyle güzel bir sürpriz hazırladı ki... Bahçeye açılan odalardan birini pamuk, ipek, keten, kaşmir, saten ve yünden rengârenk kumaşlar, her biri oldukça pahalı olan özel dikiş makineleri ile hazırlamıştı. İtalya'daki okula gitmek istemediğimi kabullenmiş olduğunun en büyük işaretiydi. Hayallerim artık bambaşka olsa da sahip olduğum yeteneğimden uzak kalmama gönlü razı olmamıştı. Dile getirmese de o kapının önüne beni sürüklediğinde bunu anladım. Günün belli saatleri, Bevar yoksa neredeyse tamamında o odadaydım. Tasarladığım elbiseleri dikiyordum.

Saçlarımı en sevdiği düz hâliyle bırakmışım. Omuzlarımdan geriye savurdum. Yüzümde makyaj yoktu. Sadece dudaklarımda en sevdiğim vanilya tadındaki parlaticım vardı. Bo-

yuna yetişebilmek için topuklu ayakkabılarımı giymiştim. Onu büyülemek istiyordum. Özlediğim kadar özlendiğimi görmek istiyordum. Daha fazla onu bekletmemek, hasretle çarpan kalbimi acıtmamak için araladım kapıyı.

“Bevar!”

Görmek istediğim adam değildi karşımdaki. Kimsenin bilmediği bu evde karşımda o vardı. *“Amelya!”*

Aylardır yüzünü görmemiştim. Onu çok sevsem de ondan uzak kalmak istemiştim. Nedenini düğünlerinden önceki gece ağabeyim ve büyükannesi olan Beyaz Hanım tartışırken acı bir şekilde öğrenmiştim onun sadece Amelya olmadığını.

“Peki, ya amcan? Neden Leyla’ya zorla sahip oldu? Biliyor musun?”

O sözler tekrar kulaklarımda çınladığında acıyla kasıldı bedenim.

“O pislik herif, güzel Leyla’ya tutuldu. Bir süre sonra Leyla’nın intihar etmeye çalıştığını duydum. Nedenini ise Ferzan Ağa söyledi. Hamileydi. Amcanın tohumuna hem de...”

O sadece ağabeyimin evlendiği kız değildi. O benim ablamdı. Bu gerçekle yanan kalbim önce öfkeyle sarsıldı. Karşı koyamayacağım bir hırçınlık gölgeledi yaşadığım şaşkınlığı. Ardından kocaman bir hayal kırıklığı oluştu. O, gerçeği hiç bilmesede hedefim oldu. Günlerce birlikte güzel zamanlar geçirdiğim kızı yaralamak istercesine savurdum sözleri.

“Git buradan! Yüzünü bile görmek istemiyorum senin! Defol!”

Onu kırmak, üzmek için söylediğim sözlerden sonra kararımı vermiştim. Ağabeyime Ankara’daki okuluma dönmek istediğimi dile getirdim. Onun ısrarlarına rağmen düğün gecesinde bir daha dönmek üzere ayrıldım yalıdan. Haberlerini alsam da yüz yüze gelmemek için kaçtım.

Şimdiyse karşımda kucağında bebeği, saçları darmadağın, gözleri kıpkırmızı bir hâlde duruyordu. Onu ilk gördüğüm destansı güzelliğinden öyle farklıydı ki.

“Bize verebileceğin bir odan var mı, Lalezar?”

Gözlerinden süzülen yaşlarla söylediği sözler, ona dair kurduğum duvarı yıkıp geçti. Kapıma gelen kardeşimdi. Kucağındaki bebek benim canımın parçasıydı. Neden olduğunu bilmesem de bana sığınmak için gelmişti. Nasıl kabul etmezdim, nasıl sırtımı çevirebilirdim? Dolan gözlerimle uzanıp sıkıca sarıldım. Geriye çekildiğimde yüzünde rahatlamış bir ifade vardı. Onu kabul etmeyeceğimi düşünmüş olmalıydı. İçeri girmesi için elimi uzattım. Yavaş adımlarla eşikten içeri adımını attı. Onun ardından bakarken, yanıma geldiğini fark etmediğim Bevar’ın sesiyle irkildim.

“Yol boyunca hiç konuşmadı. Sadece sana gelmek istedi.”

Duyduğum sözlerle kapadım gözlerimi. Dakikalardır ak-maması için direndiğim yaşlar süzülürken tenimde sıcaklığını ezbere bildiğim eli hissettim. Gözlerimi aralayıp, ona döndüğümde kucağındaki bebeği o an fark edebildim. Uzanıp hızlıca kollarımın arasına aldım. Küçük başına dudaklarımı yasladım. Kokusunu içime çekerek öptüm.

“Teyzene hoş geldin, miniğim.”

Kapıyı kapatırken dakikalardır kendimi sıktığım için akamayan gözyaşlarımı serbest bıraktım. Ellerimi kendime sarıp başımı eğdim. Öyle kötü bir hâldeydi ki... Düşüncelerle boğuşurken benliğim, bedenime dolanan kollarla derin bir iç çektim. Bana sunduğu aidiyetlik hissiyle rahatladı bedenim. Dudaklarımdan savrulan küçük hıçkırığa mâni olamadım. Daha

da sıklaştı kolları. Kendimi ona yasladım. Kulağıma fısıldadığı sözlerle başımı omzuna yasladım.

“Sen ağlayınca ben nefes alamıyorum.”

“Onu böyle görmek... Çok canımı yaktı, Bevar.”

Saçlarıma bir öpücük bırakıp başını yasladı. Kolları arasında yine küçücük kalmıştım.

“Biliyorum. Buraya getirdiğim için bana kızdın mı?”

Başımı çevirip zümrütleri kiskandıran gözlerine baktım. “Getirmesen kızardım asıl. Ağabeyim onun burada olduğunu biliyor mu?”

“Hayır. Genco’nun hiçbir şeyden haberi yok. Burada olduğunu da ben söylemeden bilmesi imkânsız.”

Kollarının arasında dönüp ellerimi göğsüne yasladım. “Geri dönemem, diyor. Ne yapacağız, Bevar? Onlara yardım etmemiz gerek.”

Yüzümdeki bakışlarını gözlerime kenetledi. “Amelya’nın ne yapmak istediğini söylemesini bekleyeceğiz. Onunla konuşmadan ne Genco’ya ne de Yedi Aşiret’e burada olduklarını söyleyeceğim.”

Başımı çevirip onların olduğu odanın kapısına baktım sessizce.

“Kötü şeyler oluyor, Bevar. Hissediyorum.”

Sustu Bevar. Günlerce etrafımızı saran kara bulutları da kopacak fırtınayı da dillendiremedi. Ama ben hissediyordum. Beni kucağına aldığı anda sorgusuzca sardım kollarımı boynuna. Salondaki en sevdiği sallanan koltuğuna oturduğunda sıcaklığına sokuldum.

Amelya...

Gözlerimi seslerle araladığımda yalnızdım. Başımı yas-tıktan kaldırıp, dirseklerimin üzerinde bulunduğum odaya baktım. Nerede olduğumu kavradığımda ondan çok uzakta olduğumu anladım. Kaçmayı başarmıştım. Ama kavradığım gerçek canımı acıttı.

“Kâbus değildi.”

Kollarımı kendime sarıp doğan güneşin kızıllığıyla çev-relenen pencereye döndüm. Şimdi ne yapıyordu? Yarası de-rin miydi? Canı acıyor muydu? Yokluğumu fark etmiş miydi? Beni mi arıyordu yoksa kabullenmiş miydi gidişimi? Bana çok kızgın mıydı?

Bu soruların cevabını bulamayacaktım.

“Genco...” Yüreğim adını fısıldıyordu. Ama ben adını an-maktan korkuyordum. Sanki adını bir kez dillendirirsem tüm zincirlerimi koparıp, kaçtığım o yere koşarak geri dönecektim.

Yerimden doğrulup yatağın kenarına oturdum. Ellerim çarşafı kavrarken öylece durdum. Gözlerimi kapatıp düşünce-lere bıraktım zihnimi. Elbet o da anlayacaktı sonumuz olma-dığını. Beni o hapis hayatımdan kurtarıırken kendisini tutsak ettiğini görecekti.

Aylar önce tesadüfen bir internet sitesinde gördüğüm o mutlu, tasasız ve özgür adamın fotoğrafı gözlerimin önünde belirlediğinde acıyla gülümsedim. Saçları her zamanki karma-şık, yüzü kirli bir sakalla bezeliydi. Üzerinde salaş bir göm-lek, uzun bir kolye ve bedenini saran bir kot vardı. Elindeki kalemle masada eğilmiş, bir kâğıda yüzünde içimi titreten o gülüşüyle bir şeyler çiziyordu. Etrafındaki kadınlarsa hayran-lıkla onu izliyordu. Bir dergi çekimine ait olan o fotoğrafa öyle uzun bakmıştım ki... Nedensizce kıskanmıştım. Ve itiraf ede-mesem de suçlu hissetmiştim kendimi. O an odaya girdiğinde görmemesi için ekranı kapatsam da o gece uyurken sessizce

yüzünü izledim. O fotoğraftaki adamla karşılaştırdım. Ona dair bir iz aradım. Değiştiğini, o tasasız adamdan çok farklı birine dönüştüğünü görmek bana acı vermişti.

Bir gece, zorla dâhil olduğum hayatından yine bir gece çıkmıştım. Bu ayrılık yakıp kül edecekti bizi. Biliyordum ama yaşayacaktık ikimiz de. Unutamasak da nefes almaya devam edecektik. Ben oğullarımla yeni bir hayat kurarken o da benden önce sahip olduğu hayatına dönecekti. Televizyonda tesadüfen görecektim suretini. Belki internette defilelerinden biriyle yine karşıma çıkacaktı. Benden ve benim yüzümden hayatına sürülen izlerden uzakta ama mutlu olacaktı.

Aramıza giren yollar yüreğimdeki yangına derman olmaya yetmeyecekti. Biliyordum. Ama aldığım kararın arkasında durmalıyım. Ondan haber almak için çırpınan yanıımı durduracaktım.

Kendimi toparlayıp oğullarımı görebilmek için odadan çıktım. Nerede olabileceklerini düşünürken duyduğum konuşmalar ve seslerle duraksadım.

“Lale, altını kirletmiş bu ufaklık.”

“Temizle o zaman, Bevar! Yaman’ı doyurmaya çalışıyorum.”

“Ne? Yapamam! Bez bağlamaktan ne anlarım ben!”

“Kavga deyince koşarak gider, kurşunlara karşı durursunuz ama Bevar Bey! Of! Gel ve Yaman’ı al kucağımdan. Ben de Noyan ile ilgileneyim. En azından biberonu tutabilirsin. Değil mi?”

“Lale!”

“Şışt! Amelya’yı uyandıracaksın, koca oğlan.”

Varlığımı belli etmek, oğullarımın yükünü onlardan almak istedim. Ama ne hâlde olduğumu bilmiyordum. Ellerimle yakamı, üzerimi yokladım. Üzerimde mor renk bir pijama vardı. Lalezar uyumadan önce giydirmişti. Onun boyu benden biraz

kısa olsa da benim için dikilmiş gibiydi. Saçlarımı ensemdede gelişiğüzel topladım. Salon olduğunu düşündüğüm yere doğru yürüdüm. İçeri girdiğimde L şeklindeki büyük koltukta otururken buldum onları. Bevar, kucağındaki oğlumun mamasını yedirirken Lalezar diğerini giydiriyordu. Beni ilk fark eden Bevar oldu.

“Ağlıyorlardı. Seni uyandırmasınlar diye aldık.”

“Te... Teşekkür ederim.” Boğazım öylesine kuruydu ki sesim güçlkle çıkmıştı. Yüzümü buruşturduğumda Lalezar hareketlendi.

“Sana sıcak bir şeyler getireyim.”

Durdurmama fırsat vermeden arkadaki duvarda kapısız olan yuvarlak boşlukta kayboldu.

“Otursana.”

Bevar’ın sesiyle başımı çevirdim. Sessizce oğlumun yanına oturdum. Uzanıp, kucağıma aldığım da beni bekliyormuş gibi sokuldu tenime. Siyah saçlarını okşayıp alına bir öpücük kondurdum. Küçük mavi gözlerini öpücüğümle kapatıp, uymaya başladığında ardıma yaslandım.

Lalezar gelene kadar ne ben ne de Bevar konuştuk. Önümdeki sehpaye kahve dolu bir kupa bıraktığında irkilerek geldiğini fark ettim. Gülümsemeye çalıştım. Ama başaramadım. Bevar’ın yanına oturduğunda konuşmamın vaktinin geldiğini anladım. Neden burada olduğumu, neden Genco’dan kaçtığımı onlara anlatmalıydım. Oğlumu yavaşça koltuğa yatırıp onlara döndüm. Boğazımı biraz da olsa yumuşatabilmek için kahvemden ufak bir yudum aldım. Kupayı avuçlarımda sarmaya devam ederken onlara baktım.

“Evinize kabul ettiğiniz için teşekkür ederim.”

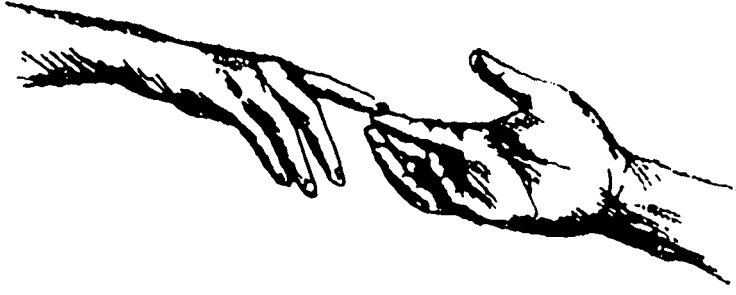
“Burası sizin de eviniz.” Bevar’ın şefkatli sesiyle dolan gözlerimi kaçırdım.

“Neler oluyor, Amelya? Ağabeyimden habersiz gelişinin sebebi ne?”

Lalezar'ın yüzünde beni kınayan bir ifade ya da gözlerinde onu son kez gördüğümde şahit olduğum nefret dolu bir bakış yoktu. Nedenini asla bilemediğim o küslük buraya ayak bastığım anda bitmişti sanki. Söze nasıl başlayacağımı, onlara bu durumu nasıl izah edeceğimi bilemediğim için bekledim. Derin bir nefes alıp kısacık bir an bakışlarımı karşı duvarda varlığını yeni fark ettiğim televizyona çevirdim. Bana ait fotoğrafı gördüğümde dondu bedenim. Neden beni gösterdiklerini anlayabilmek için altındaki yazıyı okudum.

“Ünlü tasarımcı Genco Uluhan'ın karısı ve iki oğlu hayatını kaybetti.”

Elimdeki kupa yere düşüp parçalara ayrıldı. Spiker olduğumu düşündüğüm kadının görüntüsünün yerini yanan bir arabanın fotoğrafı yer aldığı anda yerimden doğruldum. Yapmıştı. Oğullarımı ve beni öldü ilan etmişti. O arabayla bağlantısı ya da yaptığı bu planın detayları umurumda değildi. Genco sözlerimi kabul etmişti. Peşimize dahi düşmeden, bize dair bir haber almaya tenezzül etmeden hayatından çıkarmıştı. Ellerimi sıkışan kalbime bastırdım. Bizden vazgeçmişti. Ne Lalezar'ın sözlerini duyacak ne de Bevar'ın koşarcasına odadan çıkıp gitmesini fark edebilecek hâldeydim.

19. BÖLÜM

Genco...

Serhad, odadaki herkesi dışarı çıkardıktan sonra gelip ayakucumda durdu.

“Amelya’yı getir demedim mi sana?”

Tedirgin ifadesine bakıp doğrulmaya çabaladım. Ayağımdaki ağrı geçmek yerine her geçen dakika daha da artıyordu sanki. Daha fazla dayanamayacağımı hissederek sırtımı yastığa yasladım. Kapanan kapının sesiyle odada gezdirdim bakışlarımı.

“Amelya nerede?”

“Yok, Ağam.”

Yerimde doğruldum. “Ne demek yok?”

“Odasında bulamayınca tüm eve ve bahçeye baktım. Yok, Ağam. Hiçbir yerde bulamadım. Ne Hanımağamı ne de bebekleri.”

Yapmış olamazdı. Beni ardında bırakamazdı. Dinlemeden, anlamaya çalışmadan çekip gidemezdi. Yapmazdı. Hem terastaydı belki de. Ya da oğullarımızı yıkadığı için banyodaydı. Uyuyor olabilirdi. Ama bu evde benimleydi.

Bacağımı kavrayıp yatağın yanından boşluğa bıraktım. Tüm acıma rağmen dişlerimi sıkarak doğruldum. Adım attığım anda sendeledi bedenim. Hâlimi gören Serhad kolumu tuttu. Kısacık bir an bekleyip soluklandım.

“Ağam, dikişlerin patlayacak! Yatman gerek.”

Öfkeyle baktım yüzüne. Kolumu çektim. Karım ve çocuklarım yokken uyku haramdı bana. Onları bulmalıydim. Amelya ile konuşmalı, oğullarımı görmeliydim. Adım attığım anda bacağıma tekrar saplanan ağrıyla inledim. Tek başıma yapamayacaktım.

“Beni hemen odama götür!”

Sözlerimi ikiletmeden tekrar kolumu kavradı. Yavaş adımlarla beni sürüklemesine izin verdim. Kapıyı araladığımızda beni bekleyen adamlar arasında doktor da vardı. Yatmam gerektiğini söyleyen sözlerini duymazdan geldim. Aynı kattaki yatak odamızın kapısına gelene dek dualar ettim.

“Lütfen gitmemiş ol, Amelya. Bize bunu yapmamış ol. Yalvarırım!”

Kapının önünde durduk. Adamlar ve doktor peşimizden gelmişti.

“Siz burada bekleyin.”

İtiraz etmelerine fırsat vermeden Serhad’a işaret ettim. Kapıyı araladı. İçeri girmemizi sağladığında kapıyı kapatmasını söyledim. Başımı kaldırmadan odanın ortasına kadar tek başıma geldim. Titrek bir nefes aldım. Sessizlik onları kaybettiğimin büyük bir işareti olsa da gözlerimle görmek istiyordum. O zaman inanabilirdim ancak. Başımı yavaşça kaldırırken, gözlerimi korkarak yatağa çevirdim. Yoktu. Çaresizce beşiklere doğru yürüdüm. Bacağımı sürükleyerek vardığımda ikisi de boştu. Yoklardı. Gözlerim puslandı. Bir ümit terastan esen rüzgâr ile uçuşan tüllerin ardında görmeyi arzu ettim. Orada da değildi. Banyoya döndüm. Tek bir damla sesi dahi işitemediğimde hakikati kabullenme vaktinin geldiğini anladım.

“Gitmiş. Beni bırakıp gitmiş.”

Elimin tersiyle dudaklarımı örterken tükendi gücüm. Olduğum yerde sendeledim.

“Ağam, iyi değilsin!”

“İnanmadı!” dedim ellerimi iki yana açıp. “Bana güvenmedi!”

Yer ayaklarımın altından çekilirken kendimi bıraktım. Dizlerimin üzerine düşecekken Serhad izin vermedi. Kollarımdan kavradı. Saniyeler kadar kısa bir vakitte köşedeki tekli koltuğu çekerek oturmamı sağladı. Ellerimi koltuğun iki yanından bıraktım.

“Benden kaçtı.”

Peki ya nereye gidebilirdi? Benden başka kimsesi yoktu ki... Samira yaklaşan doğumu nedeniyle Karan’la Mısır’a gitmişti. Onların yanında olamazdı. Rojda, Savaş’ın herkesten gizlediği bir bağ evinde dinleniyordu. Üstelik onunla araları hâlâ çok iyi değildi. Lalezar... Ona da gidemezdi. Zira düğünden önce yaşanan o kavgadan beri bir daha konuşmamışlardı. Amcam ile ilgili gerçekleri öğrendiği için ailesini reddeden kuzenim, benim dışımda aileden kimseyle görüşmeme kararı almıştı. Onu bulamazdı.

“Neredesin?” dedim başımı çaresizce ardıma yaslarken. “Neredesin Amelya?”

Biri ya da birileri zarar verdiyse? Ya kurtaramazsam? Bu düşüncelerle doğrulmaya çabaladım. Serhad izin vermedi.

“Ağam, doktor... Doktoru getireceğim. Bacağın kanıyor.”

“Olmaz!” dedim geri çekilecekken. Bu kez ben onun kolunu tuttum. “Kimse girmeyecek bu odaya. Kimse bilmeyecek onun gittiğini.”

“Ama Ağam...” Kaşlarımı çatarak suretine baktığımda başını salladı. “Sen nasıl istersen...”

Ellerimi çektiğim vakit telefonunun sesiyle doğruldu. Ceketinin cebinden çıkardığı telefonu duraksayarak açtığında bakışları bende idi.

“Ne zaman? Emin misin? Tamam. Benden haber bekle. Kimse bir şey duymasın.” Telefonunu kapatıp, ellerini kenetlediğinde yüzüne baktım.

“Ne oluyor?”

“Ağam, Ferman Aşireti’ne ait bir araba... Eve üç yüz metre kadar uzakta bulunmuş.”

Sağ avucumu kalbime yaslarken nefes alamadım. Kaçırılmışlar mıydı? Ferman Aşireti’nin adamları mı alıp götürmüştü onları benden? Amelya kendi arzusuyla gitmemiş olabilir miydi?

“Kaza yapmışlar. Alev almış araba.”

Gözlerimin önünde onun ve oğullarımın yüzü belirirken başımı salladım. Onlara bir şey olamazdı. Olsaydı hissederdim. Avucumun altında çırpman kalbim atmazdı o zaman. Yaşayamazdım çünkü.

“Kimse çıkamamış içinden.”

Kesilen nefesimle yerimden kalkmaya çabaladım. Yapamadım. Güçsüz bacağıma izin vermedi. Tekrar koltuğa düşerken, “Hemen bana telefonumu getir!” dedim. Kimi arayacağımı, kimden yardım dileyeceğimi bilmiyordum. Lakin öylece oturup bekleyemezdim. Bevar neredeydi?

Amelya’nın makyaj masasından savrulan eşyaların arasında yerde telefonumu bulduğunda koşar adımlarla geldi yanıma.

Bevar’ı aramaya karar verdiğimde telefonum titredi avuçlarımda. Arayanın Mert Soylu olduğunu gördüğümde bekletmeden açtım.

“Haber aldığını tahmin ettiğim için aradım, Genco Ağa.”

“O arabada olmadıklarını söyle, Mert!” Titreyen sesime mâni olamadım. “Yalvarırım!”

“İçin ferah olsun. Dostlarımdan az önce öğrendim. O arabada ne Amelya ne de oğulların var.”

O an yüreğimdeki koca yangını söndürecek kadar derin bir nefes aldım. Her şeyi siyah beyaz gören gözlerim tekrar renklerine kavuştu. Yaşıyorlardı. Şu anda benden uzakta, bilmediğim bir yerde olsalar da nefes alıyorlardı. O an bu duruma dahi şükrediyor olmak yaktı canımı.

“İyiler mi peki? Neredeler şimdi?” Soracak o kadar çok sorum, onlara dair bilmek istediğim o kadar çok şey vardı ki...

“Nerede olduklarını henüz öğrenemesem de iyi olduklarına eminim. En azından hayattalar.”

O an telefonu indirip avucumda beklettim. Derin nefesler alırken gülümsüyordum. Bakışlarım önümde aklımı toparlamaya çabaladım. En doğru şeyi yapmak, en doğru adımı atmak zorundaydım. Telefonu tekrar kulağıma yasladığımda, “Kimse bilmesin,” dedim. Başlatacağım planın birçok hayatı etkileyeceğini biliyor olsam da mecburdum.

“Ne istediğini anlayamıyorum, Genco Ağa.”

“Amelya ve oğullarım o arabadaydı.” Güçlülkle yutkundum. “Ferman Aşireti aldı onları benden. Kurtulamadılar. Herkes böyle bilsin. Yedi Aşiret de...”

Cevap vermesini beklemeden telefonu kapattım. Serhad’a baktım. Şaşkındı ve ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu. Ama sormadı.

“Sen nasıl istersen, Ağam,” dediğinde ardıma yaslandım.

Doktorun kapının ardındaki ihtarlarına rağmen odanın orta yerindeki koltukta oturuyordum öylece. Kan kurumuş, bacağımdaki ağrıyı hissedemez olmuştum.

Ansızın girdiği hayatımdan çıkıp giderken tüm gerçekliği de alıp götürmüşlerdi sanki. Onlardan geriye sadece izler kalmıştı. Yerde saçılan eşyalar, az ilerideki boş iki beşik, yatağın üzerinde Amelya'nın saatler önce çıkardığı kıyafetleri... Hepsi onların düş olmadığını kanıtıydı.

Serhad odaya girdiğini fark ettiğimde cam kırıklarının içersinde bulduğum kelebek kolyesi avucumdaydı. Zinciri kopmuş, kanatlarını birleştiren büyük yakut taş düşmüştü. Bizim gibi yara almıştı.

"İstedığınız oldu, Ağam. Tüm haber kanallarına bildirildi. Uluhan Aşireti ve Yedi Aşiret de az önce haberi aldı."

Elimi kaldırdığımda Serhad sessizce odadan çıktı. Kısa bir zaman sonra mahşer yerine dönecek bu evde sessizlikle bir süre dahi olsa baş başa kalmak istedim.

"Oğullarım yoksa ben de yokum, Genco Uluhan!"

"Onlarla birlikte benim de öldüğümü duyur herkese!"

Onun sesi, yaşlarla dolu gözlerinde bana karşı duyduğu nefret dolu bakışlarla karşımda belirdiğinde başımı eğdim. Ansızın dudaklarımdan kaçan hıçkırıkla sarsıldı göğsüm. Bir yağmur bulutu misali yüzümü ıslatan yaşlarla başımı geriye yasladım. Gitmek isteyen, onları bulmak için çırpman kalbimi susturdum acımasızca.

Hakkım olmadığını bilsem de çok kızgındım. Beni dinlemediği için, beni ardında bırakıp gittiği için öfkeliydim. Ama diğer yanda oğullarımız için bizden vazgeçmiş olması kalbimi sızlatıyordu.

Koca dünya yerle bir olmuş, altında kalmıştım sanki. Ruhum onunla gitmiş, geriye kışın ortasında ateş gibi yanan bedenim kalmıştı.

Gözlerimdeki yaşları hırsıla sildim. Gönümün orta yerindeki ateşi yok sayacaktım. Gitmelerine izin verecektim. Eskisi gibi yalnız ama güçlü bir adam olmaya devam edecektim. Görmeyince gönül katlanır, derlerdi. Onlara inanacaktım ben de. Oğullarımın yüzünü görmeden nasıl yaşayacağımı bilmiyordum. Ama öğrenecektim.

Zaman akıp gidecek, mevsimler birbiri ardına sürüklenecekti. Ben ise onların beni bıraktığı bu yerde bir gün dönmelelerini ümit ederek bekleyecektim.

Araf'ta sonsuza dek can çekecektim.

20. BÖLÜM

Yedi Aşiret Ağaları - İstanbul

“Bu nasıl olur? Bir kadınla iki bebeği koruyamadık mı?”

Kenan’ın öfke dolu sesi odada yankılanıyordu. Gazel’i ve ağaların eşlerini yukarı göndereli henüz saniyeler olmuştu.

“Tek bir sözüne bakar Reis’in. İstesin, o aşirette taş üstüne taş bırakmayalım.” Toprak, sarıyla turuncu karışımı saçlarını karıştırdı.

“Elbette öyle yapacağız. Aşiret telefon bekliyor benden. Yola çıkmaya hazırlar.” Yiğit Ağa, elindeki tespihi parmaklarının arasından geçirirken çehresi her zamanki hâlden daha karaydı.

“Bunun bedelini kolay kolay ödeyemeyecekler. Ama önce sakın olmalıyız. Henüz o arabada olduklarından emin değiliz. Belki kurtulmuşlardır.” Savaş’ın ümit dolu sözleriyle gevşeyen herkes Mert Soylu’nun sözleriyle sessizliğe büründü.

“Amelya Uluhan da bebekler de o arabadaydı. Teşkilattaki dostumdan bilgi aldım. Tanınamayacak hâldeler.”

“Lanet olsun!” Savaş hissettiği öfkeyle önündeki masaya savurdu ellerini. “Hepimize yazıklar olsun!”

“Genco’dan haber alan var mı?”

“Odasına kapatmış kendisini. Serhad ve diğerlerinin de yanına gelmesini istemiyormuş.”

“İnsan delirir!” Kenan, sol kolunda artan ağrıyı ovuşturarak gidermeye çalışıyordu. “Nasıl dayanır bu acıya?” Gazel’in ve karnındaki bebeğinin başına böyle bir olayın gelebilme düşüncesi bile deliye dönmesine sebep oluyordu.

“Gidelim. Aşireti kapısına dayanmak üzeredir.” Toprak, sigarasını dudaklarının arasına koyup yakmadan bekledi. “Başsağlığı sözleri beş dakikadan sonra intikam hırsına bürünür. Bilirsiniz.”

Kapıya yöneldiğinde içeri giren Bevar ile duraksadı.

“Kıyamet koptu ama Bevar Bey yeni teşrif ediyor.” Savaş’ın imalı sözleriyle genç adam sıkıntıyla yüzünü sıvazladı. “Genco’nun yanında olman gerekirken neredeydin sen?”

“Ağabey...”

“Sus! Seninle sonra konuşacağız. Gidiyoruz.”

Önde Savaş’la birlikte çıkan adamların ardından hareket ettiğinde önünü kesen Mert Soylu ile duraksadı.

“Amelya Uluhan ve çocuklar sizinle mi?”

İtiraz etmek için dudakları aralandığında karşısındaki adam önce davrandı.

“İnkâr etme! Genco’nun yanından ölsem ayrılmayacağını tüm cihan bilir. İyiler mi?”

Başını salladı sessizce. Ardından dayanamayarak sordu. “Sen nereden biliyorsun?”

“Bunun olacağını tahmin ediyordum.” Dövmelerle kaplı ellerini birbirine kenetleyip sıktı. “Ortalık yatışana dek gizle onları. Genco’yla konuştuğundan sonra sana bir emanet yollayacağım.”

“Ne emaneti?”

“Her şeyi vakti geldiğinde konuşmayı severim, Bevar. Sen de beni tanıdıkça öğreneceksin.”

Odadan çıkan sarışın adamın ardından bakarken şaşkın ve bir o kadar da memnuniyetsizdi. Zira karşısındaki adam, tanıdığı ağalardan çok farklıydı. Evden çıktığında çatık kaşlarıyla onu bekleyen ağabeyinin arabasına bindi. Yola çıktıklarında vicdanındaki yük diline mühür olmuştu.

21. BÖLÜM

Genco...

Kapının ardında duyduğum sesle acıyan gözlerimi ovuşturdum.

“Yedi Aşiret ağaları geldi, Ağam. Bevar Bey de var yanlarında.”

Vakti gelmişti. Ne biriyle konuşmak ne de bana acıyan gözlerle bakacak insanları görmek istiyordum. Lakin mecburdum. Kurduğum bu oyunu kurallarına göre oynayacaktım. Yerimden güçlkle doğruldum. Yaralı bacağım doktorun yol-ladığı özel sargıyla sarılmıştı. Ayağımın üzerine fazla basmadan adım atabileceğimi söylemişti. Eğer zorlarsam ömür boyu bende izi kalacaktı. Umurumda bile değildi. Gönlümde öyle büyük bir yara vardı ki bedenimdeki sadece gölgesi olabilirdi.

Üzerimdeki kanlı kıyafetleri değiştirmek için dolaba yöneldim. Sadece birkaç adım dahi soluğumu kesmeye yetmişti. Dolabın kapağını aralayıp ellerimi yaslardım. Lakin karşıma çıkan elbiselerle güçlkle yutkundum. Ona aitti her biri. Onun tenine değmiş, cennete değişmeyeceğim kokusuna bulanmış-lardı. Kavramak için elimi uzattım ama yapamadım. Gururum izin vermedi. Usulca geriye çekildim. Bana ait olan taraftan siyah bir gömlek ve boru paça bir pantolon aldım. Kapakları kapatırken tek dileğim ondan geriye kalan cennet kokusunun gitmemesiydi.

Aşağıya indiğimde aşiretimin İstanbul'da olan büyükleri ve iş insanları karşıladı beni. Hepsi neredeyse bir ağızla baş-sağlığı dilediğinde sessizce kabul ettim. Biraz ileride beni bekleyen adamlara doğru bacağımı sürüyerek yürüdüm. Onların arasındaki berjere oturduğumda duymayı beklediğim sözleri işitmem vakit almadı.

“Kana kan, cana can gerek, Genco Ağa!”

Sessizce oturduğumu gören diğerleri de destekledi. Hepsinin gözlerini intikam ateşi bürümüştü.

“Senden aldıkları üç canın bedeli koca bir aşiretin canıyla dahi ödenemez!”

“Acını silemez ama...”

“Sessiz kalamayız! Bu bize yakışmaz!”

“Yedi Aşiret olarak kararımızı size ileticeğiz, beyler. Şimdi konuşmak için ne zamanı ne de yeridir.” Savaş'ın sözleriyle herkes sustu.

“Cenazeleri Midyat'a götüreceğiz, değil mi?”

İşittiğim sözlerle yumruklarımı sıktım. İsimlerinin yazılı olduğu mezar taşlarına bakıp nasıl nefes alacaktım? Boş mezarlarda onlar varmış gibi yas mı tutacaktım?

Yerimden doğrulduğumda herkes ayağa kalktı. “Hepiniz geldiğiniz için sağ olun. Lakin yalnız kalmak isterim.”

“Haklısın, Genco Ağa.” Yaşlılardan biriydi. “Yarın sabah Midyat'ta, konakta seni bekliyor olacağız.”

Yine bir sabah babamın cenazesi için Midyat'a ayak bastığım zaman canlandı gözümde. Şimdi başka bir sabahta da karım ve oğullarım için gidecektim. Odadan çıkarken kolumu kavrayan Mert Ağa diğerlerini durdurdu.

“Ben odana kadar yardım edeyim sana.”

Benimle neden gelmek istediğini anladığımı için rahat görünmeye çalışarak, “Sağ ol, Mert Ağa,” dedim.

Diğerleri sessizce arkamızdan bakarken odama girene dek tepkisiz bir ifadeyle yürümeye devam ettim. Yatak odamın kapısında dahi beni korumak için bekleyen adamlar vardı. Kapıyı kapatıp beni koltuğa oturtuktan sonra karşımda durdu.

“Nerede olduklarını hâlâ bilmek istiyor musun?”

Heyecanla çarpan kalbimi yok saydım. Yatağın yanındaki komodinde duran fotoğraflarına baktım. “Hayır,” dediğimde şaşırdığını biliyordum. Ona baktım. “Bilirsem oğullarımı oradan gidip almamı kimse engelleyemez.”

Sözlerimin Amelya’yı kapsamıyor oluşuna şaşırsa da dile getirmede. Zira tek bir söze karşılık ona dair olan tüm hislerimi dile dökerek hâldeydim. Kırgındım. Onun benden oğullarımı da alıp, kaçıp gitmesini kabullenemiyordum. Buna hakkı yoktu. Kırgınlığım ona dair hissettiğim hasrete karşı çok daha güçlüydü. Beni hem iki yavruma hem de kendisine ırak etmesine öfkeliydim.

“Ferman Aşireti’ni bu noktaya getirdikten sonra olmaz!” dediğinde yüzümü sıvazladım. Kollarını göğsünde sarıp sert çehresiyle baktı yüzüme. “Bir hata olur.”

Haklıydı. Onlara gidemezdim. Amelya’nın istediği gibi oğullarımla birlikte onu kurtarabilmek için mecburdum.

“Midyat’a indiğinde seni orada üç tabut bekleyecek. İçinde kimsesiz bir kadın ve iki bebek olacak.”

“Hayır! Olmaz! Bu kadarını yapamam!” Yerimden doğrulduğumda soğuk ve kararlı bir ifadeyle yaklaştı. Omuzlarımı tutup geri oturmamı sağladı.

“Yedi Aşiret’e engel olsak bile Ferman Aşireti mezarlığa mutlaka adamlarını yollar. Mezarların boş olduğu öğreni-

Esra Tok

lirse... Kıyamet kopar. Amelya seni terk ettiği için hain ilan edilir. Neler olacağını biliyorsun.”

Ne kadar karşı çıkmak istesem de doğruydu sözleri. O mezarların boş olduğu duyulursa tüm cihan ayağa kalkardı. Onların yaşadığını herkes anlardı. O zaman dost bildiklerim dahi bana düşman olup onların peşine düşerdi. Canlarını almak için yarış ederlerdi.

Ellerimle yüzümü sardım. “Tamam. Ne gerekiyorsa yap!”

22. BÖLÜM

Genco...

Midyat

“Ağam, iniyoruz!”

Sadece bir yıl kadar önce babamın cenazesi için geldiğimde duyduğum sözleri söyleyen Serhad'dı bu kez. O ve parmağımdaki alyansım olmasa Amelya'nın varlığından henüz haberdar olmadığım zamana döndüğümü düşünebilirdim. Ama o konakta değildi.

Uçak durduğunda ve ben, beni bekleyen tekerlekli sandalye ile alana indiğimde kimse yoktu. Böyle olmasını ben istemiştim. Konakta beni bekleyen kalabalığa ulaşana dek yalnız kalmak istiyordum.

Tozlu yollardan geçen arabayla etrafı izliyordum. Uzun zamandır gelmediğim topraklarıma yine cenaze için dönüyordum. Üstelik bu kez üç tabut vardı beni bekleyen...

“Cenazeler yola çıkmış, Ağam. Biz konağa gittiğimizde ardımızdan gelecekler.”

Elimi cama yaslayıp başımı dayadım avucuma. Issız yollar yerini insanlar ve evlerle bezeli sokaklara bırakırken konağa yaklaştık.

Araba durduğunda. "Sandalye istemiyorum. Yürüyeceğim," dedim. Açılan kapıdan sağ ayağımı indirip yavaşça çıktım. Beni gören ve arabaya doğru gelen insanların başsağlığı dileyen sözlerini sessizlikle karşıladım.

"Yedi Aşiret ağaları birazdan burada olacak."

Eşleriyle birlikte Savaş'a ait jetle geleceklerini biliyordum. Burada benimle birlikte yedi gün boyunca kalacaklarını da. Ne kadar itiraz etsem de beni yalnız bırakmamakta kararlıydılar.

Ellerimi ter damlalarıyla bezenen boynumda gezdirdim. İstanbul'un sonbaharına tezat Mardin yine sıcaktı. Güneş henüz tepeye varmamıştı. Ama varlığını fazlasıyla belli ediyordu.

"O gün gibi..."

Babamı toprağa verdiğim güne öyle benziyordu ki... Bacağımın ağrısını etrafımdaki insanlara belli etmemek için tüm gücümü kullandım. Yavaş adımlarla konağın kapısına doğru yürüdüğümde adamlarım beni adım adım takip ediyorlardı. Avluya açılan kapıdan girdiğimde gördüğüm suretle durdum.

"Hoş geldin, oğul!"

Kollarını açmış, beni bekleyen kadın anamdı. Aylardır yüzünü görmediğim, sesini dahi duymadığım kadındı. Amelya ile evlendiğim gün beni hayatından çıkarmıştı. Babamın mirasını devraldığım günden sonra karşıma çıkmamış, babamın ona bıraktığı bağ evine yerleşmişti. Lakin şimdi benim evimde, beni karşılıyordu. Etrafımdaki insanları anımsadığımda dişlerimi sıktım. Yavaşça ona doğru adım attığımda sessizliğim karşısında şaşkın görünüyordu. Aramızdaki mesafeler yok olduğunda kollarıyla beni sardı. Lakin ben dokunmadım. Sadece yüzümde emanet bir tebessümle bakıp kulağına eğildim ve fısıldadım.

"Doğduğunda yanlarında olmadığın torunlarını kara toprağa vermek için mi geldin, ana?"

Bana dokunan kollar taş kesildi. Ama umurumda değildi. Ondan gelecek sahte sevgi gösterilerine tahammülüm yoktu. Sevgilerine değil, isimlerine sahip olduğum bir babam ve anam olduğunu kabulleneli uzun zaman olmuştu.

Kollarının arasından sıyrılmadan önce, “Cenazeden sonra seni görmek istemiyorum,” dedim. Geri çekilip yüzünü avuçlarımin arasına aldım. Alnına bir buse kondurduğumda herkes onu gördüğüm için mutlu olduğumu sandı. Lakin hakikat çok farklıydı. Son bir kez yüzüne baktıktan sonra az ileride benim için hazırlanan koltuğa yürüdüm.

Yedi Aşiret ağaları gelip yanıma yerleştğinde verilen kahvaltı ikramıyla avludaki ve dışandaki insanlar karınlarını doyurdular. Benim boğazımdan tek lokma geçmezken sadece ilacımı içebilmek adına bir yudum su içtim.

Buraya geldiğimi biliyor muydu? Onlar için hazırladığım sahte cenaze töreninden haberi var mıydı? Eğer duyduysa ne hissetmişti? Bunu bilmek için o anda her şeyi yapabilirdim. Odamızın olduğu cama baktım sessizce. Sanki orada, camın ardında beni bekliyordu. Nikâh günümüzde olduğu gibi...

23. BÖLÜM

Amelya...

“Ünlü tasarımcı, karısının ve oğullarının cenazesi için Midyat’a geldi.”

Spikerin sözleriyle mutfaktan çıkıp odaya geçtim. Duyduğum sözler gerçektir. Genco’dan bahsediyordu.

Ekranada gördüğüm bitkin adam oydu. Gözlerinin altı koyulaşmıştı. Çatık kaşlarının ardındaki gözleri sadece önüne bakıyordu. Etrafı görmüyor gibiydi. Sakallarını kesmemişti. Üzerindeki siyah gömleğin boğazına gelen yerinde özel zamanlarda kullandığı iğnelerinden vardı. Yine ceket giymemişti. Sevmediğini defalarca söylese de ben ona çok yakıştırdım.

Kamera geriye çekildiğinde tekerlekli sandalyede olduğunu fark ettim. Elimdeki biberonla ekrana yaklaştım. Yüzüne dokunurken adını fısıldadım.

“Genco...”

Lalezar’ın sesini işittiğimde, irkilerek geri çekildim. Yüzümdeki yaşları göstermeden silmeye çalıştım.

“O gün vurulmuş. Kurşun sıyırmış ama yarası epey büyükmüş.”

Yaralandığını biliyordum. Ama bu denli derin olduğunu düşünmemiştim. Onun yarası sanki benim bedenimdeydi. Öylesine derinden hissediyordum ki acısını...

“Bu yüzden bir süre topallayarak yürüyebileceğini söylemiş doktor.”

Yanında değildim. Yarasına merhem olamayacak kadar uzağındaydım. Acısının geçeceğine dair yalandan sözlerle ne onu ne de kendimi avutabilirdim. Geçmeyecekti çünkü.

“Bugün öğle saatlerindeki cenaze törenine katılmak için İstanbul ve yurt dışından birçok iş adamı ve ünlü modacılar burada olacak. Dünya, Genco Uluhan ve ailesi için dönecek.”

Bizi hayatından gerçekten siliyordu. Bunun için mezarlarımızı dahi hazırlatmıştı. Gerçekten öldürüyordu.

“Gidelim ve yaşadığınızı söyleyelim, Amelya.”

“Bir daha Mardin’e ayak basmayacağım. Yemin ettim.”

Sözlerimle öfkeyle bezendi sureti. “Aklım almıyor! Neden yapıyorsun bunu, Amelya? Bunu ona yaşatmaya ne hakkın var?”

“Hiçbir şey bilmiyorsun, Lalezar.”

Kucağındaki oğlumu koltuğun üzerine yatırıp yanıma geldi.

“Anlat o zaman. Dün haberi aldığından beri tek kelime etmedin.” Koluma dokunup yüzüme baktı. “Ağabeyimi bu hâle, seni buralara getiren ne?”

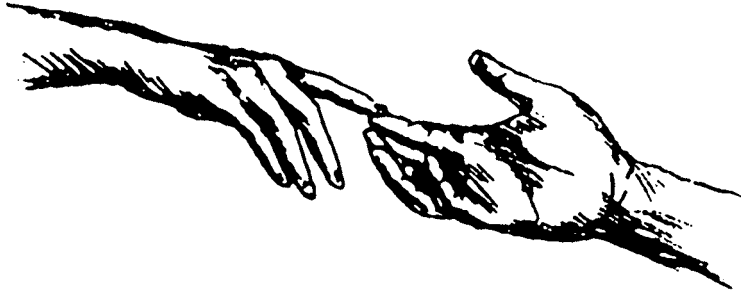
Daha fazla suskun kalmayacaktım. Lalezar’ın gerçekleri duymaya hakkı vardı. Benimse en doğrusunu yaptığımı ondan işiterek yüreğimdeki ateşi hafifletmeye ihtiyacım vardı. “Oğullarımdan ayrılmamak için ondan vazgeçtim ben. Onlar için bizi bitirdim.”

“O ne demek? Neden oğullarından ayrılacaktın ki? Anlamıyorum, Amelya.”

Anlatacaklarımı ayakta dile getirmeye gücüm yoktu. Masanın etrafındaki sandalyelerden birini çekip oturdum. O da gelip karşıma yerleştğinde anlatmaya başladım her şeyi.

“O gün... Doğum yapalı kırk gün olmuştu. Dadımın yardımıyla önce Yaman ve Noyan’ı âdetlere uygun yıkayıp giydirdik. Sonra ben hazırlanırken... Genco geldi.”

Yaşadığımız özel anları yok sayarak pasaportları buluşumu ve sonrasında öğrendiğim gerçekleri anlatırken gözlerimden süzülen yaşlara mâni olamadım.

24. BÖLÜM

Genco...

Ortada baş kısmına tülbent bırakılan bir tabut, onun iki yanında küçücük tahta kutu vardı. O kadar ufaklardı ki... Onlara bakan herkesin yüreğine kurşun gibi ağır bir acı bırakıyorlardı. Benim gibi...

Hocanın kıldırıldığı cenaze namazının ardından büyük tabutun baş kısmına geçtim. Mezarlığın girişine kadar benim adımlarımı takip eden diğerleriyle yürüdük. Kapı görüldüğünde tabutlar yerlere bırakıldı. En öne geçmem için yol verildiğinde sessizce kabul ettim. Onları ardımda bıraktığımda sırtımda koca bir yük vardı sanki. Attığım her adımda ağırlaşıyordu.

Savaş ve Bevar küçük tabutları kucakladı. Diğer ağalar ise Amelya'nın olduğunu düşündükleri tabutu omuzladılar. O an utanarak şükrettim. Onlar değillerdi. Eğer öyle olsaydı... Onlarla birlikte diri diri o toprağın altına girerdim.

İsteğim üzerine hazırlanan mezarlar, büyükbabamın ve babamın mezarlarının karşısındaydı. Yabancı bir kadını ve iki bebeği onların yanına bırakamazdım.

Tabutlar yere bırakıldı. Örtüler açıldı. Kefenlenmiş bedeni gördüğümde yumruklarımı sıktım. İki büklüm duruyordu sanki. Yanmış ve tanınmaz bir beden olacağını söylemişti Mert

Ağa. Benden bir hareket gelmeyince Savaş ve Bevar indi mezara. Toprağa bırakıp, üzerini tahta ile örttüklerinde olduğum yerde sessizce durmaya devam ettim. Bebeklerin olduğu küçük tabutlara sıra geldiğinde görmeye dayanamayacağım için sırtımı döndüm.

“Kimsesizler... Onları ne arayan ne soran kimse var...”

Konaktan çıkmadan önce duyduğum sözler tekrar yankılandı kulaklarımda.

“Genco?”

Omzuma dokunan Bevar’a döndüğümde elinde bir kürek vardı. Herkes beni bekliyordu. Titreyen ellerimle küreği kavradım. İnsanların beni izleyen acı dolu bakışlarının altında büyük mezara yaklaştım. Kara toprağa sapladığım küreği çekip tahtaların üzerine savurdum.

Amelya... Beni duymayacağını bilsem de adı dilimdeydi. Küçük mezarlara da güçlkle, sırayla toprak attıktan sonra daha fazla ayakta duramayacağımı anlayarak geri çekildim. Arkada beni bekleyen büyükbabamın ve babamın mezarına yaklaşıp, özel konulan küçük banka oturdum. Bakışlarım onlarda, kulağım tahtaya vuran toprak sesinde bekledim. Kâbus-tan beter bu anın tez vakitte son bulmasını istedim.

“Sermiyan burada.”

Bevar’ın sözleriyle hızlıca başımı çevirdim. Mezarları çevreleyen insanların az gerisinde duran adamı gördüğümde hissettiğim öfkeyle kasıldı bedenim. Yerimden hızla doğrulduğumda bacağıma saplanan ağrıyla sendeledim.

“Sakin ol, Genco!”

“Onu buraya kim çağırdı?”

“Ben çağırmadığıma eminim.”

Bevar’ın alaycı sözlerini yok sayıp gücümü toplamaya çabaladım. Ona doğru yürürken beni gören ve başını eğen insanları yok saydım. Önünde olanlar çekildiğinde karşımda

yapayalnızdı. Ardımda duran adamlar etrafımızı sardı. Elimi uzattım. Şaşkınlıkla baktı yüzüme. Etraftaki insanların merakla bizi izlediğini fark etmiş olacaktı ki çok bekletmeden tuttu elimi. Sıkıca kavrayıp kendime çektim. Elimi omzuna koyup kulağına eğildim.

“Sahip çıkamadığın kızını toprağa vermek için vakit kaybetmeden koşup gelmişsin. Ondan nihayet kurtulduğun için mutlu olmalısın.”

Sözlerime cevap vermesine izin vermeden geri çekildim.

“Yaşarken *kızım* diyemedin. Belki şimdi dersin. Amca!”

Elini bırakmadan gözlerine baktım. “Seni de o mezara koymamı istemiyorsan git buradan.” Geri çekildim. Ellerimi birbirine vurup mezarlara döndüm. Kapanmışlardı. Büyük bir günah, dillendirilemeyecek kadar büyük sır, toprağa karışmıştı.

Edilen duaların ardından getirilen çiçekler mezarların üzerine bırakıldı. İş dünyasında tanıdığım adamlar ve tasarımcı arkadaşlarım yanıma gelip sırayla başsağlığı diledi. Aşiretimin insanları elimi öpmek için çabaladı. Lakin Serhad izin vermedi. Artık bana yaklaşılmaması kolay değildi. Yedi Aşiret’in verdiği karar ile üst düzeyde korunuyordum. Kalabalık yaşça uzaklaşırken, az ileride bekleyen üç adamın ellerinde mermer taşlarla bize doğru geldiklerini gördüm.

“Bunlar da kim?”

“Mezar taşlarını getirdiler, Ağam. Cenazeye yetiştirmek için emir almışlardı.”

Getirdikleri taşları az önce kapanan mezarların başına yerleştirirken yerimden doğruldum. İşlerini tamamladıklarını

Esra Tok

gösterir hâlde ellerini tozlu tulumlarına silip, geri çekildiklerinde sarsılmama sebep olan o isimler çıktı karşıma.

"Amelya Uluhan"

"Yaman Uluhan"

"Noyan Uluhan"

Onların adlarını toprağı taze mezarların üzerinde görmek benliğimi öylesine sarsmıştı ki yanımda duran Bevar'ın kolunu tuttum. Ondan aldığım güçle ayakta durabildim. Dualarla bezeli olan beyaz taşlarda tarih yoktu. Sadece el yazısını andıran bir yazıyla eklenmiş *"Genco Uluhan'ın Eşi"* yazıyordu Amelya'nın adının altında. Diğerlerindeyse *"Genco Uluhan'ın Oğlu"* yazıyordu.

Ailemi kaybettiğimi o an tüm gerçekliğiyle gördüm. Kendi ellerimle yaptığım bu sahte mezarlar, son nefesime kadar onlara uzak ve hasret kalacağımın işaretiydi.

25. BÖLÜM

Bevar...

Tabutlar açıldığında, boş olduğunu insanların görmesinden delice korkmuştum. Lakin içinde kefene sarılı bedenleri gördüğümde Mert Ağa'ya baktım. Sessizce başını salladı. O an yabancı kişilere ait olan cansız bedenleri, Amelya ve çocuklarmış gibi gömeceğimizi anladım.

Genco'ya baktığımda sırtını dönmüş, babasının mezarının ayakucundaydı. Onları özgür bırakmak için büyük bir günaha giriyordu. Toprağın bile hüznle örttüğü küçük mezarlara baktığımdaysa hissettiğim tek duygu öfkeydi. Onlar bu sahte mezarları hak etmiyorlardı. İsimsiz olsa da küçücük bedenleri burada olmamalıydı.

Herkes gitmiş, Genco ve ben kalmıştık mezarlıkta. Az ileride durmalarını işaret ettiğim adamları yok sayıyordum. Bir süre öylece mezar taşlarına bakmaya devam etti. Onunla konuşmak, Amelya ve çocukların yanımda olduğunu söylemek için çırpınıyordu kalbim. Ama nasıl yapacağımı, alacağım karşılığı tahmin edemiyordum.

Ben bu düşüncelerle savrulurken yorgun ve yıkılmış bir hâlde doğruldu. Mezarlığın çıkışına yürüdüğünde kısacık bir an mezarların hemen ucunda durdum. Genç bir kadın ve iki

Esra Tok

bebeğe ait bu mezarların aslında Amelya ve oğullarına ait olmadığını bilen sayılı kişilerdendim.

Bebeklerin mezarlarına dokundum usulca. Kimsesizliği çok iyi biliyordum ve bebeklerin yaşadıkları kader içimi sızlatıyordu.

“Bir gün,” dedim fısıltım esen rüzgâra karışırken. “Ait olduğunuz yerlerde olacaksınız!”

Verdiğim sözü tutacağıma dair inandığım güçle, Genco'nun ardından ayrıldım mezarlıktan.

“Şimdi konağa döndük.” Üzerimdeki gömleği çıkarırken kulağım ile omzum arasına sıkıştırdım telefonu.

Misafir odasına çekilen Savaş'ın, ağabeyimin isteğine rağmen kendi odamda kalmak istemiştim. Yıllarca acılarımı ve umudumu gizlediğim bu yerde olmak ilk kez mutsuz etmiyordu beni. Zira artık kim olduğumu bilmediğim için bu yere hapsolan küçük çocuk değildim.

Bir ağabeyim vardı. Beni çok seven, yıllarca büyüüttüğü hasretle kucaklayan... Bir dedem vardı. Yaşlı gözleri her gözlerime değdiğinde yaşlarla dolan, beni sevgiyle karşılayan... Bir halam vardı. Küçük bir çocukmuşum gibi sıklıkla arayıp benimle ilgilenen... Karşılaştığımız her an kocaman cüsseme bakmadan beni incecik kollarıyla sarmalamaya çalışan... Hiç affetmeyecek olsam da her hafta mezarına gittiğim annem... Toprağına el süremediğim, annemin canını alan adam, babam Sancar Ağa... Geç olsa da öğrendiğim benliğimle esir yüreğim prangalardan kurtulmuştu.

Bir de o vardı. İçimi yakan, ruhumu avuçlarında saran küçük sevgilim, Lale'm...

“Defalarca aradım seni. İyi misin? Ağabeyim nasıl?”

Onun sesini işittiğimde irkilerek kendime geldim. Yatağın kenarına oturup, yüzümü sıvazlarken, “Ben iyiyim. Genco da şaşırtıcı derecede sakın,” dedim.

“Amelya ve çocukları sordu mu?”

“Hayır. Serhad’a sordum. Onları aramak için en ufak bir gayrette bulunmamış.” Aklımı en çok karıştıran da bu olmuştu. Amelya’yı bulduğu günden beri tek bir an yanından ayırmayan adam, şimdi Amelya’nın gidişini sessizce kabulleniyordu.

“Gerçekten öldü mü sanıyor yoksa, Bevar?”

“Yaşadıklarını biliyor.”

“Nereden anladın?”

“Bugün onu izledim.” İsmi anmak dahi öfkeden deliye dönmeme neden olsa da mecburdum. “Babası Barzan öldüğünde mezara onunla inip, kefenine dokunup veda eden adam, bugün hiçbirini yapmadı. Dillendirmese de o mezardakilerin yabancı olduğunu biliyordu. Genco’yu aldığı soluktan dahi tanımırım ben.”

“Peki, nasıl yaptı böyle bir şeyi, Bevar? Ya biri anlarsa o mezardakinin Amelya’nın olmadığını?”

“Mümkün değil. Cenaze tanınamayacak hâlde. Genco... O mecbur olduğu için yaptı, Lale. Doğru bulmasam da hak veriyorum. Hem cenaze boyunca hâlini görseydin. Boran Ağa’nın mezarının ayakucunda bekledi öylece. Omuzları çökmüş, bakışları keder doluydu.”

“Ah, ağabeyciğim! Biliyor musun? Amelya bana her şeyi anlattı. Neden böyle bir ayrılığı reva gördüğünü öğrendim. Ama yine de ağabeyimin onları aramak için peşlerine düşmesini anlayamıyorum. Nasıl bu kadar kolay vazgeçer? Yoksa burada olduklarını biliyor mu?”

“Sanmıyorum. Öyle olsa mutlaka bana bir şey derdi. Onlar nasıl?”

“Amelya, ağabeyimi görünce çok kötü oldu. Şimdi odasında. Çocuklar benim yanımda. Az önce uyuttum.”

İç çektim. Onları kucağında gördüğüm her an nefesim ke-siliyordu. İstemsizce onu bizim bebeğimizle hayal ediyor, o zamanlar kalbimin atışını zapt edemiyordum.

Hayal kurmayı bana o öğretti. İnadı, siyaha inat beyazın varlığını, masumiyeti öğrettiği gibi. Kaybolduğum her anda bana yönümü gösteren kuzey yıldızımdı.

Düşüncelerimden sıyrılıp mazinin yükünü uzaklaştırdım benliğimden. “Yardımcı istemediğine emin misin? Çok yorulacaksın.”

“Evimizde bir yabancı istemiyorum, Bevar.”

Evimiz... Bu kelime öyle güzel yakışıyordu ki dudaklarına. Şu anda güzel gözlerinin kaşlarının altında kısıldığını hayal edebiliyordum. Her anı benim için eşsiz olsa da sinirli bakarken öyle güzel oluyordu ki. “Evimiz... Sen nasıl istersen öyle olsun,” dediğimde titrek nefesini duydum.

Onu daha fazla utandırmamak için benden duymasını istediğim haberi fısıldadım. “Baban, Sermiyan da geldi cenazeye.”

“Ne!”

Öfkeli sesi telefonda yankılanırken yüzümü buruşturdum.

“Nasıl yapar bunu? Nasıl gelir oraya?”

“Genco da çok öfkелendi. Lakin bir tepki veremedi. Konuştular ama ne dediğini duyamadım. Cenaze bittiğinde de zaten gitmişti.”

“Yüreğine sığdıramadığı kızını kara toprağa verince rahatlamış olmalı!”

“Lale, Amelya duyacak.” Öfkeli nefes alışlarını dinlerken sakinleşmesini bekledim.

“Bir kez bağına basmadan kaybetti! Bunu bilerek nasıl gelir oraya? Nasıl durup izler? Aklım almıyor!”

Sesi titriyordu. Amelya'nın kardeşi olduğunu ve babasının gerçekte nasıl bir adam olduğunu öğrendiğinden beri çok zaman geçse de toparlayamadı kendisini. Bana belli etmemeye çalışsa da bu gerçeklerin onu hâlen üzmeye devam ettiğini hissediyordum.

“Baban korkak bir adam. Ağabeyi Barzan'ın gölgesinde kalmış, günahlarını onun elleriyle temize çekmeye çalışmış hep. Şimdi bu hâli yalnızlığının tesiri. Zira ona artık ne yol gösterecek ne de ardına alacak kimse kaldı.”

“Hiç affetmeyeceğim onu! Amelya babamızı affetse bile ben son nefesine dek ondan nefret edeceğim!”

Nefret, onun sevgi dolu küçük kalbine sığamayacak kadar büyük bir duyguydu. Sermiyan'ın en ufak bir acısında koşarak ona gideceğine emindim. Ama hiç dile getirmedim bu ihtimali. Sustum. Sadece bekleyecektim. Zamanı geldiğinde, aslında nefretin ne denli sevgiye yakın olduğunu anladığında onun yanında duruyor ve öğrenmesini izliyor olacaktım.

26. BÖLÜM

Lalezar...

Bevar, duş alacağını söyleyerek telefonu kapadığında içeri giremedim. Babamın pervasızca cenazeye gittiğini duymak kalbimi sıkıştırmıştı. Lakin sessiz kalamazdım. Ona duyduğum öfkeyi, nefreti anlatmalı, içimdeki zehri dökmeliydim.

Amelya'nın salonda olup olmadığını göz ucuyla kontrol ettikten sonra ezbere bildiğim numarayı aradım. Yaman'ın kaybolduğunu öğrendiğim gün, onu bulması için aramış ve sonra bir daha ulaşmak istememiştim. O sesi işittiğimde telefonu kavrayan parmaklarım kasıldı.

“Lale'm, kızım, sen misin sahi?”

Adımla seslenişini de kızım sözcüğünü hasretle söyleyişini de duymazdan geldim. “Oraya nasıl gidersin?”

Söylediği manasız sözleri duymazdan geldim. “Yetmedi mi?” dedim dişlerimi sıkarken. “Doğduğunda yok saydın! O adamın elinde hapis hayatı yaşarken sırtını döndün, umursamadın! Ağabeyim alıp getirdiğinde, elini tutup sahip çıkamadın! Şimdi toprak onu alırken neden dikildin başına? Günahtının bu dünyada izinin kalmadığını görmek mi istedi gözlerin?”

“Konuşma böyle.”

Öfkeyle dolu bir tebessüm yer etti dudaklarımda. “Neden? Sözlerim olmayan kalbini mi sızlattı? Sana daha söylemek istediğim öyle sözler var ki... Ama ne benim dilim varır söylemeye ne de senin gücün yeter işitmeye!”

“Ben istemezdim ölmesini. Bebeleriyle o kara toprağın altında yitip gitmesini...”

“Ama oldu! Senin günahını bilmeden bedelini ödedi o kız! Bir piç olarak anıldı senin yüzünden! Ağabeyimin gücü bile yetmedi. Biliyor musun, ne aşiretler saygı duydu ona ne de insanlar! Ağabeyimden korktukları için ses edemediler. Oysa sen alıp getirebilseydin konağa... Kızım diye ardına alıp diki-lebilseydin karşılarına, o vakit kimse konuşamazdı ardından. Herkes onun doğuştan bir Uluhan olduğunu bilirdi. Genco Uluhan’ın karısı değil, Sermiyan Uluhan’ın kızı olarak anılırdı adı.”

Ardımda işittiğim kılma sesleriyle irkildim. Nereden geldiğini anlamak için ardıma döndüğümde elleri boşlukta, gözleri yaşlı bana bakan Amelya’yı gördüm.

27. BÖLÜM

Amelya...

Küçük bir kız çocuğuyken, o çiftlik evinde dadımla büyürken babamı hayal ederdim hep. Beni çok seven, saçlarımı okşayıp masallar anlatan o adamı... Uzun boylu, yakışıklı bir adam olurdu hayallerimdeki. Yüzünde bana bakarken ısıldayan bir gülümseme, gözlerinde sevgi pırıltıları olurdu.

Bir gün, beni gelip bulacağını söylerdi rüyalarımnda. Uzaklara gideceğimizi fısıldardı. Çiçeklerle bezeli kocaman bahçesi olan bir evimiz olacaktı. Koşuşturan küçük bir köpek yavrusu, ipleri sarmaşıklarla kaplı bir salıncak... Annem olmayacaktı bizimle. Biliyordum. Ama bulutların ardından, cennetten bizi gülümseyerek izleyecekti.

Bekledim. Günlerce, gecelerce, aylarca bekledim. Gelmedi. Onun yerine bir gün oraya beni almaya bir yabancı geldi. Gördüğüm anda babam olmadığını hissetti kalbim. Çok geçmeden onun kötü kalpli bir cadı olduğunu anladım. Zehir; ellerindeki elmada değil, gözlerindeydi. O kuleden alıp beni başka bir zindana hapsetmek için gelmişti. O gün babamın gelmeyeceğini ona babamı sorduğumda yüzüme vurduğu tokatla anladım.

Sonra avutmaya başladım kendimi. Ölmüştü belki ya da habersizdi benden. Yaşasa, bilse hayatta olduğumu ne olursa olsun gelirdi. Kalbimin bir köşesinde ona hasret olan yere kilit vurup yaşamaya devam ettim.

Ama şimdi... Duyduğum sözlerin şokuyla bedenim sarsılırken sadece nefesimin şiddetli sesini işitebiliyordum. Elimdeki bardağın yere düştüğünü, ayaklarıma dökülen kahvenin sıcaklığını dahi hissedemeyecek hâldeydim. Aklımı kaybedecektim sanki. Ellerim titriyor, bedenim hafiflemiş, güçlkle ayakta duruyordum. Kâbustu belki gördüğüm. Ellerimi yüzümde, saçlarımda gezdirdim. Ama hissettim. Gerçektir. Varlığım kadar somuttu sözlerinin şiddeti.

Bana yaklaşmak için attığı adımları fark edebildiğimde başımı salladım. "Doğru değil bu!" İnkâr etmesini istedim duyduğum sözleri. Sustu.

Nefes alamadığımı hissettim. Kalbim öyle güçlü atıyordu ki çıkacaktı sanki bedenimden. Çaresizce evin kenarını çevreleyen ahşap zeminden toprağa çıplak ayak adım attım. Çiy damlalarının düştüğü çimenler ayaklarımda altında ezildi.

İlk ve son kez gördüğüm o yüz, o adamın yüzü gözlerimin önünde belirdiğinde ne attığım adımları görüyordu gözüm ne de nereye gittiğimi biliyordum.

"Ben de Sermiyan... Lalezar'ın babasıyım. Genco'nun da amcası..."

O gün, Genco'nun Yaman'ı bulmak için gidişinden önce görmüştüm onu. İlk ve son görüşümdü. Sesi hayal ettiğim gibi şefkatli değildi. Bana bakan gözleri sevgiyle parlamıyordu. Hayallerimdeki babam değildi o an karşımdaki.

Yıllarca hasretiyle savaştığım babamın hayatta olmasını, üstelik o adam olmasını kabul edemezken bir gerçeğin daha farkına vardım. Benim bir kardeşim vardı. Bir kız kardeşini...

Kocamın kuzeni, en zor anımda bana kol kanat geren Lalezar, benim can yarımды.

Durup, korkarak ardıma çevirdim başımı. Yaşlı gözlerle izliyordu beni.

“Sen...” dedim boğazımdan süzülen hıçkırık nefesimi keserken. İnanamıyor, ondan duymak istiyordum. “Sen kardeşim misin şimdi benim?”

Sorduğum soruyla çöktü omuzları. Gözlerini kaçırıp, başını eğdiğinde acıyla yumdum gözlerimi.

“Ne zamandır biliyorsun?”

Yüzüne bakamıyordum. Neden olduğunu bilmiyordum ama içimde büyük bir korku vardı. Duyacaklarımdan çok onu kaybetmekten, aramızda yeni tazelenen bağların kopup gitmesinden çekiniyordum.

“Yalıda... Ağabeyim ve Beyaz Hanım kavga ettiği gece duydum her şeyi.”

Söylediği zamanı anımsamaya çalışırken telaşla devam etti sözlerine.

“Düğünden önce, yemeğe gittiğiniz geceydi.”

O gece öfkeli sesi ve gözünden yaşlar dökülürken, söylediklerini anımsadığımda avuçlarımı sıktım.

“Git buradan! Yüzünü bile görmek istemiyorum senin! Defol!”

Öğrendiği bu hakikat yüzünden uzaklaşmıştı benden. Düğünden sonra ortadan kaybolmasının ve beni aramamasının nedeni buydu demek ki. O zamanlar çok düşünmüş ama nede-nini bulamamıştım. Kendimi hırpalamıştım.

“Ben söylemeliydim sana. Ama nasıl yapacağımı bilemedim.” Oturduğu koltuktan öne doğru eğildi. “Özür dilerim.”

“Dileme. Senin bir suçun yok.” Boğazımdaki yumruyu yutkunarak yok etmeye çabaladım. Nafileydi. Başımı eğip boşluğa baktım öylece. Ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi bilemiyordum. Sessizlik içerisinde orada öylece otururken, elime vuran güneş ışığı yüzüğüme yansıdı. Onun sureti gözlerimin önüne gelirken kalbimi sızlatan adını fısıldadım.

“Genco... O biliyor mu?”

Sessizce başını salladığında gözlerim doldu.

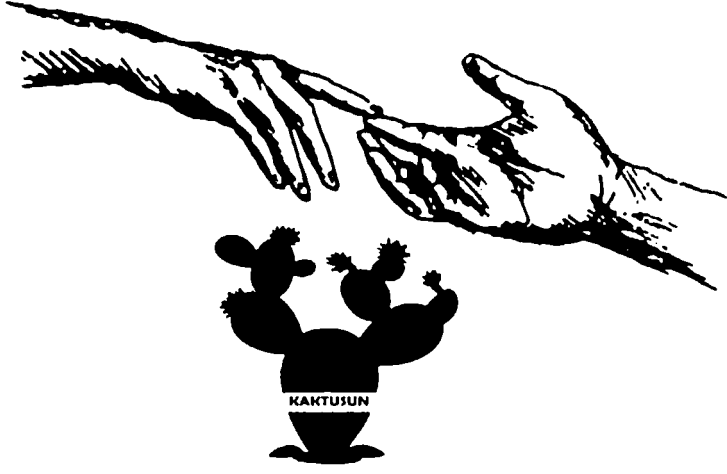
“Anasının yapamadığını yapacak... Uluhan soyadını alacak, öyle mi? İzin vermem!”

Gülname Uluhan’ın nikâhımız kıyıldıktan sonra konağa geldiğinde söylediği sözleri anımsadığımda başımı yukarı kaldırdım. O zamanlar manasız gelen sözleri şimdi anlayabiliyordum.

“Bu yüzden evlendi benimle, değil mi?”

“Ağabeyim, sana o anlatsa daha iyi olur.”

“Bu imkânsız.” Beni izleyen gözlerine kısacık bir an bakıp ellerimi yüzümde gezdirdim. Artık ne o bana gelebilirdi ne de ben ona gidebilirdim. Ona dair, bize dair tüm sorular yanıtsız kalsa da yapmayacaktım. Onun hayatında daha fazla yük olmayacaktım.

28. BÖLÜM

Genco...

Kapıyı aralayıp, içeri adım attığımda uzun bir yoldan gelmiş kadar yorgun, bir ömrü tüketmiş kadar dermansızdım. Kapıyı kapatıp sırtımı yasladım. O an Amelya'yı gördüm. Yatağın yanında eğilmiş, cam kırıklarını topluyordu. Üzerinde suretini ilk kez gördüğüm anda olan gecelik vardı. Her şey ilk gecemiz gibiydi.

Hayal olduğunu bilsem de uzattım ellerimi. Tam dokunacakken kayboldu. Ellerim boşlukta, kaldım öylece. Ellerimin üzerindeki toprak kalıntılarını fark ettiğimde yaşananların, onun varlığının gerçek olduğuna inanmak zorunda kaldım. Gözlerime dolan yaşlara engel olabilmek için başımı kaldırdım. Tekrar aynı yere baktığımda yoktu. Gitmişti.

"Bir daha hiç dönmeyecek."

Duymak istemedim o sesi. Haklı olduğuna inanmak istemeyen kalbim gibi yok saydım. Bakışlarımı odada gezdirdim. Buradan giderken bıraktığı eşyalar odanın her bir köşesindeydi. Tıpkı İstanbul'daki evde olduğu gibi her şeyde, her yerde o vardı. Derin bir soluk alıp ağrıdan kıvranan bacağımla dolaba yürüdüm. Duş alacak gücüm yoktu. Üzerimdeki toprak kokan ve çamurlu kıyafetlerden kurtulmam yeterliydi. Ahşap

kanadı itip, kendime ait eşyalara uzanırken ona ait elbiselerin kumaşları sürtündü elime.

“Beyaz... Senin rengin beyaz... Tüm renklerden bir tutam barındıran ama hepsinden bir o kadar farklı olan...”

Mağazada onunla yaptığımız ilk alışverişte söylemiştim bu sözleri. Sanki bu sözü kanıtlamak ister gibi çoğunu da beyaz seçmiştim. Yakıştıramamıştım sanki başka bir rengi tenine. Kokusunun yitip gittiğine emin olsam da yine de dayanamadım. Elbiselerden birinin kumaşını kavrayıp kendime çektim. Yüzüme yasladım.

“Amelya... Önce sen gittin. Sonra kokun...”

Güzel gözleri, yüzünün etrafında savrulan saçları belirdi hatırımda. Benden gitse de izlerini silemeyecekti. Her zaman benimle olacak, gölgesiyle birlikte burada kalacaktı.

Yatağın ona ait tarafına dönüp ellerimi yastığında gezdirdim. Aylar önce onun siyah saçlarının dokunduğu yer koca bir boşluktan ibaretti şimdi.

“Ağam?”

Kapının ardından Serhad’ın sesini işittiğimde doğruldum yerimden. Bacağıma saplanan ağrıyı yok edebilmek için ovalarken seslendim.

“Söyle Serhad!”

“Yemek hazır, Ağam. Hocalar da geldi.”

“Geliyorum.”

Yavaşça doğruldum. Aşağıda beni bekleyen insanların karşısında yine ifadesiz oturacaktım. Siyah kot pantolonumu uzanmadan giymiştim. Yatağın kenarına bıraktığım aynı tonlardaki tişörtü giydikten sonra pantolonumun kumaşından tasarlanmış yelegimi de geçirdim üzerime. Kalkıp aynanın

karşısına geçtim. Uzayan sakallarımda gezdirdim ellerimi. Sadece birkaç günde uzamış ve karışmışlardı. Gözlerimin beyazına çöken kırmızılıklar gitmişti. Saçlarımı parmaklarımla karıştırırken candan yansıyan ışığın vurduğu yüzüğümü buldu bakışlarım. Elimi indirdim. Onun parmağıma düğün gecesi taktığı altın hareyi görmek canımı yaksa da dokunamadım. Hissettiğim öfkeyle odadan çıkıp beni bekleyen Serhad'ın önünden aşağıya indim.

Akşam yemeğinin ardından okunan Kur'an ve edilen duayla helvalar dağıtıldı. Değil yemek, görmeye dahi dayanmadım. İstemediğimi sert bir şekilde söyleyip gelen kadınları geri gönderdim. Yedi Aşiret ağaları ve diğerleri üzgün gözlerle beni izliyordu.

Herkes yorgun olduğundan kısa süre sonra odalarına çekilmek için izin istediler. Sessizce kabul ettim. Avludaki insanlar da evlerine gitmek için dağıldılar. Bense olduğum yerde oturmaya, gökyüzünü aydınlatan yıldızları izlemeye devam ettim.

Gecenin sessizliği konağa çökene, etraftaki hizmetlilerin koşuşturmaları bitene kadar bekledim. İstediğim vakit geldiğinde ay tüm ışııyla parlamaya devam ediyordu. Odama çıktım yavaş adımlarla. Çekmeceye bıraktığım beylik tabancamı alıp belimin ardına yerleştirdim. Soğuk metalin varlığı tenime değse de hissetmemeye çalıştım. Gizlemek istedim. Ceketimi giyerken bacağıma saplanan ağrı canımı yakacak kadar şiddetlendi. Kenarda duran ağrı kesiciden iki tane içtim. Odadan çıkacakken aklıma gelen anıyla duraksadım. Tıpkı babamı toprağa verdiğim o gece de böyle hazırlık yapmıştım. Hazırlıksız yakalayacağıma inandığım bir ihtiyar vardı o zaman. Kurallarını kendi belirlediği ve içine çektiği bir tuzak vardı. Bu gece ise ne o ne de onun bana kuracağı yeni bir tuzak vardı karşıma

çıkacak olan. Bu gece o konakta her şey benim istediğim gibi olacaktı.

Konağın arka bahçesine doğru kıvrılan merdivenlerden inerken karanlık nedeniyle etrafı seçemiyordum. Lakin sessizlik kimsenin olmadığını işaret ediyordu. Son iki basamağı da güçlükle indim. Toprağa ayak bastığımda derin bir nefes aldım. Alnımda biriken ter zerrelere ne denli zorlandığımı gösteriyordu.

İleride büyük ahırın kapısına doğru yürürken, aralıklarla ardıma dönüp, beni izleyen biri olup olmadığını kontrol ediyordum. Kapıya ulaştığımda atların sesleri geldi kulaklarıma. Kış vakti yaklaştığı için çiftlik evine götürülme vakitleri geliyordu. Etraftaki tahta kutular hazırlıkların başladığının işaretiydi. Ahşap kapıyı aralayıp içeri girdim. Her yer karanlıktı. Ahırın son kısmına doğru yürürken küçük ışıklar karanlığı aydınlatmaya başladı. Onu görmeden önce rahatlatmak adına ısıklık çalmaya başladım. İlk seferde olmasa da ikinci seferde aldığım karşılıkla beni tanıdığını anladım.

Kapısının kenardaki borunun içine gizlenen anahtar ile kilitli olan bölme açtım. İçeri girdiğimde, loş karanlığın içerisinde bir çift balı andıran gözlerle bana bakıyordu. Yavaşça yaklaşıp elimi uzattığımda, kişneyerek geri çekildi. Bana küsmüştü. Uzun zamandır onu görmediğim ve ihmal ettiğim için tepkiliydi. Ama pes etmeye niyetim yoktu. Beklemeye devam ettim. Gözlerinin temasını kesmedi. Kıpırdandığında inadının kırıldığını anladım. Burnuna elim değdiğinde kokumu aldı. Usulca yaklaşıp aramızdaki mesafeyi hızlıca kapadı.

“Nefs... Kızım... Özür dilerim. Daha önce yanma gelemediğim için...”

Onlar sessiz şahitlerdi. Sadece sevgi bekleyen, canları bize emanet olan masumlardı.

“Senden bir iyilik isteyeceğim. Beni kırmazsın, değil mi? Beni o konağa götürür müsün?”

Sanki anlamış gibi tekrar kişnediğinde gülümsedim. Başına alnımı yaslayıp teşekkür ettim.

Kenarda hazır bekleyen özel eyerlerden birini alıp üzerine yerleştirdim. Sol ayağımı üzengiye geçirip, dizginleri de sol elimle kavradım. Eyerin her iki yanına tutunarak, kendimi yukarı çekerken hissettiğim acıyla dişlerimi sıktım. Yaramdan süzülen ılık kanı hissedebiliyordum. Ama Nefs'i ürkütmemek için sesimi çıkaramadım. Sırtına oturduğumda acımın tesiri olarak gözlerimden süzülen yaşı elimin tersiyle sildim. Önce bulunduğumuz özel alandan sonra kapıdan onu yönlendirip çıkarken, Bevar'ın odasının ışığını gördüm. Dizginleri kavrayıp hızlanması için işaret verdim. Nefs civardaki en hızlı at olduğunu kanıtlamak istercesine bir soluk kadar kısa vakitte avludan çıktı. Konağı saran arka bahçedeki çitlerin en bodurundan atladığımızda rahat bir nefes aldım.

Ferman konağının sert ve ruhsuz silüeti görüldüğünde nefretle kasıldı bedenim. Onun yıllarca tutulduğu üst katı görmemek için başımı çevirdim. Zira oraya baktıkça ona dair izlerin varlığını hisseden yüreğim sıkışıyor, nefes alamıyordum.

Kapısına ulaşmama yaklaşık yüz metre kadar kaldığında karanlığın içinde ansızın iki ışık parladı. Nefs korkarak şahlandığında bacağım bu hareketiyle kıvrıldı. Kapıdaki adamların dikkatini çekmemek ve karşıma çıkanların kim olduğunu anlayabilmek için onu sakinleştirmeye çabaladım. Bacağımdaki acı dayanılmaz bir noktaya varmıştı.

“Korkma kızım! Korkma!” Yelesini okşarken dizginlerini diğer elimle kavradım.

Kışnemesi kesilse de hızlı nefes sesleri yankılanıyordu. Olduğumuz yerde dönerken, başımı çevirip ardımızda kalanları görmeye çalışıyordum. Duraksadığında ışığın önüne çıkanları görmek için kısıtım gözlerimi.

Savaş, Kenan, Toprak, Yiğit ve Mert ağaları gördüğümde şaşkınlıkla baktım yüzlerine.

“Sizin burada ne işiniz var?” dediğimde Savaş çatılı kaşlarının altından bana baktı.

“Seni yalnız göndereceğimize nasıl inanırsın?”

Sağ ayağımı üzengiden çıkarıp güçlkle arkadan geçirdim. Sol ayağımı yanına getirip sağ elimle eyerin arkasına tutundum. Sol ayağımı üzengiden çıkarıp, yavaşça yere indiğimde titreyen parmaklarımı yaramın üzerine değdirdim. Tenime değen sıcak kanla dişlerimi sıkarak gözlerimi kapadım. Gücüm tükenmek üzereydi. Pantolonum rengi kanı belli edemeyecek kadar koyuydu. Ancak ne onlara ne de birazdan karşılarna çıkıp ecel olacağım o adamlara belli ederdim hâlimi. Sırtımı dikleştirip onlara döndüm. Elimi pantolonumun ardına sildim.

“Nasıl bildiniz buraya geleceğimi?” dediğimde ezbere bildiğim o sesi işittim.

“Ben!” Onların ardından gözlerini kaçırın Bevar çıktı ortaya. “Nefs ile seni gördüm.”

Bahçeden çıkarken bizi görmüş olmalıydı. Odasında kalmış olmalıydı. Israrla neden hâlâ orada kalmak için direttiğini anlayamasam da inadım biliyordum.

“Bu benim meselem. Kimsenin karışmasını istemiyorum.” Silahımı belimden çekip, elime aldığım da kendisine has tarzıyla ceketini yine omzunda Yiğit Ağa çıktı bir adım öne.

“Sen hâlâ bizim bir olduğumuzu anlayamamışsın, Genco Ağa.” Elini kaldırıp beni işaret etti. “Sana zarar verenlerin he-
pimizin canına kastettiğini anlayamamışsın.”

“Dinle Genco Ağa! O masaya oturduğumda bir yemin et-
tim.” Toprak’tı bu sözleri söyleyen. Her zamanki gibi diğerle-
rinden zıt görünüyordu. Üzerinde polo yaka bir tişört ve kot
pantolonu vardı. Sanki bu topraklara yabancıydı. Gören, hi-
mayesinde yüzlerce aile olduğuna, koca bir aşiretin ve soyun
temsilcisi olduğuna ilk bakışta inanamazdı.

“Gerçek bir yemin. O vakit sadece güvenilebileceğim Ke-
nan vardı. Onun ailesini ailem, acısını acım bildim. Sizlerin
büyükbabaları ya da babaları birbirine düşmanken ben onu
kendime dost bildim.” Kenan’ı ağabeyi olarak gördüğünü ve
onunla herkesten farklı bir bağ kurduğunu biliyordum.

Yanında duran Yiğit Ağa’yı gösterdi.

“Sonra Yiğit Ağa geldi. Delikanlı adam, sözünün eri, de-
dim. Onu da kendimden bildim.”

Arabaların yanında elindeki yüzüklerle oynayan Mert
Soylu’yu gösterdi.

“Mert Ağa geldiğinde benim gibi bu topraklar için farklı
biriydi. Biraz karanlık olsa da doğru bir adamdı. Onu da dost
bildim.”

Yüzünü buruşturdu. “Cihan geldiğinde... Bak, onu hiç
bizden görmedim. O yüzden hep gözüm kulağım üzerindeydi.
Sayemde tökezlese de birçok kez nedeninin ben olduğumu hiç
bilemedi.”

Onun adını duymak dahi beni öfkeden deli ediyordu.
Amelya’da gözü olduğunu ve pervasızca karnında çocuklarım
varken dahi onu istediğini biliyor olmak çıldırtıyordu beni.
Her defasında izini kaybettiren o şerefsizi öldürmediğim için
kendime kızıyordum.

“Savaş Ağa... Onun hikâyesi hepimizden çok başkaydı. Rest çekmeyi, gözdağı vermeyi sevse de onu da kendimden bildim.”

Beni işaret etti. “Sonra sen geldin, Genco Ağa. Baban Barzan Ağa pek çoğumuzun canını yaksa da sana hiç kinlenmedim. Başta istemedim, kabul. Sen de bizden olmayı istemedin. Ama doğduğundan beri bizden biri olduğunu bilemedin.”

Ellerini kenetleyip yüzüme baktı. “Birbirimizi sevmek zorunda değiliz. Ama güvenmek zorundayız. Zira o masaya oturduğumuzda her birimiz yemin ettik. Ailelerimizi ailemiz, acılarımızı kendimizin bildik. Bizden önce yaşananlar, o masada oturanların mazileri mühim değil. Biz günaha da sevaba da ortağız artık. Şimdi söyle, senin yerinde biz olsak sen ne yapardın?”

Sessizce baktım yüzlerine. Burada olmaları, ardımdan gelmeleri bana değer verdiklerini gösteren en büyük işaretti. Henüz hakikati bilmedikleri için vicdanım sızlasa da geri adım atmıyacaktım. Bu gerçeği, ben ve Mert Ağa dışında kimse bilmeyecekti.

Pes ettim. İlerideki taş duvarları gösterdim nefretle. Benden oğlumu, ailemi alan Fermanlara yaptıklarının bedelini ödetme vaktim gelmişti. Ferzan Ağa yapacaklarımı uzaklardan görecekti ve cehennemde acıyla kıvrıncaktı.

“Bu gece bu konaktan tek bir adam sağ çıkmayacak!” dediğinde hepsi kıpırdandı.

“O vakit şov başlasın, beyler!” Toprak’ın neşeli sesi, öfkeli çehresine tezattı.

Yanlarından geçip konağa doğru yürüdüm. Ardımdan gelen adım seslerini işitiyordum.

“Kapı açıldığı anda herkes silahına davransın.” Kenan’ın sözlerini Savaş destekledi.

“İlk kurşun senin hakkın, Genco!”

Sessizce başımı salladım. Kapıya yakın bir mesafede uyuklayan iki adamın duvara yaslanmış bedenlerini gördüğümde işaret ettim. Bevar ve Toprak, yanımdan sessizce geçip onları etkisiz hâle getirdi. İşaretleriyle kapıya yaklaştık. Herkes silahlarını doğrulttuğunda ahşap kapıya bir tekme savurdum. Kapı şiddetli bir sesle ardına dek açıldı. İçeri ilk giren ben oldum. Sesle kapıya doğru koşan adamlardan biri vurulduğum gün evimin bahçesinde olanlardandı. Kalbine nişan alıp, tetiğe bastığımda kanlar içinde yere yığıldı. Onun vurulduğunu gören diğerleri silahına davrandı. Ama vakit bulamadılar. Ardımdan uzanan namlulardan üzerlerine kurşun yağdı. Lakin benim aradığım adam avluda değildi. Yukarıdan gelen sesleri duydum. Orada olmalıydı. Merdivenlere yöneldim.

“Ruhat!” Adını haykırarak çıktığım adımlarda bacağımı sürüklüyordum neredeyse. “Çık dışarı!”

Merdivenin orta yerinde durduğumda hemen ucunda bana bakarken buldum onu. Üzerindeki gömleğini dahi giyememişti. Yarı çıplak bir kadın korkarak ardında durduğunda silahımı ona çevirdim. “Hemen git buradan!”

Titreyerek başını sallayıp yukarı çıkan merdivenlerde kayboldu. O gittiğinde tekrar karşımdaki adama baktım. Geri birkaç adım atarken korkulu gözlerle beni izliyordu.

Gücümün son zerrelerini kullanarak merdivenleri çıktım. Etrafta kimse görünmüyordu. Aşağıdan silah sesleri gelmeye devam ediyordu. Karşımda gözleri korkuyla açılmış adama baktım.

“Genco Ağa!”

“Karşında bir ağa olduğunu hatırladın demek? Kapıma oğlumu almaya geldiğinde gösterdiğin deli cesaretin buraya kadar mıydı?”

“Ben sadece hükümüne yerine getirmek için gönderilen bir elçiydim.” Ellerini kaldırdı. “Yapma Genco Ağa!”

“Siz benim hayatımı mahvettiniz lan! Karımı, oğullarımı aldınız benden!”

“Ben yapmadım. Onları ben öldürmedim. Yemin ederim! Rozat! O peşimizden gelmeyip evinin orada beklemiş. Aklınca Yaman Ağa’yı alıp, aşirete getirerek kendini kanıtlamak olmalıydı niyeti.” Başını salladı hızlıca. “Yemin ederim, haberim yoktu! Olsaydı...”

“Sen de o arabada olurdun!” dedim nefretle bakarken yüzüne. “Beni vurmayı göze alan sen, oğlumu alıp buraya getirme şansından mahrum bırakmazdın kendini. Ama üzülme. O gün gidemediğin cehenneme bu gece gideceksin. Seni oraya ben yollayacağım.”

“Yapma Genco Ağa! Senin adamın olurum. Ne istersen yaparım.”

Alaycı bir ifadeyle baktım yüzüne. “Kendi aşiretini bir kurşuna satan adam benim yanımda olamaz. Ağana beddua larımı ilet.”

Tetiğe basacağım anda bacağıma attığı tekmeyle dizlerimin üzerine düştüm. Hissettiğim acıyla haykırdım. Hâlimden yararlanıp, kaçmak istediğinde, gücümü toparlayıp yanıma düşen silaha uzandım. Yan dönüp bacağını hedef aldım. Kurşun saplandığında sendeledi. Şaşkın bakışlarıyla bacağına bakıp duraksadığında diğer bacağını da vurdum. Ayakta daha fazla duramadı. Dizlerinin üzerine düştü. Dönüp bana baktığında gözlerine bakıp fısıldadım.

“Hemen ölmeyeceksin! Aşiretin birazdan burada olanları haber alıp geldiğinde benim yaptığımı anlatacaksın onlara. Bir de diyeceksin ki Genco Ağa’nın işi bitmedi. Soyunuzu kurutacağım.”

Yüzüstü yere düşüp, acı içinde kıvranırken kendimi sırtüstü geriye bıraktım. Aşağıdaki silah sesleri de kesildi. Merdivenlerde adım sesleri işittiğimde Bevar’ın gölgesi düştü üzerime. O an gözlerimi kapatıp kendimi karanlığa bıraktım.

29. BÖLÜM

Genco...

“Yarası çok zor kapanacak. İz kalması muhtemel. Ama en önemlisi bacağına çok zorlamış. Hasar kalacak.”

Doktorun sözlerini işittiğimde kendime gelmeye çalışıyordum. Elimi uzatıp, yarama dokunduğumda pansuman yapıldığını fark ettim.

“Teşekkür ederiz, Doktor.”

Adam odadan çıktığında gözlerimi araladım.

“Ne yapmaya çalışıyorsun sen?”

Üzerimdeki kıyafetler değişmişti. Doğrulup geriye çektim bedenimi. Bacağımı uzatıp başımı ardıma yasladım. “İyiyim ben. Abartıyor.”

Bevar elleriyle yüzünü sıvazlayıp ters bir ifadeyle baktı yüzüme. “Şu bacağının hâline bak! Adam güçlkle dikebildi yaranı. Kendini öldürmek mi senin derdin?”

Sessizce baktım yüzüne.

“Bu sen değilsin! Benim tanıdığım Genco böyle davranmazdı. Amelya ve...”

“Sakın onun adını anma yanımda!” Yerimden doğrulmaya çabaladım. Lakin başaramadım. Hissettiğim acı gücümü aşı-

cak kadar büyüktü. Ardıma yaslanırken güçsüzce dişlerimi sıktım. “Duymak istemiyorum! Ne adını ne de ona dair bir haberi!”

Yeşil gözlerini kaçırıp doğruldu. Ellerini saçlarından geçirip tekrar bana döndü. “İster vur ister bağır çağır! Ama sana söylemem gereken bir şey var, Genco.”

Ardıma yaslanıp, yüzüne baktığımda kapı çaldı. İçeriye giren adamları gördüğünde ellerini yıkama bahanesiyle odadan çıktı. Ne söyleyecekse vazgeçmiş olmalıydı. En doğrusu olduğunu düşündüm. Bir söz ya da yeni bir haber duymaya gücüm yoktu.

Gece doğan güneşle sabaha kavuşurken beklediğimiz haberci çıkageldi. Ferman Aşireti baskın haberini almıştı. Konaktaki tüm adamlar istediğim gibi can vermişti. Gelen haberi sessizce dinlerken, Ferman Aşireti’nin akşamı bulmadan kapıma dayanacağını biliyordum.

Akşam yemeği servis edildikten sonra herkes benim sözlerimi bekliyordu. Büyük bir gürültü duyulduğunda vaktin geldiğini anladım. Serhad’a işaret ettim. Ceketini ilikleyip hızlı adımlarla kapıdan çıktı. Dönüşüyse yalnız değildi. Elleri silahlı yabancı adamlara namlularını doğrultan adamlarım geri adımlarla içeri girdiler. Gelenler, beklediğimden bir hayli fazlaydı.

Yedi Aşiret ağaları ve onların adamları da silahlarını çektiğinde, avludaki insanlarım korku dolu bakışlarla iç tarafa doğru çekilmeye çabaladılar. Özel olarak hazırlanan ve saatler

önce hana getirilen bastomuma tutundum. Yavaşça doğruldum. Herkesin beklediğine inat sakindim. Adamlarımın arasından geçtim. Gelenlerin karşısında durduğumda avludaki herkes ne yapacağını izliyordu.

“Hanemi silahla basacak kadar ne derdiniz var?” dediğimde biri atıldı söze.

“Ben Reha, Ruhat’ın kardeşi!” diyen iri yarı adama baktım. “Genco Ağa, buraya bizi aşiretimizin ihtiyar heyeti yolladı.”

Dün gece ayaklarımın ucunda can çekişen adamı anımsadığımda daha dikkatli baktım yüzüne. Kara gözleri benziyor olsa da karşımdaki adamda ondan daha farklı bir şeyler vardı. Üzerinde emanet duran takım elbise buraya gelmesi için hazırlatıldığının işaretiydi. Aşiretin seçtiği bir figürdü. Kalbindeki intikam ateşi onlar için bulunmaz nimetti.

“Dün gece yaşadığın acı, Ferman Aşireti ile olan sessizlik sözünü bozdu.”

Onun yanında duran adamın sözlerine yansıyan öfke ise küstahlık barındırıyordu. Suretine dahi bakmadım. Lakin sessiz kalacak değildim. Avuçlarımda sıkıca sardığım bastonu yere vurup, karşımdaki adamın gözlerine bakarak ettim sözlerimi. “Size verilmiş bir sözüm yok benim.”

“Ferman Aşireti, Uluhan Aşireti’ni kendisine düşman belledi. Bir kan davasının fitilini ateşlediniz dün gece. Ve verilen karar şudur ki... Sen bize bir can verene dek süreceksin bir savaş başlattınız.”

Bir kahkaha savruldu dudaklarımdan. Giderek büyüyen gülüşümle güçlkle eğildim.

“Benden can istiyorsunuz, öyle mi?”

Kısa bir nefes arasında söylediğim sözler karşılık bulmadı. Herkes şaşkındı. Ardında duran ağalar da dâhildi. Yavaşça doğrulurken Serhad’ın belindeki silahı çektim. Karşımdaki adamlar milim hareket edemeden Ruhat’ın kardeşinin

yanındaki adamı alnından tek kurşunla vurdum. Diğerlerinin arasında yere düşmesini izledim. Diğerleri şaşkınlıklarını atıp, silahlarını doğrultacakları anda silahtaki kalan kurşunları havaya ardı ardına savurdum.

Avluda çığlıklar koparken, karşımda geri çekilen adamlara bakıp haykırdım.

“Siz benden üç can aldınız! Daha fazla size verecek hiçbir şeyim yok!” Dişlerimi sıkarken titreyen ellerimle bastonuma dayandım. “Kendi canımdan başka... Gücünüz yeterse gelin, benim canımı alın!”

Sözlerimi duyan Yedi Aşiret ağaları beni geriye çekip önümde durdular.

“Genco Uluhan’a dokunan, Yedi Aşiret’i karşısında bulur. Ferman Aşireti’nin tek bir parçası kalmayana dek sileriz bu topraklardan!” Savaş’ın sözlerine diğerleri de sessizlikle katıldı. Gördükleri tepkilerle ne yapacaklarını bilemeyen adamlar birbirlerine baktı. Diğerleri yeltenmezken Reha denen adam, yerde yatan, az önce can veren adamı omuzladı. Hiç yükü yokmuş gibi rahat bir şekilde durup bana baktı. Ardından sessizce konaktan çıktı.

O gece Ferman Aşireti ile Yedi Aşiret’in kan davalı oldukları duyuldu tüm cihanda. Topraklarımız birbirine yasaktı. İnsanlarımız ne birbirinin yüzüne bakacak ne de bir lokma alıp verecekti.

O geceden sonraki dördüncü gece Mert Soylu, odalarına çekilen ağaların gerisinde kalarak yanımda durdu.

“Amelya Uluhan da bebekler de artık nüfusta ölüler. Yani kimliksizler. Ne yapmayı düşünüyorsun?”

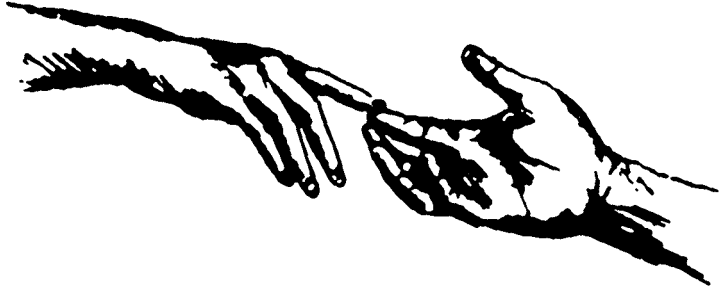
Onları işitmek yüreğimi sızlatsa da ifadesiz bir şekilde baktım yüzüne. "Nerede olduğunu biliyorsun. Git ve ona sor. Kim olmak istiyorsa... Artık nereye ait olacaksa... Öyle hatırlatırsın."

"Peki."

Yanımdan gitmek için yürüdüğünde, "Ona yeni hayatlarını kurmak için ne kadar para gerekiyorsa benim ödeyeceğimi söyle," dedim.

Başını eğip, sessizce uzaklaştığında avludaki o koltuktan kalkamadım. Başımı kaldırıp gökyüzündeki yıldızları izledim sessizce. Günler önce aynı çatının altında olduğum karım ve çocuklarımla şimdi sadece aynı gökyüzünü paylaşabiliyordum.

"Olsun," dedi kalbim. "Yaşıyorlar ya varsın uzak olsunlar."

30. BÖLÜM

Genco...

Yedinci gün erken saatte okunan duanın ardından Yedi Aşiret ağaları ve Bevar'ı dönmeleri için uğurladım. Yola çıkmadan önce aşiret büyüklerinin isteği üzerine birkaç saat daha konakta kalmayı kabul ettim. Bu yüzden geride kaldım. Onların karşısına geçtiğimde hepsinin yüzünde beni şaşırtacak kadar keyifli ifadeler vardı.

“Diyeceğiniz nedir, beyler?” Daha fazla burada kalmak istemediğim için söyleyeceklerini dinlemek için aceleliydim.

“Genco Ağa, sen bize Boran Ağa ile Barzan Ağa'nın emanetisin. Başımıza geldiğinden beri senden kötü söz ettiğimiz tek bir an olmadı. Birçok adamı şaşırtacak kadar iyi yönettin aşireti ve birliği. Ama senin için endişeleniriz.”

“Anlamadım?”

“Artık yalnız bir adamsın. Üstelik yüreğinde eş ve evlat acısı var. Bu yükleri tek başına göğüslemen zor. Biz deriz ki... Sana bir yoldaş, bir eş gerek.”

“Ne?” Yerimden öfkeyle doğruldum. Parmağımı saran al-yans kalbimi sızlatırken bastonuma dayandım. “Bu da nereden çıktı?”

“Hemen öfkelenmeyesin. Gülname Hanım ile de konuştuk. O da düşündüğümüz eş adayı için hemfikir oldu bizlerle.”

Anamın böylesi bir plana ortak olması hissettiğim öfkeyi katmerlemişti. Karşımdaki adamların benim için eş seçtiklerini duymak onlara karşı duyduğum sabrı yok etmişti.

“Ziyar Ağa’nın kızı Şira. Ailesi ve aldığı eğitim ile yanına yaraşır bir hatun olacaktır.”

“Soyuna soy katacak, bizlere yeni vârisler getirecektir.”

Her şey bu kadar basitti bu topraklarda. Ölen bir eşin yerine yeni bir kadın, kaybedilen evlatların yerine yeni evlatlar gelirdi. Acılar toprağın altında bırakılıp, hayat törelere uygun olarak sürer giderdi. Duyguları hissetmemeyi öğrenirdi buradaki insanlar. Sadece bekleneni yapmak, gerisini sorgulamadan, düşünmeden yola devam etmek kolay gelirdi. Peki ya benim bu düzene uyacağımı nereden çıkarmışlardı?

“İstedikleri gibi bir adam olmadın mı zaten, Genco?”

Olmuştum. Babasından kalanlara sahip çıkan, aşiretin ve birliğin kurallarına ayak uydurup onlara göre hareket eden, benliğinden uzaklaşan bir adam hâline dönüşmüştüm. Yıllardır kaçtığım bu düzene kendi ayaklarımla gelip onların istediğini yapmıştım.

Ellerime baktım sessizce. Kalem tutan bu eller silah tutmayı çok çabuk öğrenmişti. Gözünü kırpmadan namluyu sıkmayı da...

“Kırkıncı günden sonra yüzüklerinizi takmak uygun düşer.”

“Hayır!” dedim yerimden doğrulurken. Bacağım geçen günlerde biraz daha düzelmişti. “Ne Şira ne de bir başka kadın olacak hayatımda.”

“Acın taze diye böyle dersin. Ama zamanla azalacak.”

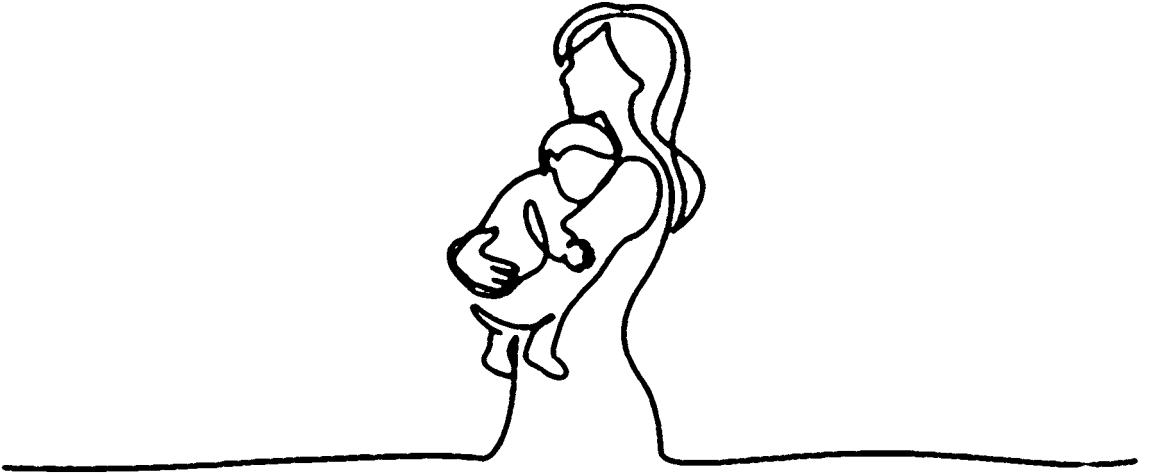
“Zaman ne kaybettiklerini geri getiriyor insanın ne de hissettiklerini köreltiyor. Ben başka bir kadınla evlenmeyeceğim.

Siz de bir daha böyle bir şey için geçmeyeceksiniz karşıma.” Bastonumu yere vurduğumda hepsi doğruldu.

“Aşiret soyun devamını ister, Genco Ağa. Sen soyu bitirmek niyetinde misin?”

“Soyum da hayatım da beni ilgilendirir. Size daha fazla saygısızlık etmek istemiyorum. Bu yüzden gidiyorum, beyler. Böyle bir konuşmanın olmadığını varsayıyorum. Yoksa siz zararlı çıkarsınız.”

Serhad’ın işaretiyle hazırlanan adamlarımın ardından konaktan çıktığımda ardımda kendi soyumdan düşmanlar bıraktığımı biliyordum.

31. BÖLÜM

Amelya...

Kapı çaldığında gelen Bevar'dı. Lalezar'ın heyecanla kapıya koşmasını izlerken titreyen ellerimi göğsümde kenetledim. Koltuğun ilerisinde birkaç adım atıp sakinleşmek için çabaladım. Bu gece Mardin'den diğerleri ile birlikte döneceklerini biliyordum. Çaresiz bir şekilde, ufacık bir umut kıvrıntısıyla ondan bir haber getirmesi için Bevar'ın dönmesini sabırsızlıkla bekledim.

Önce Lalezar, ardından Bevar salona geldiğinde, "Hoş geldin," dedim gülümsemeye çalışarak. Daha fazlasını soracak ne gücüm ne de cesaretim vardı. Başını salladı ve gülümsedi. Bana doğru yaklaşıp, ceketinin iç cebinden çıkardığı sarı renk orta büyüklükte bir zarf çıkardı. Bana uzattığında onlardan gizleyemediğim heyecanla kavradım. Ondaki gelecek tek bir satır söze dahi razıydım. Hızlıca yırtıp açtım. İçinden çıkan kimlikleri, üzerinde özel bir bankanın adı olan cüzdanı ve dibinde duran büyük iki deste parayı gördüğümde beni izleyen kardeşime baktım.

"Onlar ne, Amelya?"

Paraları sehpaya bırakıp ters duran kimlikleri çevirdim.

“*Leyla Kara*” adında bir kadına aitti. Annemle aynı adı taşıyordu. Üzerindeki fotoğrafı gördüğümde gözlerim doldu.

Fotoğraf olmayan diğer iki kimlikte yazan isimlere bakmadan kimlere ait olduğunu tahmin edebiliyordum. Yine de görmek istedim. Üzerinde yazan isimleri okudum yavaşça. “Yamaç Kara, Kıvanç Kara.”

Bevar, Lalezar’ı arayıp Türkiye’de mi yoksa yabancı bir ülkede mi yaşamayı istediğimi sorduğunda, düşünmeden burada olmak istediğimi söylemiştim. Ama bunun için sorduğunu tahmin etmemiştim.

Yanıma gelip, elimdeki kimliklere uzanan Lalezar’a bakarken gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

“Genco bizden vazgeçti!” dediğimde Bevar sessizce başını eğdi.

“Bunları... O mu yolladı?” Boğazımdaki yumruyla güçlüklerle sorabilmişim. Bir satır dahi olsa ondan gelecek söze, bir habere muhtaçtım.

“Mert Ağa gönderdi aslında. Genco’nun böyle olmasını istediğini söyledi.”

Sadece birkaç kez gördüğüm bir adamın bu gerçeği biliyor olması korkmama neden oldu. Uyuyan oğullarıma bakıp endişeyle sordum. “O bizim yaşadığımızı biliyor mu?”

“Bilen sadece o. Genco ne bana ne de ağabeyime söyledi.”

Bevar’ın sözleriyle endişem yok olmamıştı. Fark eden Lalezar, oturduğu yerden öne doğru kıpırdandı.

“Genco ağabeyim güvendiye iyi bir adamdır. Sizi tehlikeye atacak birinden yardım istemez.”

Sessizce başımı salladım. Kabullenmekten başka bir şey gelmiyordu elimden. Önümdeki sehpa da duran kimliklere ve

paralara bakarken ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi bilemiyordum. Bizi düşünüyordu. Görüyordum. Ama ondan bir haber alamamak, sesini duyamamak içimdeki yangını derinleştiriyordu.

“Ben biraz dinleneyim.” Bevar odadan çıkıp, bizi yalnız bıraktığında Lalezar’ın sözleriyle bakışlarımı ona çevirdim.

“Ne istiyorsun, Amelya? İstediğin her şey olmadı mı?”

“Evet. Ama...” Saçlarımı geriye savurup ardıma yaslandım. “Her şey öyle anlamsız, öyle yarım ki...” Başımı çevirip, gülümseyerek baktım. “Sabahları uyandığımda ilk ne yapıyorum, biliyor musun?”

Yanıma oturdu. Benim gibi koltuğa başını yaslayıp bana baktı. “Ne?”

“Oğullarıma bakıyorum. Onları gördüğüm anda yaşadıklarımın bir rüya olmadığını anlıyorum. Genco’nun beni kurtardığını, birbirimize duyduğumuz aşkı hatırlıyorum.”

“O konak... Orada yaşadıkların... Çok kötüydü, değil mi?”

“Hatırlamak istemeyeceğim kadar kötüydü. Ben bilmediğim bir günahın bedelini ödemek için orada mahkûmdum, Lalezar. Dış dünyadan öyle habersiz, öyle çaresizdim ki... Beni oradan kurtaracak prensi cam kenarında bekleyen küçük bir kızdım.”

Oysa şimdi o zamanlar, öyle uzak geliyordu ki... Oradaki Amelya’dan öyle farklı hissediyordum ki... Eski saf, güçsüz ve muhtaç kız değildim artık. İçimde oğullarımın bana verdiği güçle harmanlanan cesaretim vardı.

“Ağabeyime hâlâ âşıksın, değil mi?”

“Aşk... Ona hissettiklerimin yanında öyle basit kalıyor ki... Ben onu çok sevdim. Kendimden bile çok.” Gözlerimden süzülen yaşları silip titrek bir nefes aldım. “Ne olursa olsun, bu gerçek değişmeyecek. Artık onun karısı olmasam da.”

Esra Tok

“Özgürsün, Amelya.” Sesindeki suçlayıcı tonu gizlemedi.

“Yapmam gerekeni yaptım ben. Sevdığım adamı kaybetmek pahasına evlatlarımı seçtim.” Yerimden doğruldum. Sehpanın üzerindeki alıp, oradan uzaklaşmadan önce kardeşimin yüzüne baktım.

“Yine olsa yine aynısını yapardım.”

Yüzünü seçemesem de dokunuşunu hissettiğim kadın, benden uzaklaşırken imkânsız olsa da bağırdım.

“Anne!”

Bana dönüp kısacık bir an yüzüme baktı. Tekrar ardına döndüğünde anladım o olduğunu. Beni dünyaya getiren, bana can veren kadındı. Yüzünü hiç görmesem de annemdi. Ellerimi uzattım. Onu durdurmak, bir kez olsun dokunmak istedim. Ama başaramadım.

“Anne!”

Bu kez sesim öylesine güçlüydü ki etrafımızda yankılandı. Yüzümü okşayan ellerinin sıcaklığı tenimde hâlâ tazeydi. Ama ben onun sadece uzun kara saçlarını görebilmiştım. Yüzünün tek zerresini hissedememiştım. Esen rüzgâr saçlarımı savururken daha önce hiç duymadığım ama sanki hep benimle olan bir koku doldu genzime. Gözlerimi kapatıp içime çektim defalarca. Ona ait tek gerçeği bedenime, ruhuma hapsettim. Hızlıca yerimden doğrulduğumda saçlarım terleyen yüzüme yapıştı. O an yalnız olduğumu ve sadece bir düş gördüğümü anladım. Anne diye seslendiğim o kadın, gerçekten annem olabilir miydi?

Ayakucuma yerleştirdiğimiz beşiğin üzerindeki minik lambalardan süzülen ışığa daldı gözlerim. Ona dair öyle çok soru işaretim vardı ki... Bir insan annesinin yüzünü nasıl bi-

lemezdi? Bir fotoğrafına dahi nasıl sahip olamazdı? Adından başka hiçbir şey neden olmazdı ellerinde? Öylesine yabancıydım ki ona karşı. Üzerimdeki örtüyü sıyrıp yatağın kenarına oturdum. Ellerimle saçlarımı yüzümden sıyrırken Lalezar'ın sözleri yankılandı.

"Doğduğunda yok saydın. O adamın elinde hapis hayatı yaşarken sırtını döndün, umursamadın."

Yaşadığımı biliyordu. Orada hapis hayatımdan haberdardı. Ama gelmemiştii. Annemin hamile olduğunu, doğduğumu biliyorken nasıl varlığını görmezden gelmişti?

"Senin günahını bilmeden bedelini ödedi o kız!"

Hangi gūnahtan bahsediyordu?

Dolaba yönelip hızlıca açtım. Askıdaki Lalezar'ın bıraktığı elbiselerden birini çekip aldım. Daha fazla bekleyemeyecektim. Anneme, hayatıma dair tüm soruların cevabını bulacaktım. Benden gizlenen ne varsa öğrenecektim. Delice bir fikir olsa da yapmak zorundaydım. Derin bir uykuda olan oğullarımı koklayıp öptüm. Odadan çıktığımda tek dileğim Bevar'ın isteğini kabul etmesiydi.

Odasının bahçeye açılan kısmında oturduğunu gördüğümde şükrettim. O da uyuyamamış olmalıydı. Elbisemin üzerine hırkamı geçirip kollarımı sardım bedenime. Beni fark etmesi uzun sürmedi.

"Amelya, iyi misin?"

"İyiyim. Sen istediğimi yaparsan daha da iyi olacağım."

"Ne? Bak, Genco'ya gitmemi isteyeceksen..."

Sözünü kestim hızlıca atılarak. "Hayır!" Güçlkle yutkunarak, "Beni Sermiyan'a götürür müsün?" dediğimde şaşkınlıkla yerinden doğruldu.

“Neden onu görmek istiyorsun?”

“Babamla ilk ve son kez konuşmam gerek.” Gözlerimden süzülen iki damla yaşı sildim.

Elindeki kupayı yanındaki sehpaye gelişigüzel bırakıp yüzüme baktı. “Öğrendin demek.”

Başımı salladım. “Lalezar’a soramadım. Çünkü sorularımın cevabı onda değil. O adamda... Ama oraya da tek başıma gidemem. Bana yardım eder misin?”

“Lale’nin haberi var mı?”

“Yok. Olsa karşı durmaz ama... Bu duruma karışmasını istemedim, Bevar. Bu mesele o adamla benim aramda.”

“Yaşadığını öğrenirse neler yapabileceğini bilemeyiz. Genco duyarsa...”

“Duymayacak. Oraya gittiğimi sen ve Lalezar’dan başka kimse bilmeyecek.”

Kararsızlığını bakışlarında görebiliyordum.

“Oğullarımla yeni bir hayat kurmadan önce geçmişimi öğrenmem lazım, Bevar. Annemi, kim olduğumu bulmam lazım. Bu defteri kapatmam lazım. Yoksa devam edemem.”

Sessizliği sürerken ardında kalan odaya baktı. Lalezar onun odasında olmalıydı. Reddedeceğini düşündüğüm anda sözleriyle heyecan ve korku sardı bedenimi.

“Nevşehir’deki bağ evine taşındı bir süre önce. Neredeyse yedi saatten fazla yol gitmemiz gerek.” Kolundaki saate baktı. “Lakin seni gündüz gözüyle görmesi iyi olmaz.”

“Gece olana dek bekleriz.”

“Tamam. Sabah vakti çıkacağız yola ama!”

“Teşekkür ederim, Bevar.”

“Kazasız belasız dönmeyi başarırsak edersin teşekkürünü. Yeni kimliğini yanına almayı unutma.”

Leyla Kara olarak devam edeceğim hayatıma bu yolculukla başlayacaktım. Kim olduğumu öğrenmek için annemin adıyla çıkacaktım yola.

Noyan ve Yaman'ı Lalezar'ın yanına yatırdıktan sonra yazdığım küçük notu bıraktım. Bu hayatta onları emanet edebileceğim tek kişi oydu. Günler önce varlığını öğrendiğim kardeşimdi.

Evden çıktığımda Bevar beni arabada bekliyordu. Yanıma aldığım siyah şalla saçlarımı örttüm. Açtığı kapıdan geçip ön koltuğa oturdum.

“Gidelim,” dediğimde beklemeden arabayı çalıştırdı.

Sessizlik içinde çıktığımız yolda geçtiğimiz yolları izledim. Günler sonra dışarıdaydım. Ama bu durum beni memnun etmekten çok rahatsız ediyordu. Zira korkuyordum. Görülmem, tanınmam demekti. Tüm Türkiye fotoğraflarımı televizyonda ve gazetelerde günler önce defalarca görmüştü. Çıktığımız yolda yakalanma ihtimalimiz yüreğimi sıkıştırıyordu. Lakin geri dönemeyeceğimi de biliyordum. Onu görmek zorundaydım. Babam olduğunu bilerek yüzüne bakmalı, ona dair kurduğum tüm hayalleri yakıp kül etmeliydim. Hesap sormalıydım. Annemle yaşadığı maziye öğrenmeliydim. Oğullarımla yeni bir hayat kurabilmek için onu hayallerimde gerçek yüzünü görerek yok etmeliydim.

İzmir'den çıkış tabelasını gördükten kısa bir zaman sonra karşımıza polis arabası çıktı. Şaşkınlıkla Bevar'a baktım.

“Lanet olsun! Bir bu eksikti!”

Bevar'ın öfke dolu sözleriyle korkuyla irkildim. El işaretiyle bizi durdurmak için çabalayan polise bakarken ellerim titriyordu.

“Korkma. Kimliğin yanında, değil mi?”

Küçük çantamı güçlkle açtım. İç cebine koyduğum kimliğimi çıkardım.

“Burada.”

Direksiyonu sağ tarafa çevirip arabayı durdurdu. Ön camdan görünen polis adım adım bize yaklaşıyordu. Kimliğimi tutan elimi kavradı.

“Yüzüme bak Amelya!”

Korkuyla gözlerimi kıptım. Süzölmeye başlayan yaşlar dudaklarımda kaybolurken ona döndüm.

“Ya tanırılsa beni?”

“Mümkün değil! Sen Leyla’sın, unuttun mu? Leyla Kara!”

Elimdeki kimliği avuçlarıma bırakıp elimi sıktı. “Bu kimlikteki kadınsın. Şimdi gözyaşlarını sil ve sessizce beni izle.”

O camı açarken, ben fotoğraftaki kadında bana dair iz bulmaya çabaladım. Saçları, benimkilerden farklı, parlak kıvııl tonlarındaydı. Suretimiz benzese de bambaşka bir ifadeye sahipti.

Polis elindeki defteri inceleyerek geliyordu. Kimliği dizlerimin üzerine bıraktım. Saçlarıım omuzlarıma düşen şalıın ardına gizlemek için kıpırdandım. Yabancı sesi duyduğumda başımı kaldırdım.

“İyi günler.”

“Hayırlı vazifeler, memur bey.”

Bevar öylesine rahat bir şekilde gülümseyerek cevap vermişti ki bu hâli rahatlamamı sağladı.

Polis önce bana sonra Bevar’a dikkatlice bakıp, “Kimlikler ve ruhsat lütfen,” dediğinde uzattım kimliğimi. Bevar kendisinininkiyle birlikte verdi.

Kimliklerimizi ve ruhsatı alarak elindeki defterle arabanın ön kısmına geçti.

“GBT’nin yani sicilinin temiz olduğuna eminim.” Başını kaşıdı. “Ama benimki biraz fazla kabarık.”

Şaşkınlıkla baktım yüzüne Bevar’ın. Arabanın ön tarafında, dikkatle kimliklerimize bakan adama bakıp fısıldadım. “O ne demek?”

“İnceleme yapmaları uzun sürer demek.” Telefonunu takılı durduğu yerden alıp birini aradı. “Ama biri bize yardım edebilir.”

“Kimi arıyorsun?” Aklıma o geldiğinde kolunu tuttum. “Genco’yu mu yoksa? Bevar!”

“Mert Ağa! Yardımın gerek.” Telefona cevap veriyor olsa da bana kanıtlamak istercesine ismi bastırarak söylemişti. “Şu an İzmir çıkışındayım. Yanımda Amelya Uluhan var.”

Karşısındaki adamın sözlerini, çatık kaşlarının altında kısilan gözleriyle dinledi.

“Nedeni mühim değil. Polis çevirmesine takıldık. Birazdan üzerimi ve arabayı aramak isteyeceklerdir.”

“Ne!” Bu olabilir miydi? Onun rahat bir şekilde dile getirdiği ihtimalle yerimde kıpırdandım. Kim olduğumun açığa çıkma ihtimali ve oğullarıma bir daha kavuşamama korkusuyla çarpıyordu kalbim. Ya Genco? O öğrenirse ve gelirse? Yüz yüze gelmeye dayanabilir miydim? Sıkıca kavradım eteğimin kumaşını.

“Tamam. Eyvallah. Bu arada Genco duymamalı.”

Kısa süren sessizliği beni hüznle sarmalayan sözleri bozdu.

“Amerika’da olduğunu biliyorum. Ama Serhad’dan tüm haberleri almaya devam ediyordur.”

Gitmişti. Yıllarca yaşadığı o ülkeye geri dönmüştü. Özgürlüğüne kavuşmuştu. Ben burada ondan bir haber beklerken o, yeni hayatına başlamıştı bile. Başımı eğip parmağımdaki yüzüğüme baktım. Onu terk etmiş olsam da yüzüğünü parma-

ğımdan çıkaramadım. Yanında olamasam da artık ona ait olduğumu hissetmek istedim.

Nafile bir çabaydı direnişim. Ne kendimi ne de onu kandıracaktım. Bu gece o adamla yüzleştikten sonra Genco'ya da veda edecektim. Maziyi kapatmak, hayatıma devam edebilmek için yapacaktım. Onu sevmekten asla vazgeçmeyecek olsam da kalan son bağımızı da koparıp atacaktım.

Düşünceler içinde savrulurken telsizin sesiyle irkildim. Polis memuruna baktığımda çatık kaşlarıyla bizi izliyordu.

“Bize bakıyor,” dediğimde, Bevar rahat bir ifadeyle kollarını öne uzatıp koca bedeniyle gerindi.

“Neden bu kadar önemli olduğumuzu anlamaya çalışıyor olmalı. Onu arayan kişinin amiri olmadığına eminim.”

Telsizi bırakıp bize yaklaşmasını korkulu gözlerle izledim. Bevar'ın açtığı camdan uzattığı kimliğimi alana dek nefesimi tuttuğumun farkında bile değildim.

“Bir yanlış anlaşılma olmuş. Yolunuza devam edebilirsiniz. İyi seyahatler.”

Sözlerinin ardında ikimizin yüzüne bakıp, küçük bir baş selamı vererek uzaklaştı. Bu kadar mıydı? Sadece bir telefon ile ikna olmuş ve bizi azat mı etmişti sahiden? El işaretiyle Bevar arabayı çalıştırdı. Yanından geçip, onları aramızda bıraktığımızda şaşkınlığım sürüyordu. Mert Soylu görüldüğünden daha derin ve karanlık bir adamdı.

Nevşehir tabelasını görene dek sadece iki mola verdik. Sırtımın ağrısı rahatsız edecek boyuta gelse de dayanmaya çalışıyordum. Gün akşama dönmüş, güneşin kızılığı göğe yansırıyordu. Ama biz gecenin karanlığı çökene kadar beklemek zorundaydık. Bir süre daha yola devam ettikten sonra mola

yerinden elinde su, içecek ve birkaç sandviç ile geri döndü Bevar. Daha çok vakit olduğunu ve aç kalamayacağımızı söylediğinde ısrarıyla birkaç lokmaya razı oldum.

Taş bir evin ötesinde durduğumuzda istediğim yerde olduğumuzu anladım. O, bana can veren adam sadece birkaç metre ötede yeşillikler içindeki yerdeydi. Bahçeye çıksa yüzünü görebileceğim kadar yakınımdaydı.

Her şey farklı olabilirdi. Bu ihtimalle aklımda beliren hayallere kapılıveriyordum ansızın. Babasının dönüşünü bekleyen, onun kollarına koşarak sığınan, sevgisiyle dünyanın en mutlu çocuğu olan küçük Amelya çıkıveriyordu ortaya. Annem saçlarımı örüp okşuyor, babam gülümseyerek bizi izliyordu. Gece onların arasında uyumak için yalvarıyordum. Ansızın pes ediyordu babam. Onu öpücüklere boğarken benim hâlime gülüyordu. Bir piç değil, bir evlattım o hayallerde.

İçimde ona koşup sarılmak isteyen küçük kız çocuğunu yok saymak için beni o adama mahkûm edişini, yok sayışını kendime hatırlattım defalarca. Karşısına çıkmadan önce kafamı toplamak için sessizliğe sığındım. Onun sevgisine hâlâ muhtaç olan yanım gözlerimi yaşlarla doldursa da ağlamamak için sıktım kendimi.

“Gülname Hanım, burada.”

Bevar'ın sözleriyle bahsettiği kadını bulmam uzun sürmedi. Bahçede yanında kendisinden biraz daha genç bir kadınla yürüyordu. Başımdaki şalın ucunu dizginleyemediğim bir gizleme çabasıyla gözlerime dek çektim.

“Yanındaki kim?”

Kısa bir sessizliğin ardından duyduğum isimle o kadını izledim.

“Lale'nin annesi. Süsen Hanım.”

Bu kadın için mi annemi bırakmıştı? Yahut annemi bu kadının varlığında mı sevmişti? Ellerimle yüzümü sıvazlarken

kadından ayıramıyordum gözlerimi. Lalezar'a ait izler taşıyordu yüzünde.

İçimde hissettiğim kıskançlık ve boğazımdaki düğümle kıpırdandım. Onun yerinde annem olabilirdi. Bu hayatı yaşamak onun da hakkı değil miydi?

Kadın bahçedeki çiçekleri okşadığında merhametli biri olduğunu hissettim.

"Yaşananlardan... Haberi var mı? Beni biliyor muydu?" dediğimde derin bir iç çekti Bevar.

"Doğduğun gün tüm Mezopotamya öğrendi varlığını. Leyla Ferman'ın kaderini de."

Annemin adını duyduğumda yüzümü örten ipek kumaşı sıkıca kavradım.

"Lakin öz babanın kim olduğunu hiç kimse bilemedi. O da dâhil... O zamanlar nişanlılarmış diye duymuştum."

Annemle beraber olduğunda başka bir kadının yüzüğünü taşıyordu. Peki, annem nasıl kabul etmişti böylesi bir ihaneti? Habersiz miydi yoksa?

"Anneni çok severdi Ferzan Bey. Lakin pek de kıskanırdı. Dışarı yanında ben olmadan çıkmasına izin vermezdi."

Dadımdan anneme dair küçük de olsa bu anıları dinlemek benim için dünyanın en büyük hediyesiydi. Ona dair söylediği her bir kelimeyi aklıma kazınmışım. Ona dair ufacık bir bilgiye bile öylesine açtım ki...

Onu kandırmış mıydı? Annem bilmeden mi inanmıştı sahte sevgisine? Yoksa gerçekten birbirlerini sevmiş ama kavuşmalarına izin verilmemiş miydi? Peki ya benden nasıl böyle kolayca vazgeçebilmişti?

Topladığı çiçeklerle dönüp, uzaklaşan kadına bakarken Lalezar gibi ona da kızamıyordum. O da masumdu. Ne annemin o adamla bağını ne de benim kocasının kanını taşıdığımı biliyordu. Böylesi bir hakikatin gizlenmesini hak etmiyordu.

Herkesten önce o kocasının kim olduğunu yıllar sonra bile olsa öğrenmeliydi.

“Neden buradalar?” Zihnimdeki düşüncelerden uzaklaşmak için dikkatimi eve verdim. Yakın zamanda düzenlenmiş benziyordu.

“Genco, seni konakta gördükten ve kim olduğunu öğrendikten sonra onu kaldığı bağ evinde buldu. O gece babasının ölümünden çok senin için öfkeliydi. Hesap sordu ondan. Ama beklediği cevabı alamadı. Onu soyadından ve aşiretinden azat ettiğinde buraya kaçtı.”

Onu ilk kez kanlı canlı gördüğüm gece aklıma geldiğinde başımı eğdim. Ellerimi kucığımda kenetledim. Yüzümden süzülerek omuzlarıma düştü şal.

O gece uyku tutmadığı için pencere kenarında oturmuş, güneşin doğuşunu bekliyordum. Bir önceki gün yaptığım gibi kara bulutların ardındaydı gözlerim. Bir anda konağa vuran ışıklar öylesine aydınlattı ki ortalığı irkildim. Yine onun, Cihan’ın geldiğini düşündüm. Son zamanlarda birçok kez gelişine şahit olmuştum. Ama o gün başkaydı. Doktorda karşıma çıkmış ve sıyrılan peçemden yüzümü görmeyi başarmıştı. Dedem ve dadım dışında kimse görmemişti beni. Bu durumu dedeme anlatacağını düşünerek korkuyla doğruldum. Bunu duyduğu anda deliye döneceğini ve bana eziyet edeceğini biliyordum. Engel olması için dadımı uyandırmak için doğrulduğumda arabadan inen adamla bütün bedenim dondu. Gelen Cihan Korkmaz değildi.

Yıllarca yolunu gözlediğim kahramanımdı gelen. Haya-
lini kurduğum gibi hapsedildiğim kulemin kapısında-
ydı. Beni bulmuştu. Varlığını hissetmiş gibi başını kaldırıp beni gördüğünde ayıramadım gözlerimi gözlerinden. Eskimeye yüz tutmuş fotoğrafından daha yakışıklıydı. Dedemin adamlarından, sayılı kez dışarı çıktığında gördüğüm yüzlerden öyle farklıydı ki. O an gerçek olduğunu anladığımda telaşla geri çekildim.

"Amelya!"

Dedem adımı seslenene kadar geçmek bilmeyen dakikalarda hissettiğim korku değildi. Heyecan vardı yüreğimde. Üzerimdeki siyah, ayaklarıma kadar inen düz elbise bembeyaz tüllerle bezeli bir prenses kostümüydü sanki. Yüzümdeki peçe bu kez masallardaki balolarda suretleri gizlemek için tasarlanan maskelerden biriydi. Onlar kadar güzel değildim belki. Ama önemli değildi. O gelmişti ya, bulmuştu ya beni. Geriye kalan her şey koca bir teferruattı. Merdivenlerden inerken adımlarım telaşlı, ellerim buz kesmiş hâldeydi.

"Amelya, Genco Uluhan ile tanış. Bu genç adam bir hafta sonra kocan olacak."

Dedem yine emrini vermişti. Adını aylarca, yıllarca dilime, aklıma yer ettiği adama o an bakabilmişim sadece. Gözlerindeki koca boşluğu görünce ise geriye doğru sendelemiştim. Bir yabancıydım onun için. Hayallerimin aksine beni kurtarmaya gelmemişti. Çünkü beni tanımıyordu. Yanından geçip gitsem dönüp bakmayacağı bir yabancıydım onun için.

Ona oyun oynadığımızı söyledi. Yüzümü görmek istedi. Ama dedem izin vermediği için yapamadı. Onun adını alana dek dokunamayacağını, göremeyeceğini söylediğinde sustu. Sessizce gözlerime baktı ve o an en büyük dileğimi gerçek kıldı. Kabul etti.

"Bir hafta sonra karım olacaksın, Amelya. Hazırlıklarını yap ve beni bekle."

Beni ardında bırakıp giderken sözünü tutması için sessizce yalvarmışım ona. O gelene kadar onu gördüğüm camın ardında gelmesini beklemiştim dudaklarımda dualarla.

"Keşke gelmeseydi," dedim dudaklarımdan süzülürken o acı dolu ihtimal. "Ne o konağa ne de beni gelini olarak almaya..."

“Olacaklara mâni olamaz, kadere karşı koyamazsın. Bu kibir olur!”

Bevar’ın sesini işittiğimde söylediklerimi duyduğunu anladım. Başımı çevirdiğimde yüzünde o kendine has gülümsemesi vardı.

“Sevdiğim bir filmden²...” Önüne bakıp omzunu silkti. “Lalezar’ı evimde gezinirken gördüğüm her an bu sözü hatırlıyorum kendime. Kadere karşı koyabilsem ben yapardım, Amelya. Onu ne kendime ne de kimsesizliğime mahkûm ederdim.”

“Sen kimsesiz değilsin.” Gözlerimin kenarlarından süzülen yaşları sildim. “Seni çok seven bir ağabeyin var.”

“Artık var.” Derin bir nefes alıp emniyet kemerini açtı. Koltuğunda iri bedeniyle bana güçlkle döndü. “Ama onlar yokken yani ben onlardan habersizken o vardı yanımda. Genco... Etrafımdaki herkes kimsesizliğimi yüzüme vururken o benden daha küçük hâliyle onlara meydan okurdu.”

Ne diyeceğini anladığımda, “Lütfen Bevar!” dedim ama beni dinlemedi.

“O kötü bir adam değil, Amelya.”

Başımı çevirip cama baktım. Onun adını duyduğunda sızlayan kalbim duyacaklarına hazır değildi.

“Ne küçük bir çocukken ne de ünlü ve başarılı genç bir adam olduğunda kalbine ufacık bir karartı bulaştı.”

Titrek bir nefes alıp avuçlarımı sıktım.

“Çok mücadele etti. Bir çıkar yol bulabilmek için herkese sordu ama başaramadı. En son çare olarak...”

“Onları benden koparmaya karar verdi, öyle mi?” Gözümünden süzülen tek damla yaş sildim. “Benden, annelerinden uzağa sürgün etmeyi niyeti.”

² İhtiyarlara Yer Yok, Cormac McCarthy’nin aynı adlı romanından sinemaya uyarlanmış 2007 yapımı film.

“Onları sadece annelerinden değil, babalarından da koparmak zorunda kaldığı hiç aklına gelmiyor, değil mi?”

“Ne?” Yüzüne anlamayarak baktığımda kısacık bir an sessizliğe gömüldü. Düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu.

“O gün Yaman’ı kucağından aldığı adam seni kurtardığı adamla aynıydı, Amelya. Oğlunun hayatını çalan adam, babasını öldüren adamdı. Zalim aynı zalimdi. Senin kanındandı ama o sana hiç bunlar için öfke duymadı. Seni hiç suçlamadı. Çünkü o konaktan seni gelini olarak aldığı gün sen onun bir parçası oldun. Oysa sen... Oğullarını korumak için verdiği mücadelede onu düşman belledin. Bedel ödemesi gereken sadece sen değildin üstelik. O da oğullarından kopacak bir babaydı.”

Sözleri koca bir duvar gibi çıktı karşıma. Yaşadığım sarsıntı öylesine kuvvetli ve büyüktü ki gözlerim ona baksa da koca bir boşluğa saplanmışım.

“Onu izi olmayan bir günah için suçlu kılmaktan vazgeç, Amelya. Birlikte olmanız artık imkânsız ama en azından onu azat et... Bunu ona borçlusun.”

Saatler geçerken, kaybolan güneşin ardından kara bulutları getiren ay görüldü. Bahçedeki koşuşturmaca azalana dek beklemenin en doğrusu olduğunu söyleyen Bevar, etrafı incelemek için çıktı arabadan. Ve beni sessizlikle bıraktı.

Parmağımdaki yüzüğü sessizce izledim. Onun soyadını aldığım gün bana hediye etmişti. Gözlerimi hayal ederek tasarladığını söylemişti. Amelya Uluhan oluşumun sembolüydü.

Çantamın kenarından görünen kimliğimi çıkarıp orada yazan ismi fısıldadım.

“Leyla Kara.”

Karşımdaki aynadan yüzüme baktım.

“Leyla Kara’sın sen...” Gözlerimdeki yaşlara rağmen kaşlarımı çattım. Kendimi ikna etmeye çabalıyordum çaresizce.

“Amelya öldü. Artık sen ne Amelya’sın ne de Genco’nun karısı...”

Beni günler önce elleriyle toprağa vermişti. Adımı soğuk bir mezar taşına yazmış, ardında bırakmıştı. Torpido gözünü açıp, bir peçete alacakken gördüğüm silahla irkildim. Uzanıp kavradım. Bevar’ın silahıydı. Başımı çevirdiğimde telaşla arabaya yaklaştığını gördüm. Bir saniye bile düşünmeden silahı çantama yerleştirdim hızlıca.

“Odasında tek başına şu anda.”

Camın ardında söyledikleriyle başımı çevirip eve baktım. Vakit gelmişti demek. Derin bir nefes alıp arabadan indim. Bevar’ın da benimle gelmek isteyeceğini biliyordum. Ama o yanımdayken o adama içimi dökemezdim. Çantamdaki silahı ait olduğu yere dayayamazdım.

“Sadece yanına çıkmama yardım et yeter, Bevar. Bu işi tek başıma halledeceğim.”

“Çok tehlikeli. Onunla seni tek başına bırakamam. Ya sana zarar verirse?”

“Lütfen! Hem unuttun mu? Ölümlere kimse zarar veremez.” Yüzümdeki alaycı gülümsemeyi yine bir peçe gibi yüzüme sardığım şalımla gizledim.

Evin kendisi gibi taşlardan oluşan merdivenlerini sessizce çıkıyorduk. Bevar’ın getirdiği evin hizmetlilerinden olan kadın benim önümdeydi. Onu takip ediyordum. Bu gece bizim gibi o da bu evi ve şehri terk edecekti. Yaptığının karşılığı olan yüklü bir parayla kaçıp gidecekti elbette. Durduğunda, sessizce az ileride işaret ettiği kapıya bakıp başımı salladım.

Oradaydı. Beni beklemesi için merdivenleri gösterdiğimde hemen geri döndü. Bevar'ın yanında alt kattaki تنها yerde beni bekleyecekti.

Kapıya yaklaştım adım adım. İçimde korku ve heyecan vardı. Onun yüzüne ilk kez babam olarak bakacaktım. Ve bu son olacaktı. Kapının demirden, eğri kolunu kavradığımda elim titriyordu. Hislerimi dizginlemeye çalıştım. Usulca kolu indirdiğimde açılan aralıktan gördüm onu. Yatakta uzanıyordu. Uyuyordu. Yavaşça içeri girdim. Kapıyı kapatıp başımdaki şalı sıyırdım. Tek avucumda sıkıca sararken gözlerim onun üzerindeydi. Çehresi huzurluydu. Ama ben ona bakarken içimden yükselen öfkeye mâni olamıyordum. Beni ardında bırakıp kendine yeni bir aile kurmuş olmasını kabullenemiyordum. Kesik olan sağ koluna baktım. Neden o hâlde olduğunu dahi bilmiyordum. Diğer elinin parmaklarına bakarken sıcaklığını merak ettim. Saçlarıma dokunsa o parmak uçları, yüreğim ısınır mıydı? Bir kez kızım deyip sarılsa hasret kaldığım şefkate kanar mıydı ruhum?

“Çok geç...” dedi kalbim. “İstese de baban olamaz artık senin.”

Doğruydu sözleri. Ne o kızım diye sarılabilirdi artık bana ne de ben babam diye sığınabilirdim kollarına. Biz mahşere kadar iki yabancı olacaktık.

Hesabımızın öte tarafa kaldığını düşündüğü için bu kadar rahattı belki de. Benden, boynuna dolanan kirli mazisinin sarmaşıklarından sıyrılmayı başardığını düşünüyor olabilirdi. Ama yanılmıştı. Kader artık benden yanaydı.

Yanında duran su dolu bardağı gördüğümde daha fazla beklemekten vazgeçtim. Sessizce alıp, derin bir nefes alarak savurdum. Damlalar yüzüne değdiği an yerinden sıçradı.

“Ne oluyor?”

Yüzündeki ıslaklığı eliyle sıyırmaya çalışıp, etrafa baktığında beni buldu bakışları. Bense çantamdaki silahı ona doğrultmuş, hissettiğim öfkeyle bakıyordum yüzüne.

“Amelya?”

Benim olduğuma inanamıyordu. Gözleri tepeden tırnağa beni süzüyordu. Rüyada olduğunu düşünüyordu.

“Benim!” dediğimde yüreğine korku verdiğimi hissedebiliyordum.

Etrafa bakınıp tekrar yüzüme baktı. “Neden? Neden geldin ki?” Tek eline dayanmış, doğrulmaya çabalıyordu. Yüzündeki suyun serinliğini hissetmeye devam ettiğini görebiliyordum.

Ateşi harlamak için net bir ifadeyle, “Rüyada değilsin. Baba!” dedim. İrkildi. Bedeninin kasıldığını lakin belli etmemek için çabaladığını görebiliyordum.

Yavaşça yaklaşıp yüzüne eğildim. Gözlerinde ufacık bir pişmanlık kırıntısı aradım. Yoktu. Silahla omzunu ittim hırsıyla. O an bir hıçkırık koptu dudaklarından. Yatağa geri düşerken teni beyaza kesmişti.

Hâline bakıp alaycı bir ifadeyle, “Korkma,” dedim. “Hortlamadım.”

“Ama sen...” Az önce silahla dürttüğüm omzuna dokunup tekrar bana baktı. Gerçekliğimi fark edişi o anda oldu. Gözleri büyüdü. “Sen öldün!” Günler önce toprağa verildiğimi gözleriyle görmek için gittiği sahte cenazem elinde en büyük kanıtı.

Başımı sallarken güldüm. “Öldüğümü duyunca rahatladın, değil mi?” Sahte bir merakla sordum. “Söylesene vicdanındaki yük de hafifledi mi?”

Sözlerimi işittikçe yerinde kıpırdandı. Doğrulmayı başarması güç oldu. Sürünerek bana uzak olmak için yatağın köşesine çekildi. Bir yandan da bana ulaşmak, kendini kurtarmak için konuşuyordu.

“Amelya... Kızım, dinle beni!”

Her şeyi bitiren, kendimi dizginlediğim ipleri koparan bu söz oldu. “Kızım.”

Avuçlarımda sıkıca sardığım şalı yüzüne savururken dişlerimi sıktım.

“Kızım deme bana! O kelime hiç yakışmıyor sana!” Yatağın yanına dizlerimi koyup üzerine eğildim. “Neyini dinleyeceğim ben senin? Annemi nasıl bıraktığını mı? Bir piç olarak doğmama sessiz kalışını mı?” Elimi geriye savurup ardımı işaret ettim. “O yerde bir tutsak gibi büyütülmeme yıllarca nasıl göz yumduğunu mu?”

Ben tepesinden bakarken sırtını iyice yatağa gömmüştü. Gözlerinde oluşan yaşlara baktım sessizce. Acıdan ya da hüzünden değildi. Korkuyordu. Benden korktuğu için ağlıyordu.

“Yapamazdım! Sana baba olamazdım ben!”

“Lalezar’a oldun ama!” Bağırığımı fark edip kendimi dizginlemek için elimi örttüm dudaklarıma. Geri çekilip yataktan uzaklaştım. Parmaklarımin arasından süzülen nefesimle baktım yüzüne. Sessizlik sürdüğünde doğrulttuğum silahı kavradım iki elimle.

“Beni yok saydın ama diğer kızını bağrına bastın.” Sesim sakın çıksa da kendimi sıkıyordum. “Söylesene ben neden kızın olamadım senin? Annem o kadın olmadığı için mi?”

“Süsen bilmiyor!” dedi telaşla doğrulurken. Ardımdaki kapıya baktı. “Hiç bilmedi. Ne seni ne de Leyla’yı.”

“Onu da kandırdın. Lalezar gibi, benim gibi onu da kandırdın.” Sustu. Ama benim susmaya niyetim yoktu. “Madem istemiyordun, neden dokundun anneme?”

Gözleri ikimizin arasındaki bir yerde boşluğa daldı. “Yıllar önce... Bir plan yaptı ağabeyim.”

“Masal dinlemeye gelmedim buraya!”

Duymadı sözlerimi.

“Ferzan ile Beyaz arasındaki iş ortaklığını bitirmek ve onu bize muhtaç kılmak istiyordu. Ferzan Ağa’nın en büyük zaafı olan kızı Leyla’yı takip etmemi istedi. O güne dek isminden başka ona dair bildiğim hiçbir şey yoktu.”

Annemin adını duyduğumda itiraz etmek için araladığım dudaklarımı sıkıca kapadım.

“Mecburen kabul ettim. Çarşıda, onu ilk gördüğümde kapıldım ışığına. Çok güzeldi. Masumdu. Şefkatliydi. Benim hiç bilmediğim, bir kadında görmeye alışık olamadığım hâllerdi. Tutuldum ona. Aklımda, fikrimde, rüyalarımda o vardı artık. Ne ağabeyim ne de kurduğu plan umurumdaydı. Tek istediğim oydu.”

Alaycı bir ifadeyle baktım yüzüne. “Ona âşık olduğunu söyleme sakın!”

Gözleri gözlerime değdi. Orada Leyla’yı, annemi aradı. Gözlerimin ona benzediğini dadım sayesinde öğrenmiştim. Yine o boşluğa daldı.

“Her yerde karşısına çıktım. Sayılı kez çıktığı dışarıda, at binerken gezdiği patikada... Lakin o beni her gördüğünde kaçtı. Korktu benden. Ama o benden kaçtıkça ben delirdim. Kabul edemedim beni reddedişini. Çok içtiğim bir gece yarısı o konağa gittim. Mektuplarımı ulaştırması için para verdiğim hizmetli kızı yanına yollayıp yanıma çağırdım. Gelmezse konağı ayağa kaldıracağımı söyledim. Babasından çok korkardı. Dediğimi yaptı. Geldi. Arka bahçede, konağı gören ama ona epey uzak olan ağaca geldiğinde ardına çektim. Gitmemi söyledi. Kollarımdan sıyrılmak için çırpındı. Ama ben öylesine kör olmuştum ki... Bırakmadım. Orada, toprağın üstünde, babasının olduğu evin ötesinde benim oldu o gece...”

Zorla sahip olmuştu. Ben engeller yüzünden örselenen bir sevdâ beklerken duyduklarım yüreğime keskin bir bıçak gibi saplandı. Hissettiğim öfkeyle silahı tutan elimi savurdum yüzüne. Metal kabza dudağının patlamasına sebep olmuştu. Sü-

zlen kanı grdgmde içimdeki ateş harlandı. Bir kez daha vurdum yüzüne.

“Tecavüz ettin ona!” Bütün bedenim titriyordu. Gözlerimin önünden o ağacın altındaki annemin hırpalanmış hayali gitmiyordu. “Lanet olsun sana! Nasıl yaptın bunu? Nasıl kıydın ona?”

Benden geriye kaçmaya çabalarken tekrar düştü yatağa. Silahımı çekip, kurşunu namluya srecekken açılan kapı ve uzanan el mâni oldu. Başımı çevirdiğimde grdgm suret oydu. Bevar...

“Bırak!” dedim elimi çekmeye çalışırken. “Geberteceğim bu pisliği!”

“Buna mâni olmayı kesinlikle istemezdim ama ellerine annene zarar veren bu adamın kanı bulaşmamalı. Oğullarını düşün.”

“Yaman ve Noyan da yaşıyor mu?”

“Kes sesini! Onların adını sakın ağzına alma! Nasıl öldü annem?”

Susacaktı. Sermiyan bakışlarını kaçırdığında Bevar elimdeki silahı almış, ona doğrultmuştu. “Anlat!” dediğinde titriyordu.

“Ferzan, Leyla’nın hamile olduğunu geç de olsa öğrendi. Babasının ben olduğumu da. Konağa gelip ağabeyimin karşısına dikildi. Onunla evlenmem gerektiğini söyledi. Ama ağabeyim, Ssen’in de hamile olduğu yalanını söyledi. Yedi Aşiret’i çağıracağını ve karar vereceklerini söyleyip, onu yolladığında karar çoktan verilmişti aslında. O masadaki tüm ağalar, ağabeyimin kararını destekledi ve hakikati gizledi.”

“Barzan Uluhan!” Dişlerimi sıkarken acıyla döküldü yaşlar gözlerimden. Sevdığim adamın babasıydı annemin canına göz diken. Beni kimsesiz bırakan oydu. “Uluhan soyadına iki can mı feda ettiniz?”

“Leyla... Sen doğduğun gün öldürülecekti. Ferzan Ağa tek bir şartla kabul etti bu töreyi.” Benden kaçırdığı gözlerini ilk kez benimkilere kenetledi. “Sen yaşayacaktın. Kimse benim kızım olduğunu bilmeyecekti ve bir gün Uluhan soyadını alacaktın.”

“O yüzden evlendi benimle!” Ellerimi dudaklarıma örterken sessizce kabul ettiler sözlerimi. “Büyükbabamın onunla evlenmem için diretmesinin nedeni buydu.”

O gün, annemle evlenmeyi kabul etseydi Uluhan konağında bir Uluhan olarak büyüyecektim. Genco Uluhan’ın kuzeni olarak... Ama kader buna izin vermemişti. Ferman konağında dünyaya gözlerimi açtığımda annesini nefes aldığı an kaybetmiş, babasına ise hiç sahip olamamış bir bebektim. Orada bir esir olarak büyürken kurtuluşum benden çalınan soyadını alacağım o gündü.

“Keşke beni de öldürseydiniz! Onunla birlikte ben de can verseydim o gün!”

“Amelya...”

“Adımı bile sen vermedin!” Çatlaman sesim boğazımı acıtırken, belimi saran Bevar’ın kollarında çırpımıyordum. “Doğmadan öldürdün sen beni!”

Dizlerimde güç tükenirken düşmek üzereydim. “Cehennemde yaşadım senin yüzünden! Annemi hatırlatıyorum diye kaç kez dayak yedim, biliyor musun? Ona benziyorum diye yüzümü kumaş parçalarının ardına gizledi! Bir odaya hapsedilip, defalarca aç bırakıldığımdan haberin var mı? Yok! Hiçbirini bilmiyorsun!”

Gözlerimdeki yaşları hırsla silip baktım yüzüne. “Orada küçücük bir çocukken titreyerek sen gel diye dua ettim ben. Beni kurtarman için sana yalvardım. Gelmedin, duymadın.”

“Özür dilerim. Özür dilerim. Affet beni!”

Gözlerindeki yaşlar kalbime dokunamadı bile. Benim için değil, korkudan ağladığına yemin edebileceğim kadar sahtelerdi. Hırsıyla atıldım ona doğru. Ama yine Bevar mâni oldu.

“Ölene dek affetmeyeceğim seni! Ağabeyin de sen de cehennemde yanın! Ruhunuz kıyamete kadar huzur bulamasın!”

“Amelya...”

“Birileri geliyor!” dediğinde Bevar, beni geri geri çekiştirmeye başladı.

“Senden nefret ediyorum, baba! Bu sana son kez seslenişim. Senden son nefesime kadar nefret edeceğim. Dilerim, o zamana dek dilin lal olsun. Bir daha kimseye duyuramayasın sesini!”

Elini kalbine yasladı. Nefes alamadığını belli edecek gibi büyüdü gözleri. Onun bu hâlini son görüşüm olacaktı. Taş evin duvarlarına gizlenerek aşağıya indiğimizde Süsen Hanım’ın çığlıkları duyuldu. Ben ise yüreğimdeki ağırlıktan kurtulmuş, doğduğumdan beri belki de ilk kez nefes almaya başlamış gibi rahatlamıştım.

“Yakalanacaktık!”

Arabaya binip, hızlıca oradan uzaklaştığımızda yolun yarısında ambulansla karşılaştık. Onun için geliyor olmalılardı.

“Lalezar defalarca aramış.”

Telefonunun arama kısmına dokunacağı an elimi uzattım. “Ben konuşabilir miyim?” dediğimde şaşırdı. Sessizce başını salladığında hızlıca aldım. Kısacık bir an sonra Lalezar’ın telaşlı sesini duyduğumda sadece adını söyledim.

“Abla, gördün mü babamı? Konuştun mu?”

“Bitti! Günahıyla, yalanlarıyla birlikte öldü benim için.”

“Bunu sormak ne kadar doğru bilmiyorum ama... O iyi mi?”

Benim kalbimde yeri olmasa da o baba sevgisini biliyordu. Onu seviyordum. Bu yüzden kıyamadım. Eve çevirdim başımı. “Annemi arasan iyi olur.”

“Bir şey mi oldu? Öldü mü yoksa?” Titreyen sesini işittiğimde onun için sızladı kalbim.

“Yaptıklarının bedelini ödemedi bu dünyadan gitmesi o kadar kolay olmayacak. Biz geliyoruz.”

“Tamam. Bekliyoruz, abla...” dediğinde gözlerime dolan yaşları sildim. Telefonu kapayıp Bevar’a uzattım. Kalbim hiç tatmadığım bir ferahlık duygusunu yaşıyordu. Prangalarımın kurtulmuştum. O küçük kız çocuğunu geçmişimdeki o karanlık yere kilitlemeyi başarmıştım.

Evin bahçesinde durduğumuzda derin nefesler alıp kendimi toparlamaya çabaladım. Bevar’a döndüğümde inmek için hazırlanıyordu.

“Bevar?” dediğimde durup bana döndü. “Son bir şey isteyebilir miyim senden?”

Kısa bir duraksamanın ardından, “Ne istersen...” dedi. Benim için üzülüğünü görebiliyordum.

“Annemin mezarının nerede olduğunu öğrenebilir misin?”

İssız, izbe bir yerdeydi belki de. Toprağı yerle bir olmuş, üzerinde bir çiçek dahi can bulamayacak kadar çoraklaşmıştı. Kimsenin gitmeyeceği, göremeyeceği bir yerde, kimsesiz gibi yatıyordu gencecik bedeni. Ondan geriye bir şey kalmamış olsa da ben onu görmek zorundaydım. Toprağına el sürmeliydim. Af dilemeliydim. Bedeninde can bulurken, onun canına göz diktiğimi biliyordum. Onu daha fazla yok sayamazdım.

Esra Tok

Artık kokusunun ne olduğunu toprağa karışmış dahi olsa öğrenmeliydim.

“Yerini çok kişinin bilmediğine eminim.”

“Onu sakladı.” Ellerimi yüzümde gezdirirken kendimle konuşuyor gibiydim. “Bir gün onu arayacağımı biliyordu.”

“Annesini tanımadan kaybeden her çocuk arar.”

“Teşekkür ederim. Her şey için... En çok da dostluğun için...”

“Her zaman,” dediğinde gülümsemeye çalıştım. Arabadan inip hızlı adımlarla oğullarıma kavuşmak için eve girdim.

32. BÖLÜM

Genco...

Rojda'nın kızı Roza'nın doğduğunu öğrendiğimde herkes beni Amerika'da bilse de ben İstanbul'daki evimde, odamızıdaydım.

Holdinge katılmam gereken toplantıları iptal etmiş, asistanım Sümeyra'ya gönderdiğim maille ihalelere bir süre katılmayacağımı duyurmuştum. İşinde uzman olan ve babamın döneminden beri benimle çalışan tecrübeli insanlara güvenecektim. İşler yokluğumda devam etse de imza yetkimi kimseyle paylaşmadığım için her gün imzalamam gereken dosyalar evime geliyordu. Görünürde olmayışım hem iş dünyasını hem de aşireti tedirgin etmeye başlamıştı. Ama umurumda değildi. Zira henüz ortalığa çıkabilecek kadar güçlü değildim.

Atölyeyi ortağım Josh'a emanet ettim. Amelya hamileyken tasarladığım tasarımların çizimleri için çalışmalara başlamışlardı. Bu kez defile yapmayacağımı herkes tahmin etse de net kararımı kimse bilmiyordu.

Günlerim, alkolle bulanıklaşan zihnim ve içimde dağ gibi büyüyen hasretle girdiğim amansız savaşla geçiyordu. Gece-ler ise daha beterd. Amelya ve oğullarımı gördüğüm rüyalar kâbusa dönüşüyordu. Onlara ulaşmamı engelleyen bir ateş

can buluyordu aramızda. Ne ben onlara yaklaşabiliyordum ne de Amelya. Ateşe uzattığım ellerim yanıyordu. Nefes nefese uyandıktan sonra gözlerimi kapatamıyordum bir daha. Kaldığım yerden saman kâğıtlarına döküyordum hislerimi. Ayın arkadaşlık ettiği gecelerde çizimlerimin kaynağı o oluyordu. Toprakla Ağacın Tanrısı olduğunu vurgularken bana ışığıyla, Amelya ve oğullarımı koyuyordum çizimlerimin temeline. Yaşamın ve Ölümün Tanrıçası oluşunu ise kırılan kalbimle aktarıyordum.

Rojda'nın kızının doğum haberi bana unutmak istediğim o yemini de getirmişti ardında. Hiç yerine gelmeyecek olsa da... Oğullarımın doğduğu gün çekilen fotoğraflarına bakarken canımın ilk parçasının, Yaman'ın suretine dokundu ellerim. O kız, oğlumun kaderiydi. Ona çok uzakta dünyaya gözlerini açmış, birbirlerinden belki de hiç haberdar olamayacak olsalar da...

Yerimden doğrulduğumda sırtımda son zamanlarda yer eden o kesif sızı vardı. Hırkama sarıldım. Bastonum artık ayrılmaz bir parçam olsa da kısa mesafelerde kullanmıyordum. Yere düşen çizimlerime çıplak ayaklarımla basarak balkona yürüdüm. Esen rüzgârı hissettiğimde titredi bedenim. Sonbahar yerini çetin geçecek kışa bırakıyordu. Bahçedeki ağaçların yaprakları solup çimenlere peşi sıra düşüyordu. Oğullarım için hazırlanan oyun alanı ise artık yoktu.

Çalan telefonumun sesiyle irkildim. İçeri girdiğimde arayanın kim olduğuna bakmadan açtım. Duyduğum sözler kadehin var olduğunu ispatlayacak nitelikteydi.

“Ağam, Beyaz Hanım...”

“Ne oldu ona?” dediğimde sessizliğin ardından sadece beni değil, tüm Mezopotamya'yı sarsacak o sözleri işittim.

“İntihar etti. Bir kutu ilaç içmiş. Odasında baygın hâlde bulduk. Size... Size bir mektup bırakmış.”

Büyükannem... Beni, babamı hiç sevmese de kanımın, canımın bir parçası olan kadın canına kıymıştı. Onun kadar güçlü ve kendisine çok değer veren bir kadının böyle bir zayıflığı yapmış olabileceğini aklım almıyordu.

“Öldü mü?” dediğimde o tek kelimeyi duymamak istedi kalbim. Ona ne kadar öfkeli olsam da ne denli nefret etsem de içim sızlıyordu.

“Komada, Ağam. Doktor midesini yıkamış ama... Kalp ilaçlarını içtiği için kalbine ağır hasar verdiğini söyledi. Çok vakti kalmamış. Belki gelmek istersin diye...”

Onu son kez görmek istiyor muydum? Oraya gittiğimde vicdanıma yenilip onu affedeceğimi biliyordum. Bu yüzden gitmeyecektim. Yüzüme bakıp yalandan pişmanlıklarını dile getirmesini duymayacaktım.

“Hayır!”

“Peki, Ağam. Mektubu sana yollamamı ister misin?”

Sözlerini tahmin etsem de ondan kalacak son sözleri okumak istedim. İçindeki zehri akıttığına emindim oysaki. Ama yine de belki ufacık da olsa pişman olma ihtimalini göz ardı edemezdim.

“Adresimi biliyorsun.”

“Emredersin, Ağam!”

Telefonu kapatıp avucumda sıktım.

Mektubu Serhad getirdiğinde onun yanındaki adamımdan gelmişti beklediğim haber.

“Beyaz Hanım, az önce vefat etti, Ağam. Sizden haber gelene kadar burada bekliyorum.”

Günahlarıyla birlikte sessizce çekip gitmişti. Üstelik çok istediği vârisi verecek o bebeklerden birinin doğduğu günü seçmişti kendine.

Kapanan telefonu yatağın üzerine bırakıp kenarına oturdum.

Her şey bambaşka olabilirdi oysa. Gözü bu denli güç ve kibirle bürünmeseydi, son nefesini yanımda verebilirdi. Torunu olarak ben yanında elini tutuyor olabilirdim. Yeğeni olan Rojda onun için gözyaşı dökebilirdi. Onu sevdikleriyle birlikte uğurlayabilirdik. Bıraktığı güzel anılarla hatırlayabilirdik. Ama bize bunları reva görmedi.

Avuçlarımdaki mektubu çevirip üzerindeki adıma baktım.

“Genco”

Bana ulaşacağına emindi. Bu yüzden başka hiçbir şey yazmamıştı. Zarfı yırtıp, içerisinde katlı duran kâğıdı sıyrıp çıkardım. Zarfı yere atıp, mektubu aralamadan önce bekledim. Derin bir nefes alıp açtım. Kendisine has sağa eğik duran el yazısıyla yazmıştı.

“Genco,

Bu mektup eline geçtiyse istediğin gibi ölmüşüm demektir. Beni son kez görmeye gelmeyeceğini biliyorum. Bu yüzden sana bu mektubu yazıyorum.

Buraya geldikten sonra düşünmek için çok vaktim oldu. Geçmişe dönsem neyi nasıl yapmazdım diye çok sordum kendime. Anladım ki yaptığım hiçbir şeyden pişman değilim. Yine olsa yine vazgeçerdim Boran'dan. Yine terk ederdim o evi. Çünkü ben hiçbir zaman büyükbabanı onun beni sevdiği gibi sevmedim.

Anne olunca değişirim sandım. Bir başkasını sevebilirim diye düşündüm. Ama yetmedi. Barzan'ı oğlum diye bağırma

hiç basamadım. Bu yüzden büyükbabam terk ederken onu bıraktım ardımda. Üvey ana elinde büyümesine razı geldim.

O gece, o konaktan ayrıldıktan sonra ilk ve tek aşkım Ferzan'a gittim. Bunu kimse bilmedi. Onun olmaya, adıma sürülecek karaya rağmen onunla kalmaya razıydım. O gecenin sabahı gitmemi istediğinde ona duyduğum hisler sadece nefrete bıraktı yerini. Âşık olduğumu sandığım adam sığınabileceğim bir liman değildi.

Babamın yanına, doğduğum o yere geri döndüğümde artık bir amacım, yaşamak için bir nedenim yoktu. Büyükbaban Boran, oğlum yaşadığı sürece yaşayacağımı ama asla o topraklara adım atmayacağımı söylediğinde hiç karşı çıkmadım ona. Ömrüm boyunca bana yük ettiği Uluhan soyadına rağmen babamın gücüne güç, malına mal katmak için çabaladım. Günlerim birbiri ardına geçerken yıllar sonra sen doğdun. Benim canımın bir parçasıydın. Doğduğun gün çekilen siyah beyaz fotoğrafın elime geçtiğinde kalbimde hiç var olmayan o duyguyla sarsıldım. Benden uzakta olsan da sevdim seni, Genco. Allah şahittir ki son nefesimi verene dek zaten sadece seni sevebildim, torunum.

Büyükannen olarak kalamadım yanında. Çocukluğunda ikimize dair anılar bırakamadım sana. Ne bir ninni ne de bir masal emanet edebildim benliğine. Çünkü hayatımda ilk defa korktum ben. Uzak kalırsam sana, tanımazsan beni, bir gölge de olsam sevebilirsin diye düşündüm. Başarmıştım da. Ta ki baban, oğlum ölene ve senden Rojda ile evlenmeni isteyene kadar...

Rojda... Yeğenim. Çok güzel ve akıllı olsa da bir zayıflığı vardı. Kardeşim gibi, babası gibi çok kolay güveniyordu insanlara. Sana dair kurduğum hayaller için onu bir maşa olarak kullanmama izin vermesi de bu yüzdendi. Seni tanımadan sana dair gelecek inşa etmeme sesini çıkarmadı.

İkinizin evlendiğini görmek için öylesine sabırsızca günleri saydım. Ama kader izin vermedi. Amcan olacak şerefsizin kızıyla evlendin sen. Rojda ise senin isteğinle o adamla, Savaş'la evlendi. Kopmayacak bağlarla başka birilerine aittiniz.

İkinizin kanını taşıyacak bir can istedim. Olamayacağını anladığımda sizlerin evlatlarınızın bir olmasını, bir cana sebep olmasını arzuladım. Sizden o yüzden bir yemin istedim. Silemeyeceğiniz, yok sayamayacağınız bir yemin...

Rojda'nın kızı doğdu bugün. Yaman'ın, oğlunun kaderi olan o bebek açtı dünyaya gözlerini. Er ya da geç bir araya gelecekler. İkinize ait bir can getirecekler bu dünyaya. Hep hayalini kurduğum o bebek senin ve Rojda'nın değil, onların bebeği olacak. Benim hayallerini kurduğum o can var olacak. İşte o gün ben huzur bulacağım.

Biliyor musun? Ferman'ın ölüm haberini aldığımdan beri Yunus Emre'nin dediği sözü düşünür oldum birkaç gündür. 'Düştük ana rahminden pazara, bir kefen aldık döndük mezara...'

Gitme vaktimin geldiğini hissediyorum. Ben hayatımı kendim yazdım, Genco. Sonunu da kendi seçtiğim gibi yaşayacağım. Kendim istediğim için gideceğim bu dünyadan. İşte bu yüzden biraz sonra avucumda sıkıca tuttuğum ilaçlarla son vereceğim hayatıma.

Senden isteğim şudur ki yak bedenimi. Küllerimi doğduğum topraklara savur. Senden başka bir şey istemiyorum. Yüreğindeki merhametin son arzumu yerine getireceğini ümit ediyorum.

Bir mezar istemiyorum taşında adım yazılı olan. Bir toprak istemiyorum beni saran. Sadece adım kalsın geride. 'Bir Beyaz Uluhan vardı.' desinler. Hain diye ansınlar. Kalpsiz diye bilsinler beni. Cehennemde acı çekmemi dilesinler. Varsın desinler. 'Keşke' demeden gidiyorum ben bu dünyadan. Bunu bilemeyecekler.

Beni unutamayacağını biliyorum, sevgili torunum. Yaman ve Roza'yı birlikte gördüğün her an aklına düşeceğim çünkü. Torununu kucağına aldığı anda, yüziüne her baktığında beni anımsayacaksın. Beni bir gün affedeceğini de biliyorum. Öfken soğuyacak. Nefretin silinecek. Zaman sana öğretecek.

Bu mektup benden sana kalacak son hatıra olacak. Beni bulduklarında kalbimin üzerinde olacak.

Ve ben her zaman sadece senin büyükannen olacağım.

Beyaz Uluhan.

Camın ötesinde görünen gökyüzüne baktım. Yazdığı satırlar beni derinden sarısa da ona olan ne öfkem ne de nefretim azalacaktı.

“Günahlarınla yüzleştğinde umarım onlardan af dileyebilirsin.”

Lakin ben affetmeyecektim onu. Amelya'yı bildiği ve gizlenmesine göz yumduğu için, kuzenimin duygularıyla oynayıp onu üzdüğü için affetmeyecektim. En mühimi de oğlumun hayatına göz diktiği için bir daha anmayacaktım adını.

Kapıyı çalıp içeri giren Serhad'ın getirdiği yemek dolu tepsiyi bırakmasını bekledim. Bana döndüğünde, “Mezopotamya'ya haber sal,” dedim. “Beyaz Uluhan bu sabah öldü.”

“Peki, Ağam!”

“Ama yas tutulmasın,” dediğimde sessizce yüzüme baktı. “Konakta da herhangi bir merasim olmayacak. Kurt Aşireti'ne de söyle. Cenazesi gelmeyecek.”

“Emrin olur!”

“Ama bunları Rojda duymasın. Savaş'a söyleyin. Üzülmelerini istemiyorum.”

Yeni bebeği olmuşken bir de bu durumla kendisini yıpratmamalıydı. Yeterince acı çekmiş ve hırpalanmıştı. Artık onun Rojda'ya zarar vermesini istemiyordum.

İki gün sonra gürültüyle açılan kapıya döndüğümde Savaş ve Bevar'dı karşımdakiler. Önüme dönüp kalemi kavradım.

“Kuzenim lohusayken burada ne işin var, Savaş Ağa?”

Önümdeki çizimin son hatlarını geçerken Bevar'ın öfkeli sesini duydum.

“Günlerdir burada, bizden saklanıyorsun! Bir de ağabeyime hesap soruyorsun, öyle mi?”

Tamamladığım çizim kâğıdını kaldırıp baktım. Hoşuma gittiğinde sağ tarafımda biriken kâğıtların üzerine savurdum. Parmaklarıma bulaşan kalemin kurşun karasına bakarken yüzümü buruşturdum. Tişörtüme sildim usulca. Başımı çevirdiğimde Bevar çatık kaşlarıyla beni izliyordu.

“Sadece yalnız kalmak istedim.”

“Kendini duvarların ardına gizleyerek mi?”

Omuz silktilim. Önüme yeni bir kâğıt çekerken bir el mâni oldu. Başımı kaldırdığımda Savaş'tı.

“Düşmanlarımızı daha ne kadar mutlu edeceksiniz, Genco?”

“Ölmedim,” diyerek elimi çekip ardıma yaslandım. “Ben ölürsem mutlu olurlar.” Kendimi gösterirken alayla gülümse-dim. “Onu da hâlâ beceremedim.”

“Buraya kadar!” Bevar, koltuğumu geri çekerek bir kez daha benden güçlü olduğunu ispat etti. Kendine çevirip koltuğumun iki yanına dayandı. Yüzüme eğildiğinde onu uzun zamandır bu kadar öfkeli görmediğimi fark ettim.

“Ayağa kalkmak zorundasın! Bu odadan çıkıp yokluğunda ileri geri konuşan herkesi susturmalısın! Sadece kendin için değil, Yedi Aşiret için yapmalısın!”

“Ne saçmalıyorsunuz siz?” Savaş’a baktım. “Birlik ile ilgili bir sorun mu var, Savaş?”

“Biri ya da birileri... İşlerimizi baltalamaya çalışıyor. Yiğit Ağa’nın tütün arazilerinin bir kısmı yandı. Başta kaza sandık ama Rusya’ya gönderilen şarap tırı da kaçırıldığında...”

Rahat bir hâlde söyledikleriyle her ikisine de şaşkınlıkla baktım.

“Onları da mı yok sayacaksın, Genco Ağa?” İmalî sözleriyle yüzüme bakan Bevar’ı itip doğruldum.

“Bütün bunlar olurken siz neredeydiniz? Sadece birkaç haftadır yokum ve siz meydanı itlere mi bıraktınız?”

Dost dediğim adamlara, atalarımın kalanlara zarar verildiğini duymak, üzerime sinen toprağı silkeleyip tekrar nefes almama sebep oldu. Gecenin karanlığından sıyrılıp gün yüzüne ulaşmış gibi görmeye başladı gözlerim. Üzerimdeki hırkaya, çıplak ayaklarıma baktım. Bu ben değildim. Artık uyanma vakti gelmişti. Kendime dönmeliydim. İzlendiğimi bilerek koltuğun kenarına takılı duran bastonumu aldım. Sağ elimle sıkıca kavrarken, başımı kaldırıp Savaş’a baktım.

“Kim bu şerefsizler?”

Savaş, elleri cebinde rahatlamış bir ifadeyle baktı yüzüme. “Yedi Aşiret’e dâhil olamadığı için fırsat kollayan pek çok aşiret olsa da... Şüphe ettiğimiz üç ağa var. Son zamanlarda birbirlerine olan dostane tavırları da kanıtlıyor.”

En azından düşmanlarımız belliydi. Onların hâllerine bakıp alaycı bir ifadeyle başımı iki yana salladım. Bu evden çıkmadan, düşmanlarımla karşılaştırmadan önce kendime gelmeliydim. Banyoya yürüdüğümde Bevar arkamdan seslendi.

“Nereye gidiyorsun?”

“Duş almaya.”

“Uzun zamandır yıkanmadığın belli. Şu sakallarını da kes. Yüzün görünmez olmuş.”

Savaş’a ters bir ifadeyle baktım. “Emredersin! Salonda bekleyin beni. Aslında bir süre yüzünüzü görmesem daha iyi ama...”

“O şansını uzun zaman önce kaybettin.” Bevar’ın sözlerine homurdanarak karşılık verdim.

Banyoya girip kapıyı sertçe kapattım. Bedenimi yasladığımda odadan çıktılar. Kısa bir süre soluklanıp, sağımda kalan duvarın ortasına yerleştirilen lavaboya doğru yöneldim. Amelya ile yaşadığımız özel anların şahidi olan yerde durmak acı vermiyordu artık. Yok saymayı, zihnimi anılara kapatmayı öğrenmiştim geçen zamanda.

İhtiyaçlarımı görmek dışında girmediğim bu yerde aynanın karşısında durup, karşımda gördüğüm adama baktım. Bu ben değildim. Öylesine yabancıydı ki gördüğüm adam...

Ellerimi birbirine karışan sakallarımda gezdirdim. Sert tutamlar avucuma batıyordu. Tenim görünmez hâldeydi artık. Saçlarımsa daha da uzamıştı.

Kenarda takılı duran, uzun zamandır kullanmadığım makineye uzandım. Bedenimi lavabonun kenarına yasladım. Düğmeye basıp makinenin sesini dinledim. Yavaşça yüzüme dokundurup gezdirdim kesici bölümünü. Dökülen her bir tutamın ardından uzun zamandır görmediğim adam belirmeye başladı.

Aşağıya indiğimde Savaş ve Bevar sessizce beni bekliyordu. Gömleğimin üzerindeki yeleğim ve aynı tondaki pantolonumla her zamanki gibi görünmek istemiştim. Ama farklı

olduğumu biliyordum. Saçlarım her zamanki hâlimden kısaydı ve ben fazlasıyla kilo vermiştim.

“Nereye gidiyoruz?” Merdivenin son basamağında durup gömleğimin yakasını çekiştirdim.

“Şu anda Kartal’da bir depodalar. Diğerlerini ikna etmeye çalışıyorlar.”

“Diğerleri?” Kaşlarımı çattım. Ardından aklıma gelen ihtimalle başımı salladım. “Diğer ağaları deme sakın!”

Başını salladı. “İki kişiyi davet ettiler. Şimdi oradalar. O masada.”

Avuçlarımla sardığım bastonu yere vurdum. “Benim masamda oturan, günler önce dostum olduğunu söyleyenler şimdi sırtımdan vurmaya mı hazırlanıyor?”

O masadakilerden birinin Mert Soylu olma ihtimali damarlarımdaki kanı harladı. Karımın, oğullarımın yerini bilen adam düşmanlarımın yanında olabilirdi. Son basamağı inip bahçeye açılan kapıya yürüdüm. Ağrıyan bacağımı yok saydım. Canımın acısını kalbime düşen sızı gölgeleyecek kadar kuvvetliydi.

“Delirme hemen.”

Bevar’a dönmeden adamlara arabayı getirmelerini işaret ettim. Hissettiğim öfkeyle dişlerimi sıkıyordum. “Neler düşündüğümü bir bilsen! O masada alacağım canlarını!”

“Sen dostlarının kanına göz dikmezsın, Genco Ağa.”

“Ben dostlarımı öldürmem. Ama o masada oturanlar benim dostum değil, Savaş.”

Yüzünden bakışlarımı çekip önümdeki arabaya bindim. Bugün oradakilere kim olduğumu kanıtlayacaktım. Herkesin gördüğü, bildiği Genco değildim artık. Savaşa karşı olan benliğime Amelya’yı ve oğullarımı korumak için kötü adam olmaya razıydım. Günler önce ellerime bulaşan o kan kuru-

Esra Tok

madan yenisini sürmeye de... Onların hayatta kalması için her şeyi yapacaktım.

Buluştukları yatay ve dikdörtgen biçimini andıran binayı görebileceğimiz bir noktada durduğumuzda kapı açıldı. Belimdeki silahı kavramak için öne doğru eğildiğimde yanıma oturan Toprak ve çaprazıma oturan Kenan'a şaşkınlıkla baktım.

“Genco Ağa, saçlarını beğendim.”

Toprak, her zamanki gibi neşeliydi.

“Yıllar önce bu anı yaşamıştık. Hatırladın mı, Kenan Ağa?”

Onun imalı sözlerini tek anlayan yine Kenan'dı. Onu sert çehresiyle uyarsa da yanımda duran adamın pek umurunda değildi.

Kenan, “Ne yapıyoruz?” dediğinde sırayla yüzlerine baktım. Şu an yanımda olmayan iki kişi vardı. Biri Yiğit Ağa, diğeri de orada olmasından korktuğum Mert Ağa'ydı.

“Neden onlar?” diye sordum.

“Çözmesi zor değil,” dedi Toprak. “Biri İtalya, diğeri Arap toprakları demek...”

“Toz kaçakçılığı için kullanılabilecek altın değerinde iki bölge,” derken Kenan silahını kontrol ediyordu.

“Böyle bir şeyi nasıl kabul ederler?” Başıma saplanan ağrıyı bir nebze yok edebilmek için alnımı ovuşturdum. “Karşılığında ne aldılar? Daha çok para mı? Daha fazla güç mü? Yoksa heyecan mı?”

“Kabul ettiklerini kim söyledi? Vakit geldi.”

Toprak kapıyı açarak indiğinde, soru sormaya fırsatım kalmadı. Duran arabadan inen adamla konuştuktan sonra hızlı adımlarla bize yaklaştı. Kapının iki yanına yaslanıp içeriye eğildi.

“Beş dakikaya içerideyiz.”

Geri çekildiğinde diğerleri hızlıca arabadan indi. Hepsi etrafı kontrol ederken ben de peşlerindeydim. Kapıya doğru Toprak’ın işaretiyle hareket ettik. Beyaz gömlek ve siyah pantolonuyla bir garsonu andıran adam, elindeki alkol şişelerinin olduğu kasayı kapının önünde indirip gerisinde kalmamızı işaret etti. Metal ve biçimsiz kapıya yaklaşıp, üç kez vurduğunda büyük bir gıcırtyla aralandı metal kanat.

“Simurg!” dediğinde bunun bir şifre olduğunu anladım. Bir adım atıp öne çıkan iri yarı adam etrafa bakındı. Kısa süren arayışının ardından geri çekildi. Bizi içeri sokacak adam onun ardından kapıdan adımını attı. Gözden kaybolduğunda kapı usulca kapanmak için hareket etti. Tam o anda bir ıslık sesi yankılandı. Bu işaretle önümüzde duran Bevar ve Toprak hızlıca içeri girdi. İçeride yaşanan arbede sesleri az da olsa dışarı taşıyordu. Korumaları etkisiz hâle getiriyor olmalılardı. İkinci bir ıslık sesiyle Savaş ve Kenan da içeri girdi. En son ise ben adım attım.

Kapının açıldığı alan büyük bir açıklıktan ibaretti. Az ileride görünen tek katlı yer dışında etraf geri dönüşüm için tutulan sıkıştırılmış metallerle çevriliydi. Tamamen karanlık işlerini gölgelemek için kullandıkları bir maskeden ibaretti. Toprak ve Bevar usulca içeri ilerlerken peşlerinden yürüyordum. Bulduğum yere göre oldukça lüks sayılan ve sonradan yapıldığı bariz şekilde belli olan yere yaklaştık. Şampanya dolu kasayla içeri giren adam elleri boş çıktı. Sessizce bize selam verip hızlıca bulunduğumuz yerden çıktı. O gözden kaybolduğunda silahımı çektim. Bevar ve Toprak işaretimi bekliyordu. Savaş ve Kenan ise biraz geride etrafı kontrol ediyordu.

Şampanyanın tıpasının güçlü sesi duyulduğunda kapıyı açmalarını işaret ettim. Kutlama zamanıydı madem, katılmamak olmazdı. Bevar ve Toprak'ın aynı anda savurduğu tekmeleleriyle kapı aralandı. Hızlıca ardındaki duvara çarptı. Geri çekilip, geçmem için bana yol açtıklarında boşluktan ben çıktım. Çok uzun olmayan ahşap masanın etrafında dizilmişlerdi. Beş kişilerdi ama içlerinden sadece üçü girişimizin yarattığı yankıyla ayaklanmışlardı. Diğer ikisi ise dost sandığım adamlardı.

“Genco Ağa!”

İçeri adım atıp onlara doğru yürüdüm. Karşılarında durup rahat bir ifadeyle durdum.

“Selamünaleyküm,” dediğimde hepsi şaşkınlıkla birbirine baktı. “Allah’ın selamını cevapsız mı bırakırsınız?”

Başköşede heybetiyle oturan adam, “Aleykümselam,” dediğinde başımı salladım.

“Genco Ağa... Nihayet tanışabildik.”

Karşımdaki adama bakıp, sol kaşımı kaldırıp baktım. “Ben aynı şeyi söyleyemeyeceğim.”

“Ziyar Farah.”

Midyat'ta adını duyduğum adamdı. Aşiretim tarafından bana eş olarak seçilen kızın babasıydı. Ve şimdi karşımda bana, benim birliğime düşman olarak yer alıyordu.

Alaycı bir ifadeyle gülümsedim. Masadakiler dâhil arımda duranlar da şaşkındı.

“Önce kızın Şira ile evlenmemi istedin. Kabul etmeyince, masamı ele geçiremeyeceğini anlayınca bölmeye karar verdin.” Masadakileri işaret ettim. “Yapabildiğin plan bu mu? Bu kadar mısın?”

“Kızımın adını ağzına alma!” Öfkelenerek doğruldu.

Silahını aynı hızla üzerime çevirdiğinde, elimi dudaklarıma örtüp başımı salladım. “Tamam, sinirlenme. Daha vak-

timiz var.” Elimdeki silahımı çekip masanın üzerine namluyu yasladım. “Şimdi tek kurşunla canını almadan indir o silahı ”

Yüzüne bakmadan söylediğim sözlerin ardından başımı kaldırdığımda masada oturan diğerlerinden destek bekliyordu İstedğini alamayacağını anladığında pes etti.

“E, planınız ne?” dediğimde masanın sol yanında ayakta duran adam, boş sandalyesini işaret etti.

“Otur, Genco Ağa. Yorulmuş görünüyorsun.”

“Ardımdan plan yapılan masalarda yerim yok benim.”

Hepsinin yüzüne tek tek baktığımda Mert Ağa ve Yiğit Ağa geri çekilmiş ve duvara yaslanmışlardı. Dişlerimi sıkarak yüzlerine baktığımda Yiğit Ağa tespihine verdi dikkatini.

“Yedi Aşiret, baban Barzan’a kadar öyle anlı şanlıydı ki! Lakin o hırsı ve kibriyle hem kendi aşiretini hem de birliği çıkmaza sürükledi. Tam öldü, düzen yeniden kurulacak derken sen çıktın geldin. Töre bilmez, hüküm tanımaz, yabancı bir adam... Zekisin ama bizden değilsin, Genco Ağa. O topraklarda yoğrulsa da hamurun, pişmedin. Hamsin. Layıkıyla yönetemezsin. İşte bu yüzden sana bir teklifimiz var. Sen kendin liderlikten vazgeçersen o zaman canını bağışlamaya hazırız.”

Bastonumu masanın kenarına yasladım. Silahı elimden bırakmadan alkışladım. “Ne kadar da cömertsiniz!” Dudağımı ısırırken kısa bir an yüzlerine baktım.

“Peki, kabul etmezsem beni hanginiz öldürecek?” Gülümседim. “Katilim olmak isteyen o kadar çok insan varken bu yüce göreve seçilen kim, merak ettim doğrusu.”

“Ben...”

Beklediğim adamdan gelen karşılıkla başımı çevirdim. “Güzel. Keşke biraz daha inandırıcı bir bahaneniz olsaydı. Ama sizin niyetiniz Yedi Aşiret’in namını kurtarmak değil. Toz işini büyütmek için buradasınız. Bunun için de bizden yanınıza çekebileceğiniz adamları çağırıp bu masaya oturttunuz.”

“Barzan Ağa iyi bir lider de ağa da değil diye bilirdik. Meğer iyi bir baba da olamamış. Senin gibi bir evlat çıkarmış karşımıza. Oğulların yaşamadığı için çok şanslı.”

Beni işaret ettiği sözlerle başımı ardıma eğip bir kahkaha savurdum. Öfkem alınma doğru büyük bir ateş hâlinde yükselir, bedenimi sararken masanın kenarına indirdim silah tutan elimi. Tetiği kenarına yaslayıp, mermiyi namluya sürdükten sonra varlığını öğrendiğim düşmanımın gözlerinin içine baktım.

“Babamı bilmem ama beni bilenler bilir. Genco Uluhan’ım ben. O masaya da kuru bir çift sözle oturmam ben. Sahip olduğum kanla oturdum. Ne vakit dökülürse kanım, alınırsa canım, o vakit ayrılırım. Senin o masaya oturmaya ne soyun ne yüreğin ne de gücün yeter!”

Silahımı doğrultup karşımdaki adamın alnını hedef aldım.

“Her şeyi yok sayarım. Lakin kaybettiğim oğullarımı pis diline dolayan herkesin canını gözümü kırpmadan alırım.”

Tek bir kurşun saplanırken tenine, usulca geriye düştü başı. Masada oturan diğer iki adam sıçrayarak geri çekildiğinde onlara döndüm.

“Şimdi elinizden geleni ardınıza koymayın. Allah’a şükür düşmanım dostumdan çok ama benim ondan başka kimseden korkum yok.”

İki adam birbirine baktı. Sessiz bir anlaşma yapmaydı niyetleri. Ziyar’ı öldürmem zerre umurlarında değildi. Sadece kendileri için korkuyorlardı. Korkularının üzerine gitmek için silahımı üzerlerine doğrulttum.

“Dostlarımı, bana dost kalmak isteyenleri öldürmem. Eğer siz de dostum değil, düşmanımsanız şimdi bu masaya oturun. Ama değilseniz, benim dostum olma niyetindeyseniz gidin buradan.”

Yanımdan geçip telaşla gittiklerinde Yiğit Ağa’nın sesini duydum.

“Ben de ne vakit vuracaksın diye bekliyordum, Cienco Ağa.”

“Sizin bu masada ne işiniz var?” Bağırarak üstlerine yürüdüğümde Bevar tuttu kolumu.

“Sakin ol!”

“Birliğe, canımıza, malımıza göz diken adamlarla ne yapmak niyetiniz?” Dişlerimi sıktım. Kendimi dizginlemeye çabalasam da çok zordu. Öylesine öfkeliydim ki...

“Bu planın arkasında kimin olduğunu öğrenbilmek için bugün bu masada olmak zorundaydık.”

Mert Ağa’nın yüzüne bakıp kaşlarımı çattım. “O ne demek?”

“Bu adam, neden Barzan Ağa öldüğünde böylesine bir teklifle gelmedi? Neden bunca zaman bekledi?”

Sözleriyle başımı çevirip, masada gözleri açık bir şekilde cansız oturan adama baktım.

“O, bu planda sadece bir piyundu. Senin canına da, Yedi Aşiret’in birliğine de göz diken buraya asla dönemeyecek ama senden intikam almak isteyecek kadar zavallı bir adam... Cihan Korkmaz!”

Onun adını duyunca düğün gecemizde, yalıda vurulduğum gece geldi gözlerimin önüne. Amelya giderken, ardından koştuğum ve ansızın vücuduma saplanan kurşunla yere düşüşüm anbean belirirken başımı salladım.

“Kendi gitmek istedi. O ayrıldı. Şimdi neden böyle bir oyun kursun?”

“Gitmek isteyen o değildi.” Savaş’a aitti bu sözler.

Ona döndüğümde derin bir nefes alıp kalbimi sızlatan o ismi söyledi. “Amelya...” dedi Savaş.

Güçlkle yutkundum. Gözlerim puslanırken, “Onunla ne ilgisi var?” dediğimde gözlerini kaçırdı.

“Savaş, anlat!”

“Seni vuran Cihan’dı.”

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. “Ferzan değil miydi?”

Sağ eliyle alnını ovalayıp gözlerini kaçırdı. “Amelya hastanede onunla konuşurken duydum. O gece yaşananlarla Ferzan’ın ilgisi yoktu. Cihan, Amelya’yı kaçırmak istemiş. O gece seni vurmasının nedeni de buydu. Amelya bunları biliyordu. Yedi Aşiret’ten ayrılmasını da o istedi.”

Amelya’yı benden çekip alabilmek için yapmıştı. Peki ya Amelya? O neden Cihan’ın yaptığını benden gizlemişti? Ona ne demişti de Cihan her şeyi ardında bırakıp gitmeyi kabul etmişti?

Başıma saplanan ağrıya acıyla yumdum gözlerimi. Silah tutan elimin avucunu sertçe başımın yanına yasladım.

“Ne karşılığında gitti o şerefsiz?” Gözlerimi açıp, yüzlerine bakmadan sordum.

“Amelya’nın hamile olduğunu öğrendiğinde çıldırdı. Bir gün Amelya’yla kavuşacaklarını söyleyerek o kadınla, Hande’yle çekip gitti.”

Başımı çevirip Savaş’a döndüm. Ceketinin omzuna elimi yaslayıp sıkarken baktım gözlerine.

“Bana onu bul!”

“Ne yapacaksın, Genco? İzini yok etmiş, solüğünü kesmişken suyu bulandırmaktan başka bir şeye yaramaz yaptığın.” Bevar’ın sözlerini duymazdan geldim.

Elimi çekip silahımı belime yerleştirdim. “Dediğimi yap, Savaş! Yoksa bir daha yüzüne bakmam.”

Pes etti. “Tamam! Sana nerede olduğunu bulacağım.”

Karşımdaki masada gözleri açık bir şekilde son nefesini veren adamı Bevar’a işaret ettim. “Bu pisliği de kara bir kefenle aşiretine gönderin. Selamımla birlikte...”

“Ortalık yangın yerine dönecek.” Yiğit, elindeki tespihi avucunda sardı. “Kanlarına karşılık kan istemeyeceklerine eminim.”

Ne demek istediğini anladığımda, yüzüne bakmadan geri çekildim. Onlara hiçbir söz vermeyecek, istediklerini yapmayacaktım. Eğlence sektöründe oldukça büyük yerlere sahip olan adama döndüm.

“Mekânlarından birini bize tahsis et bu gece, Mert Ağa.”

“Emrin olur.” Cebindeki telefonu çıkarıp birisini aradığında, bastonuma yaslanıp çıkış kapısına yürüdüm.

Mekân öylesine karanlıktı ki masamızın olduğu bölge ve az ileride duran sahneyi saran cılız bir ışığın gölgesi vardı sadece. Masadaki sessizliği ise sadece bardaklara vuran buz taneleri ve aralıklarla yankılanan çakmak sesi bozuyordu.

Görünüşü bizler için çaldığı müziklerden epey farklı olan DJ başını dahi kaldırıp bize bakmıyordu. Kim olduğumuzu bilme de sıradan adamlar olmadığımızı anlamış gibiydi.

Masanın üzerindeki kuru yemiş ve meyvelere dokunmadan sadece kadehime doldurulan içkiyi yudumluyordum. Bu gece bize içki servislerini Mert Ağa yapıyordu. Hazırladığı özel karışımlar lezzetli olsa da istediğim sadece sert bir içkiydi. Bu yüzden viski şişesi getirmelerini istedim. Boşalan kadehimi tekrar doldurduğumda Yiğit Ağa masaya uzatılan sazı kavradı. Diğerlerine bakıp anlamaya çalışsam da bu duruma şaşıran sadece bendim. Onun bu yeteneğini biliyor olmalarıydı. Zira hiçbiri yadırgamamıştı.

Toprak, buruk bir tebessümle işaret etti. Tellere dokunan parmaklarının ardından duyduğum müzikle içkimden büyük bir yudum alıp, başımı ardıma yaslayarak gözlerimi kapattım.

Onun gözleri, güzel yüzü karanlığın orta yerinde belirince yok saymaktan vazgeçtim. Onu öyle çok özlemiştim ki... Yüreğimin orta yerindeki hasret, bir yanardağ misali onsuz geçen her gün içime yayılıyordu. Kabul etmek istemesem de hep onu düşünüyordum. Peki ya o? O da beni düşünüyor muydu? Bir nebze de olsa özlüyor muydu?

“Eklemedir koca konak ekleme aman aman

Nazlı da yârim yine yine geldi aklıma

Nazlı da yârim yine yine geldi aklıma”

Söyleyen de Yiğit Ağa’ydı. Sesinin bu denli etkileyici olduğunu bilmiyordum. Onları yeni tanıyordum.

“Nasıl edeyim başımdaki sevdaya aman aman

Aman aman dostlar yoldan geldim, yorgunum

Ortada boylu bir güzele vurgunum”

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Bizden çok uzakta, başka bir yerdeydi sanki. Nişanlısı Bade ile ailesi yüzünden ayrı olduklarını biliyordum. Detaylarını duymasam da ablalarının evliliğin gerçekleşmesini istemediklerini duymuştum. En kısa sürede bu duruma el atmayı aklıma koyarak, diğerleri gibi gözleri kapalı türküyü söyleyen adamı dinledim sessizce.

“Bizim bağa giderken serhaya aman aman

Çektiler kolumdan beni tenhaya

Nasıl edeyim başımdaki sevdaya aman aman

Aman aman dostlar kabir de bana dar gelir

Bu gençlikte ölüm bile bana zor gelir³”

Sözlerine son verdiğinde Toprak Ağa kadehini uzattı.

“Ağzına yüreğine sağlık, Yiğit Ağa!”

Elini kalbine yaslayıp, “Eyvallah!” dedi.

Her birimiz kadehimizi uzatıp, bardaklarımızı tokuşturduğumuzda Savaş’a adamlarından biri yaklaştı. Eğilip, bir

³ Anonim türkü.

şeyler fısıldadığında kaşlarım çatık onları izliyordum. Lakin beklediğim cevabı almam uzun sürmedi. Uzattığı kâğıtta o an istediğim tek şey yazıyordu. Cihan Korkmaz'ın adresi avuçlarımdaydı.

"...Kuzey Baltimore, Maryland, ABD"

Bardağımdaki viskiyi bir yudumda içip ardıma yaslandım.

33. BÖLÜM

Genco...

Ağalar, Kenan'ın İstanbul'daki yalısına geçmek için ayrıldıklarında benim istikametim havaalanıydı. Tüm izinler alınmış, jet hazırlanmış, kalkış için beni bekliyorlardı. Yanımda sadece Serhad ve üç adamımla birlikte uçağa bindiğimde tek istediğim kısa sürede ona ulaşmaktı.

Yaklaşık on saatlik uçuşun ardından Baltimore'ye ayak bastığımda oranın saatiyle sabah vaktiydi. Hazır bekleyen arabaya yerleştikimizde, adresi önceden bilen şoför hızlıca yola çıktı. Liman bölgesinde kalıyordu. Yeni hayatını kendi adıyla kuramayacak kadar korkaktı. Sahte bir isim ve kimlikle yaşıyordu. Bir evin bahçesine girmeden durduğumuzda, camı açıp inceledim. Eski olsa da gösterişliydi. Ortadaki üç katlı yapının iki yanına sonradan eklendiği belirgin olan dubleks bölme bulunuyordu. Kapıda güvenlik yoktu ama şifreli bir sistemle korunuyordu. Serhad arabadan inip, nereden öğrendiğini bilmediğim şifreyi girdiğinde kapı usulca açıldı. Tekrar arabaya binmeden hızlıca içeri girdi.

Bahçenin orta yerinde durduğumuzda arkamızdan gelen arabadan inen korumalar etrafımızı sardı. Bahçede bizden başka kimse yoktu. Serhad'ın dönmesini beklerken fazlasıyla gergindim. Çok sürmeden geldiğinde sessiz olmamızı işaret

etti. Silahımı belimden çekip açtıkları yolda yürüdüm. İstikametim yeri belirlenmiş olan odaydı.

İkinci kata çıkan merdivenlerin karşısında iki kanattan oluşan bir kapının önünde durduğumuzda içeride olduğunu anladım. Aralık olan kapıyı itip içeri girdim. Oda öylesine beyazdı ki renksizlik gözlerimi kamaştırdı. Sadece iki tekli koltuk ve aynadan oluşan bir duvarın bulunduğu duvar dışında bir aksesuar ya da eşya yoktu. Sağ tarafıma döndüğümde yuvarlak bir yatakta uyurken buldum onu. Yanındaki yer boş olsa da daha önce birisinin yattığı yastıktaki izden belliydi. Hande hâlâ yanında mıydı? Yoksa başka bir kadınla mı birlikteydi?

Aklıma gelen ihtimalle dişlerimi sıktım. Olamazdı. Benim kadını onun yanında, yatağında olamazdı. Hissettiğim belirsizlik ve kıskançlıkla bedenim titrerken üzerine atlamamak için güçlükle tutuyordum kendimi. Daha fazla sessiz kalamayacağımı hissettiğimde yanındaki komodinde duran ince uzun sürahiyi kavradım. Olduğum yerden yüzüne savurdum. Saniyeden daha kısa bir sürede irkilerek uyandı. Küfrederek doğruldu ve yüzünden akan su damlalarıyla etrafa bakındı. Beni gördüğünde elimdekini yere bıraktım. Sert ve çıplak zeminde parçalara ayrılırken çıkardığı sesin yankılanışını dinledim.

“Genco?”

Tiksinerek baktım yüzüne. “Uzun zaman oldu, Cihan Korkmaz.”

“Burada ne işin var?”

Çıplak bedeni ve altındaki şortuyla yataktan çıktı. Odanın içerisine yerleştirdiği silahlarından hangisine daha çabuk ulaşabileceğinin hesabını yaptığını etrafta gezinen bakışlarından anlayabiliyordum. Bastonumu kaldırıp göğsüne yasladım.

“Öğrendiklerimi bir de sana sorayım dedim. Bilirsin, dedikodu sevmem.”

“Ne... Ne duydun?”

Dudağımı ısırırken başımı salladım. “Kendince planlar yapmışsın. Yedi Aşiret’i yıkıp, yerine seçtiğin adamlarla uzak-tan yöneteceğin bir birlik kuracaktıydın.”

Şaşkınlıkla bakarken kendisini toplamaya uzun sürmedi. “Öyle bir şey yok. Kim dediyse yalan söylemiş.”

“Ziyar Farah bana yalan söyledi o hâlde. Üstelik dün gece ölmeden önce selamını iletmemi de istedi.”

Haberi yoktu. Zira bir süre yüzüme boş bir ifadeyle baktıktan sonra hemen telefonuna uzanması bu yüzdendi. Bastonumla eline sertçe vurduğumda bağırdı.

“Ne yapıyorsun?”

“Daha söyleyeceklerim bitmedi. Düğün gecemde beni vuran senmişsin. Yedi Aşiret’ten ayrılışının nedeniyse karımmış. Kulağa çılgınca geliyor, değil mi?”

Sustu. Tek kelime etmedi. Gözleri... Onlarda uzun zamandır gizledikleri açığa çıktığı için yaşadığı rahatlama hissinin izleri vardı sanki. Bu hâli bana duymak istediğim cevapları vermesine sebep olabilirdi.

“Ona âşıktın, değil mi?”

Gözlerimin içine bakarak pervasız bir şekilde, “Hâlâ âşığım,” dediğinde sağ yumruğumu yüzüne geçirdim. Beklemediği bu hareketimle yüzü diğer yana savrulurken ardındaki yatağa düştü.

Soluklarım sıklaştıkça, dudağının kenarından süzülen kanı silip oturdu. “İstersen al canımı, bu hakikat değişmeyecek.”

Yüzüme değil, önündeki boşluğa bakarak devam etti sözlerine.

“Onu sen daha varlığından habersizken sevdim ben. Dedesinin tırnakları arasında can çekişirken, çekip kurtarmak için yalvardım. Ama gelmedi. Çünkü katili olacak adamı, seni bekliyordu umutla. Sen bilmesen de o sana daha o zaman bile âşıktı.”

Ondan duyduğum sözlerle sızlayan yüreğim kasıldı.

“O gece, onu alıp senden kurtaracaktım. İkimiz için hayal ederek aldığım bu evde, kimsenin bizi tanımayacağı bu ülkede bir hayat kuracaktım.”

Onu hayal ederek aldığı evdeydim. Ona dair hayaller kurduğu odadaydım. Midem bulanırken, yüzüne tiksinererek baktım. Lakin beni görmüyordu gözleri.

“Ağlayarak evden çıktığında ardında sen vardın. Gözüm karardı. Seni vurmaya ansızın karar verdim. Sen ölürsen, onun kimsesi kalmazdı. Uluhan Aşireti senden korkusuna ses etmezken, sen ölünce onu sokağa atarlardı. O zaman benimle olmak zorunda kalırdı.”

Haklı olması içime dokundu. Aşiretimin öyle bir ihtimalde karıma sahip çıkmayacağını, yok sayacağını biliyordum. Ben-siz maddi olarak gücü olsa da manevi olarak kimse yanında durmazdı. Bu adamın bunları pervasızca yüzüme söyleyebilmesi ise çok ağırdı.

“Onu almak için hastaneye geldiğimde senin çocuklarını taşıdığını öğrendim.” Ansızın başını kaldırıp nefretle baktı yüzüme. “Beni öldürmekle tehdit ettiğinde niye sessizce çekip gittim, biliyor musun? Onun senin yüzünden daha fazla acı çekmesine, benim yüzümden katil olmasına dayanamayacağım için. Hep düşündüm ben. Barzan ölmeseydi ve sen hiç dönmeseydin... Bu ihtimalle yandı içim.”

Günlerdir düşündüğüm ihtimali ondan duymak sarsılmama neden oldu. Etrafımdaki her ses uğultuya dönüşürken, gözlerimin önünde yaşadığım her an zaman sıralamasıyla ansızın geriye doğru gidiyordu sanki. Ya dönmeseydim? Babam yaşıyor olsaydı ve ben İstanbul'daki inşa ettiğim hayatıma devam ediyorsa olsaydım ne olurdu? Amelya'yı hiç tanıyamazdım. Gerçek aşkı tadamazdı kalbim. Ruhum başka bir ruhla tamamlanmanın ne demek olduğunu bilemezdi. Baba olmanın,

sevdiğim kadının çocuklarına sahip olmanın nasıl bir duygu olduğunu tahmin edemezdim.

Hayatımın her anından vazgeçebilirdim. Ondan, onun bana getirdiklerinden asla ama asla vazgeçemezdim.

“Ölmedi o.”

Sözleriyle ansızın kesildi uğultu. Gözlerim tekrar onun suretini bulduğunda beni deliye çevirecek sözlerini işittim.

Bu hakikati nereden bildiğini anlayamıyordum. Sadece bir avuntu muydu?

“Benden çaldıklarını senden geri almaya başladım, Genco Ağa.”

Bir bebeğin ağlama sesini işittiğimde bedenim buz kesti. Olamazdı. Ardımdaki bebek benim oğullarımdan biri değildi. Bunu yapamazdı. Başımı çevirdim. Çıplak bacakları gördüğümde nefes alamadım. Bu kadın Amelya olabilir miydi?

“Hayır!”

Dişlerinin arasından çenesine süzülen kanla, iğrenç bir ifadeyle gülümseyerek baktı yüzüme.

“Amelya’nın bana, onu gerçekten seven adama gelmiş olabilme ihtimali dahi deli ediyor seni, değil mi?”

“Sus!” Haykırdım. “Sus!” Bastonumu yüzüne savurduğumda ardımda duran kadının hıçkırık sesleri yükseldi.

“Sen onu benim kadar sevemezsin, Genco Ağa. Bebeklerini bile sırf onda can buldu diye bağırma basar, evladım derim ben.”

Bastonumu savurup üzerine çullandım. Ellerimi boğazına yaslarken tüm gücümle sıkmaya başladım.

“Sen benim karımı sevemezsin! Benim çocuklarıma evlat diyemezsin!”

Nefes alamıyor, yüzünün rengi giderek soluyordu. Son nefeslerini ellerimin arasında veriyordu. Lakin umurumda değildi. Son birkaç saniye kaldığını hissederken o sesi duydum.

“Yapma Genco! Yalvarırım, bırak onu!”

Oydu. Başımı hızlıca çevirdiğimde, gördüğüm suretle şaşkınlık ve rahatlamaı aynı anda yaşadım. Hande’ydi. Kucağındaki bebek ise pembe bir tulumun içerisinde, altın rengi saçlarıyla ağlıyordu.

Ellerimin altında kıvranan bedeni hissettiğimde hızlıca döndüm. Ellerimi ateşe değmiş gibi hızlıca çektiğimde Cihan geriye savurdu bedenimi. Doğrulup, nefes almak için çırpındığını gördüğümde tek odağım Hande ve bebeğiydi.

“Sizin... Bebeğiniz mi?” dediğimde kızarmış burnunu çekip başını salladı. Onu son gördüğüm hâlden çok farklıydı. Saçları uzamış, yüzündeki o umursamaz ifade yerini derin bir olgunluğa bırakmıştı. Fazlasıyla değişmişti. Gözlerindeki korku dolu bakış ve çocuğun giderek artan ağlama sesiyle kendimi toparlamaya karar verdim. Yapamazdım. Ne Hande’ye ne de o bebeğe bu korkuyu yaşatabilirdim.

Nefes nefese dönüp, teni beyaza kesen ve can çekişen adama baktım. “Karına ve çocuğuna dua et!” dediğimde Hande ağlayarak çıktı odadan. “Bir daha karımın adını anarsan, benim ardımdan planlar kurarsan yemin ederim öldürürüm seni! Tek parçanı bulamazlar leşinin!”

Yüzüne tükürüp, odadan çıktığımda kapının yanında, adamlarımın arasında beni bekliyordu Hande.

“Neden?” dediğimde kucağındaki bebeğini sardı sıkıca. Onun başka bir kadın için kurulan hayata dâhil olmasına anlam veremesem de mecbur olduğunu görüyordum yüzünden.

“Tehdit mi ediyor seni?” dediğimde sessizce başını salladı. Odaya geri dönmek için davrandığımda kolumu kavradı.

“O, kızımın babası.”

Manasızdı sözleri. Burada zor şeyler yaşadığını görebiliyordum. Vereceğim ümidi yok sayarak, “Benimle dön,” dedim. Şaşkınlıkla baktı yüzüme. Beklediği sözler olmadığı aşikârdı.

Doğru sözcükleri bulabilmek için çabaladım. “Sana kimsenin seni bulamayacağı bir hayat verebilirim. Sadece kızınla...”

Acı dolu bir ifadeyle gülümsedi. “Seninle olmadıktan sonra ne anlamı var?” Omuzlarını silkti. Yüzüme bakıp derin bir iç çekti. “Ben çok hata yaptım, Genco. Bir hata daha yapamam. Eğer gidersem kızımı alır benden. Ben onu bırakamam.” Bebeğini göğsüne yasladı. “Bebeğim annesiz büyümeyecek.”

Kollarını tutup yüzüne baktım. “Eğer bir gün ihtiyacınız olursa beni ara. Ne zaman ya da ne olursa olsun,” dediğimde sessizce teşekkür etti.

Minik bebeğin küçük elini tuttum. Sarı saçları küçük tamlar hâlinde yüzünün etrafını çevrelemişti. Gözleri kapalı, derin bir uykunun kollarındaydı. “Şansın bol olsun, güzel kız.”

Kendini usulca geriye çektiğinde adamlarımın açtığı yoldan yürüdüm. Kapıdan çıkmadan önce dönüp son bir kez ona baktım.

“Adı ne?” dediğimde gözlerinden süzülen yaşlarla gülümsedi.

“Efsun...”

Bir zamanlar hayatımda olan kadını, kucağında minik bebeğiyle ardımda bırakırken içimden bir ses onu son kez gördüğümü söylüyordu. Haklı olduğumu yıllar sonra öğreneceğimi ise bilmiyordum.

Gecenin karanlığında Türkiye’ye döndüğümde gideceğim yer Mardin’di. Amerika’daki adamımın getirdiği kutu ise karşımdaki koltukta duruyordu. Onun bedenine ait olan küller vardı içinde. Onunla hayatta olmasa da hâlâ birlikte olmak kalbimi sıkıştırıyordu. Kutu adına inat öyle siyahtı ki...

Havaalanına indiğimde orada olduğumdan kimsenin haberi yoktu. Bu yüzden karşılayan kimse olmadı. Son isteğini yerine getirip İstanbul'a dönmekti tek niyetim. Bu yüzden aceleciydim. Oğlumu bulduğum gün dönerken, durduğum uçuruma yaklaştığımızda arabayı kullanan Serhad'ın durmasını istedim. Midyat'ı tepeden gören, derin uçurumla bezeli o yere vardığımızda sessizce arabadan indim. Eğilip kutuyu aldığımda Serhad dışında kimse yoktu etrafta.

Aynı yerde, gördüğüm kâbustaki yerde durdum. Toprak o zamanın aksine kupkuruydu. Kutuyu yere bırakıp yanına oturdum. Rüzgâr gelişimle şiddetlenmişti sanki. Kıyafetlerim ise bedenime yaslanmıştı iyice. Ama zerre üşümedim. Gecenin gölgesinin düştüğü şehri izlerken sessiz ve yorgundum. Sağ tarafımda kalan arabanın farları dışında gökteki yıldızlar vardı cılız ışıklarıyla bizi aydınlatmaya çabalayan.

Ne kadar süre olduğunu bilmeden oturdum öylece. Sonra ansızın sordum ona. "Sona geldik mi nihayet? Buraya kadar mı?" Sözlerim uğuldayan rüzgâra karıştı. Ama ben susmadım. "Hiçbir zaman anlayamayacağım seni. Bir ailen vardı. Seni seven bir adam, senin canından bir oğul. Ama sen yalnızlığı seçtin." Omuzlarımı kaldırdım. "Sevgiyi kendine yük mü hissetti taş kalbin? Aileni bir pranga olarak mı gördü gözlerin? Kendine bunu nasıl yaptın?"

Yanımda oturuyordu sanki. Kır saçlarını siyah şalı örtmüş, yüzünde mağrur bir ifadeyle baktığım yere bakıyordu. Bir kurtunun içinde değildi izleri. Oradaydı, yanımdaydı.

"Senin adını bilerek, suretini görmeyerek büyüdüm. Çok uzaklarda yaşadığını söylemişlerdi bana. Oysa aynı şehirdeydik. Ben seni görmesem de sen beni görmüştün. Ama hiç gelmedin. Sana dair sorularıma dayanamayan annem söylemiş olacak ki günün birinde bir bisiklet getirdiler bana. Senin gönderdiğini söylediler. Hiç inanmadım, biliyor musun? Ama inanmış gibi yaptım."

Derin bir nefes aldım. “Günahların, verdiği acılar öyle çok ki... Leyla, Amelya, Rojda... Nasıl taşıyabildin? Nasıl dayanabildin bu vebale? Sen aynı candan, aynı kandan kardeşine kıydın. Kabil’den ne farkın kaldı? Onlara yaptıklarını, göz yumduklarını yok sayabilirdim belki. Ama sen oğlumun hayatına el uzattın. Evleneceği insanı seçme şansını aldın elinden. İşte bu yüzden seni asla affetmeyeceğim. Asla!”

Hayali yok oldu. Yerine sadece o siyah kutu kaldı. Uzanıp dokundum.

“Bir mezara giremeyecek kadar yüreksizmişsin. Yoksa kibrin mi buna neden? Bir mezarda yatmayı zayıflık olarak mı görüyorsun? Acı çektirdiğin, canını yakan o insanların başına dikilip hesap sormasından mı kaçacaksın böylece?”

Kutuyu kavrayıp kucağıma aldım. Kapağını açarken bulan midemi bastırmaya çabaladım. Genzime dolan yanık kokusunu yok saymak için çabaladım. Ama rüzgâr izin vermedi. Kutunun içerisine sızıp, kaldırırken tozları ona izin verdim. Kutuyu eğdim yavaşça.

Tozlar uçuşurken, “İstediğin gibi Midyat’a savrulsun küllerin!” dedim. “Lakin ruhun huzur bulmasın! Cehennemde yanmanı diliyorum, büyükanne! Mahşere dek...”

Rüzgâr her zerresini uçuşturarak götürürken izledim sessizce. Tükenmek üzere olduğunda aynı yere bıraktım. Mektubu anımsadığımda yerimden doğruldum. Henüz bitmemişti. Ceketimin cebindeki mektubu çıkardım. Diğer cebimdeki çakmağı almadan önce yanıma baktım. Oradaydı hâlâ. Sureti şehre dönük, beni dinliyordu.

Çakmak taşının çıkardığı o sert sesin ardından meydana çıkan aleve tuttum mektubu. Usulca yanmaya başladı.

“Ne bu dünyada ne de diğerinde. Senden kalacak bu mektuba dahi yer yok hayatımda. Hiç var olmamışsın gibi yok ol bu gece.”

Yanmayan ucundan savurup, gecenin karanlığında yok oluşunu izlerken, kalbimdeki koca yük giderek hafifliyordu sanki.

“Ahım senin olsun mahşere kadar. O ana dek benden ve ailemden uzak ol.”

İstanbul’a döndüğümde güneş doğuyordu. Çocuklarımın doğduğu eve gidemedim. İlk kazancımla aldığım ve bir zamanlar kısa da olsa sevdiğim kadınla yaşadığım yalının bahçesine ayak bastım. Uzun zamandır kapalı olsa da bakımı yapıldığı için oldukça iyi durumdaydı. Odaya çıkmak ve derin bir uykuya kendimi bırakmak istiyordum. Bu düşüncelerle eve girmek için adım attığım anda ardı sıra bahçeye giren arabaların sesi durmama neden oldu.

Peşi sıra arabalardan inen Mert, Kenan ve Toprak benim kadar yorgun görünüyordu.

“Midyat yangın yeri ve sen ortada yoksun!”

Kenan öfkeliydi. Toprak ve Mert ise ona göre daha sakin görünüyordu.

“Ne oldu?” dedim bunalmış bir ifadeyle. “Farahlar mı sorun çıkardı?”

“Haber yok,” diyen Toprak bir adım geri çekildi.

“Neyden haberim yok?”

“Ziyar’ın aşireti haber yolladı. Tek çocuğu Şira Farah seninle evlenmek koşuluyla kan dökmeyeceklerini söyledi.”

“Asla! Asla kabul etmem!”

Kenan yüzünü sıvazlayıp bağırdığında şaşkınlıkla dinledim.

“Annen Gülname Hanım senin adına bu nişanı ilan etti! Ve herkese senin kararın olduğunu söyledi!”

Anamın benden habersiz böyle bir şey yapmış olmasını anlayamıyordum. Onun yüzünü sadece cenazede görmüştüm. Ondan önce aylarca görmediğim ve Amelya ile evlendiğim için bana sırtını dönen kadın, şimdi tanımadığım bir kızla nişanımı duyuruyordu. Bu kadarını yapamazdı. Hissettiğim şaşkınlık yerini öfkeye bırakırken telefonumu çıkardım. Sessizde olduğu için görmediğim onlarca çağrı ve mesaj vardı. Hepsini yok sayıp onun numarasını seçtim. Sesini duyduğumda telefonu kulağıma yasladım.

“Oğlum?”

“Bunu nasıl yaparsın!” Tüm gücümle bağırdığımda etrafındaki herkes irkildi. “Sen kim olduğunu sanıyorsun da benim adıma böyle bir karar alıyorsun?”

“Ananım ben senin. Senin için en güzelini, en doğrusunu istiyorum.”

“En doğrusunu istiyorsun, öyle mi? O kız mı benim için doğru olan?” Alaycı bir şekilde güldüm. O, telefonda kendince bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

“Sus ve beni dinle!” diye bağırdığımda bir kez daha sustu. Diğer herkes gibi... “Ben, benim için doğru olan tek kadını kaybettim. Onun yerini kimse alamaz. Şimdi kendi kurduğun oyunu kendin bozacaksın. Ben ne parmağıma başka bir yüzük takarım ne de başka bir kadını koynuma alırım.”

“Bu mümkün değil, oğlum. Uluhan yüzüğü yola çıktı. Bir daha geri dönüşü yok.” Rahat bir ifadeyle söylediği sözlerle haykırdım.

“Benim karıma vermediğin yüzüğü, bana ihanet ettiği için öldürdüğüm adamın kızına yolladın, öyle mi? Biliyor musun Gülname Hanım, kocan gibi vicdansız, onun kadar bencilsin! Onun gibi beni görmeden öleceksin!”

Telefonu kapattığımda ne düşüneceğimi, nasıl adım atacacağımı bilmiyordum. Tek düşündüğüm Amelya'nın bunu duyma ihtimaliydi.

“Ağam, Sermiyan Bey felç geçirmiş.”

“Nasıl?”

“Nevşehir'deki bağ evinde geçen gece yarısı tansiyonu aşırı yükselmiş. Nedenini bilmiyor kimse. Ama hem sağ tarafı tutmuyormuş hem de konuşamıyormuş.”

İçimde zerre acıma duygusu olmasa da Lalezar aklıma geldiğinde sıkıntıyla yüzümü sıvazladım.

“Kuzenim biliyor mu?”

“Lalezar Hanım, dün gece hastaneye gidip kendisini görmüş. Ama kalmamış. Bevar Bey ile geri dönmüş.”

Onun üzülmelerini istemesem de engel olamayacağımı biliyordum.

“Kim bakıyor?”

“Yengeniz yanındaymış. Anneniz Mardin'e dönmüş.”

O kızla ardından planlar yapmak için Mardin'de olduğunu biliyordum. Ama umurumda değildi.

“Ejder Atabeyoğlu, Leyla Hanım'ın mezarının yerini arıyormuş.”

Sesi fısıltıya döndüğünde diğerlerine baktım. Duymamışlardı bu sözleri. Savaş ve Bevar'ın dedesinin neden böyle bir şey yaptığını anlayamasam da izin veremezdim.

“Asla... Asla kimse bulmamalı!”

Başını sallayıp, “Emredersin, Ağam!” diyerek uzaklaştı.

34. BÖLÜM

Genco...

8 Ay Sonra...

Zaman geçerken her şeyin üzeri bir tılsımla örtüldü sanki. Kurulan bu nişan oyunu, isteğim üzerine Mezopotamya dışına çıkmadı. Lakin yüzünü dahi görmek istemediğim Şira Farah, ailemin yüzüğünü parmağına takmış, benim nişanlım vasfıyla etrafta dolaşıyordu. Kendi kendine kurduğu evcilik oyununu oynaması umurumda bile değildi.

Aklım fikrim hep onlardaydı. Nefeslerinden, sıcaklıklarından uzak kaldığım ailemin hasretine güç de olsa katlanabilmeyi öğrensem de geçen zamanda onları aramak ve nerede olduklarını bulmak için çırpman kalbimi susturamıyordum. Onları korumak için onlardan uzak durmak zorunda olduğumu biliyordum.

Hayat herkes için devam etse de benim için durdu. Sadece etrafımda yaşananlara ayak uydurmayı öğrendim.

Holding, toplantılar, ihaleler, yeni iş ortaklıkları ile uğraşırken kendimi zorlarcasına yoruyordum. Sadece uyumaya vakit bulabilir hâle gelmiştim. Zira düşünmemek için yapabileceğim tek şey buydu.

Yedi Aşiret ile yapılan hasat toplantıları, aşiret ve insanların durumları ile ilgili görüşmelerde eskisine göre daha samimi bir ortam oluyordu. Fikirleri tartışıyor ama birbirimizin sözlerinde bir ima aramıyorduk artık. Sonunda birbirimizi anlar olmuştuk.

Yedi Aşiret ağalarında yalnız kalan sadece bendim. Savaş dışında diğerlerinin nişan ve düğün hazırlıkları vardı. Ne kadar istemesem de özel günlerine katılmak zorunda kalıyor ama kısa sürede kaçıyordum.

Aşiret, Şira Hatun ile evlilik konusunda ısrarlarını uzaktan da olsa sürdürüyorlardı. Anam da benimle direkt iletişime geçmeye cesaret etmese de haber yollamaktan geri kalmıyordu. Lakin ne yaparsa yapsın, onunla konuşmamakta kararlıyım.

Ajandamın sayfasını asistanımın söylediği toplantı notunu bulmak için çevirdiğimde gördüğüm tarih ile elimdeki kalemi düşürdüm.

“Yaman ve Noyan’ın birinci yaş günü.”

Onlar doğduktan sonra gelecek yıla dair önceden hazırlanan ajandama not etmişim. O gün mutlulukla yazdığım bu not bugün canımı acıtmayı başarmıştı.

Yürüyor, belki de konuşuyorlardı. Bebeklikten çocukluğa geçiyorlardı. Dilleri çözülmüş müydü? Hiç baba demişler miydi? Benden haberdarlar mıydı? Bilmiyordum. Benim için son nokta olan bu durum karşısında sessiz kalmayacaktım. Telefonumu alıp asistanımın numarasını aradım.

“Bana Mert Soylu’yu bağla. Hemen!”

“Hatta, efendim.”

Kısa bir bip sesinden sonra, “Genco Ağa?” diyen sesi işitişimde kendime yenildim. Aylardır yapmamak için, dillendirmemek için çabaladığım o soru döküldü dudaklarımdan.

“Neredeler?”

Şaşırmıştı ama uzun sürmedi. “Clenco, ateşle oynuyorsun.”

“Sadece iki gün... İki gün sonra bir yaşına girecekler, Mert. Ve ben, onların yüzünü dahi bilmiyorum. Beni biliyorlar mı? ‘Baba’ dediler mi? Bu sorular öldürüyor beni.”

“Tamam. Ama sana nerede olduklarını ben değil, yanlarında olduğu kişi söyleyecek.”

“Kim?”

“Bekle. Çok uzun sürmeyecek.”

Telefon kapandığında deli gibi bir merak kapladı benliğimi. Nihayet onları bulacağımı, göreceğimi düşünen heyecanlı yanımlı zapt edebilmek için odayı arşınladım. Dakikalar sonra telefonum çaldığında gördüğüm isimle yumruk yemiş gibi sarsıldı bedenim. Telefonu açtığımda sessizdi.

“Sakin senin yanında olduklarını söyleme!” dediğimde sustu. Ve ben, o an kandırılmış olmanın hırçınlığıyla haykırdım.

“Aylardır senin yanındalar ve sen bana söylemedin, öyle mi? Ben sana dostum dedim, Bevar! Kardeşim bildim seni! Ama sen...”

“O da benim kardeşim, ağabey.”

Bevar yerine Lalezar’ın sesini işittiğimde şaşkınlıkla duraksadım.

“Amelya ve çocuklar Bevar’a değil, bana sığındılar. Kapıma gelen kardeşime sahip çıktım ben. Bunun için ne sana ne de aşirete hesap veririm.”

“İyiler mi?” dediğimde arkadan işittiğim “Tete!” sözüyle düşmemek için masanın kenarına tutundum.

“Onlar mı?” dediğimde derin bir iç çekti.

“Amelya bana çok kızacak ama sana birazdan bir davetiye göndereceğim. Gel ve onları kendi gözlerinle gör.”

“Lale...”

“Gel, ağabey! Sana çok hasretler.”

Sustum. Şu an yanlarına koşarak gitmek istesem de korkuyordum. Onlara yabancı olmaktan, tanınmamaktan ve en önemlisi istenmemekten çok korkuyordum.

Özel günlerde giydiğim takım elbiseleri tasarlayan Mark'ın modaevine gittiğimde aklımda olan tek düşünce nasıl karşılanacağımdı.

Onda olan ölçülerimi yenilemesi gerekti. Zira verdiğim kiloları alamamıştım.

Oğullarım için hazırlanan siyah takım elbisem sabah elime ulaştığında sakallarımı kestiriyordum. Siyah pantolon, gömlek ve ceketten oluşan takımımı giyip son bir kez kendimi kontrol ettim.

Yedi Aşiret'in gücünü korumak ve düşmanlara karşı savunma oluşturabilmek adına çok fazla şey yaptım. Birçoğu daha önceki Genco'nun yapabileceklerinden öteydi. Ama artık ben o hayalleri ve sadece tasarımlarıyla hayatına devam eden adam değildim. Aşiretini, insanlarını ve dostlarını hayatının merkezine koyan biri oldum. Ayakta kalmak için, uzakta da olsa ailemi koruyabilmek için mecburdum.

Onlar için aldığım hediyelerin olduğu kutuları taşıyan adamlarımla aşağıya indiğimde görmeyi beklemediğim biri çıktı karşıma.

“Mert?”

Yaklaşıp elimi sıktı. Beni kendine çekip kulağıma fısıldadı. “Seni yalnız gönderemezdim.”

Geri çekildiğinde bizi izleyen adamlarıma baktı. “Bugün Ağanız bana emanet, beyler. Size de izin.”

Adamlarım itiraz ettiğinde susturdu. Mert direksiyonun başına geçerken yan koltuğa geçtim.

“Spor araba sevdiğini bilmiyordum.”

“Türkiye’de genelde kullanmıyorum. Ama bu sefer yolu-muz uzun ve acelemiz var. Kemerini taksan iyi olur.”

Kemerimi takıp geriye yaslandım. Kontağı çevirip, gaza bastığında geriye doğru savruldu. Kaza yapmamamız ve oğullarımı görebilmek için dua ettim.

“Geldik.”

Arabadan inip önünde durduğumuz iki katlı bahçeli yere baktım.

“Burası neresi?”

“Leyla Kara’nın açtığı çocuk yuvası.”

Önce Mert’in yüzüne sonra tabelaya baktım.

“*Kelebek Çocuk Yuvası*”

Ona aitti. Bizim için özel olan bir isim vermişti üstelik. Mert kutular ile yanıma geldiğinde çocuk seslerinin cıvıladığı bahçeye girdim. Oyun parkı olarak hazırlanmış, eğitici yazıların asıldığı alandan geçerken etrafı incelemekten alamıyordum kendimi. Burası ona aitti. Her zerresini o yapmıştı. Bensiz olsa da başarmıştı. Bunu bilmek onunla gurur duymamı sağladı.

Yuvarlak, sarmaşıklarla bezeli kapıdan geçtiğimizde gördüklerimizle duraksadım.

Sarnıçlarla çevrili alanda parti masası orta yere kurulmuştu. Üzerinde araba ve çizgi film karakterleri ile bezeli eşyalar, pasta ve yiyecekler vardı. Yuvarlak geniş masalar etrafa yerleştirilmişti. Çocuklar ve ailelerden oluşan çok kalabalık olmayan bir partiydi.

“Bevar arıyor.” Mert, kutuları benim ellerime bırakıp, telefonla uzaklaştığında etrafa bakındım. Az ilerideki saçları ateş kadar kızıl olan kadını gördüğümde yüzünü görmesem de hızlandı kalbim. Başını çevirdiğinde gördüğüm yüzle sendeledim. Oydu. Diğer elimle bastonu daha sıkı kavrayıp ayakta durmaya çabaladım.

“Genco?”

Titrek sesinde adımları duymak uzun zamandır kabuk tutan kalbimdeki yarayı tazeledi. Karşımda sureti Amelya’ya benzeyen ama ondan çok farklı görünen kadına baktım. Bir zamanlar her bir telini okşayarak, koklayarak sevdiğim gece karası saçları kaybolmuştu. Çok zayıflamıştı. Sanki bu geçen zamanda büyümüştü. Yüz hatları daha da güzelleşmiş, daha kadınsı bir hâle bürünmüştü. Ama gözleri... Onlar hiç değişmemişti. Yeşilin maviyle harmanlandığı, ışıltı saçan o gözler bana onu ilk kez gördüğüm günkü gibi bakıyordu. Ama ben aynı değildim. Ona öylesine kırgındım ki...

“Merhaba.”

Sadece bu kelimeyi söyleyebildi dilim. Ona demek istediğim onlarca söz varken lügatim silinmişti sanki. Bana cenneti getiren, iki mucize veren kadın değildi karşımdaki. Ona benziyordu. Ama o değildi. Getirdiğim paketleri uzattım.

Önce elimdeki hediyelere ardından tekrar gözlerime baktı. “Sen... Sen vermek ister misin?”

Yüreğim sözleriyle şahlansa da cesaretim yoktu. Onların gözünde bir yabancı olarak kendimi görmeye dayanamazdım. Uzaktan da olsa görmeye razıydım. Yüzlerini görsem, uzaktan da olsa iyi olduklarına emin olsam bana yeterdi. Başımı salladım.

“Benim gitmem gerek.”

Bana bakan güzel gözlerine çöken hüznün içimi sızlatsa da ona kırgın olan yanımda daha ağır bastı. Kutuları ellerine bıra-

kıp, ardıma döndüğümde sadece birkaç adım ötede durmuş, merakla bana bakan küçük surete bakakaldım olduğum yerde.

“Baba!”

Başımı çevirip, Amelya'ya baktığımda gözyaşlarıyla başını salladı. Oğullarımdan biriydi. Üstelik beni tanımıştı. Paytak adımlarla koşarcasına bana doğru geldiğinde ne yapacağımı bilemedim. Bacaklarıma sarılmaya çalıştı. Ama kolları o kadar küçüktü ki başaramadı. Başını kaldırdığında tüm bedenim heyecandan titriyordu. Yüzüne baktım uzun uzun. Dudağının üzerindeki beni gördüğümde onun kim olduğunu anladım.

“Yaman!”

Oydu. Benim ilk göz ağrımdı. Uğruna tüm cihanı yakıp yıkmayı göze aldığım parçamdı. Dizlerimin üzerine çöktüm. Bastonum yanıma yere düştü. Küçük kollarını kavradım. Bana gülümseyerek tekrar, “Baba!” dediğinde çekip göğsüme yasladım.

“Oğlum...” Kollarımla sarıp kara saçlarına öpücükler bıraktım. “Oğlum!”

Kıkırdayarak küçük ellerini göğsüme yasladı. Başımı göğe kaldırıp şükrettim.

“Baba!”

Biraz daha farklı bir sestten işittiğim sözcükle başımı çevirdim. Yaman'ın suretinin eşi meraklı bakışlarla beni izliyordu. Noyan'dı. Aynı tende can bulan, ruhu bambaşka olacak olan oğlumdu. Elimi uzatıp onu da çağırdığımda kısacık bir an utandı. Ama uzun sürmedi. Hızlıca atıldığında onu da sardım. Saçlarını öpüp kokladım. İkisini de kucaklayarak uzun zamandır hissetmediğim bir güçle doğruldum. Bacağımdaki acı umurumda bile değildi.

“Can parçalarım...”

Küçük elleri yüzüme dokunuyor, ardından birbirlerine bakıp kıkırdıyorlardı. Anlayamadığım şekilde mırıldanıyorlardı. Mutlulardı. Geldiğim için, onları bulduğum için sevinmişlerdi. Beni beklemişlerdi. Dillendirememişlerdi belki ama gelmemi istemişlerdi. Onları bu duruma mecbur ettiğimiz için Amel-ya'dan çok kendime kızdım.

“Baba, bak!”

Yaman'ın sözlerini Noyan destekledi. Üzerlerindeki gömlek, şort, küçük papyon ve askılı kemerlerini gösteriyorlardı. Öyle güzel, öylesine eşsizlerdi ki... Onların babası olmak, hayatımda sahip olduğum en güzel unvandı.

Küçük yüzlerini doyasıya izleyip kokularını çektim içime. Onların bana sevgi dolu ve hasretle bakmalarını yüreğim sızlayarak izledim.

“Bu küçük adamlardan hangisi pasta yemek ister?”

Lalezar'ın sesiyle coşkuyla atıldı ikisi de. Ona döndüğümde gözleri dolmuş, bizi izliyordu. Daha da güzelleşmiş, genç bir kadın olmuştu.

“Ben, tete!”

“Hayıy! Ben!”

Onları yere indirdim. Lalezar'ın elini tutarak uzaklaşmalarını izledim. Yerimden doğrulduğumda bu kez sendeledim. Oğullarımın verdiği güç bedenimden çekilmişti sanki. Kolumu tutan Bevar düşmeme izin vermedi. Mert ne zaman aldığını görmediğim bastonumu uzattı.

“Genco... Bacağın iyileşmedi mi?”

Ferman Aşireti'nde yaşananların tesiri olarak zorladığım bacağımda doktorun dediği gibi iz kalmıştı. İstesem fizik tedavi ile fazlasıyla yok edebilirdim. Ama istemiyordum. Her sızı, zorlanarak attığım adımlarda ailemi kaybedişimi hatırlatıyordu bana. Önemli olmadığını söyleyecekken duyduğum erkek sesiyle başımı çevirdim.

“Leyla Hanım?”

Elinde bir buket beyaz gül ile Amelya’ya doğru gülümseyerek gelen adamdaki bakışlarımı çekip, Amelya’ya baktığımda o da bana bakıyordu.

“Bugün hediye en çok sizin hakkınız diye düşündüm.”

“Te... Teşekkür ederim.” Uzatılan çiçeği aldığı anda yumruklarımı sıktım. Gözlerine eş mavi güller sunduğum kadının kucığında başka bir adamın onu düşünerek aldığı beyaz güller vardı şimdi.

İsteddiği hayat bu muydu? Yeni bir isimle yeni insanlar tanımak mıydı? Yeni bir hayattan kastı yeni bir eş, yeni bir evlilik miydi? Leyla olarak devam ettiği hayatında başka bir adamın kadını mı olacaktı? Oğullarım bir başkasına baba diyerek mi büyüyecekti?

“Gidelim mi, Genco?”

Mert’in teklifini başka bir an olsa reddedebilirdim. Ama o anda hem karşımdaki adamı hırpalamamak hem de Amelya’ya hesap sormamak için kabul ettim.

Amelya’daki öfkeli bakışlarımı çekip oğullarıma baktım. Neşeyle pastalarını yemek yerine elleriyle kavramaya çalışıyorlardı. Öyle güzellerdi ki... Yaşadığım azap dolu günlere, onlara hasret kalışıma degecek kadar mutlulardı. Bensiz olsalar da...

Yanımda duran adamlara başımla selam verdikten sonra Amelya’ya bir kez daha bakmadan geldiğim yönden döndüm. Bastonum yerdeki çimenleri ezse de umurumda değildi. Arabaya bindiğimde Mert yerini aldı. Amelya ise az önce bıraktığım yerde bizi izliyordu. Mert’e dönüp, arabayı çalıştırmasına izin vermeden kolunu tuttum.

“Kim bu it?”

“Bilmem.” Gözlerini kaçırdığında daha sıkı tuttum kolunu.

“Bana yalan söyleme, Mert! Anlat!”

“Kreşin mal sahibi.”

Gözlerimi kıstım. “Neden haber vermedin?”

Kolunu çekti. “Her yıl Yedi Aşiret’in mal varlıklarımızı rapor olarak tuttuğunu unutur, satın almak için bir delilik yaparsın diye.” Gözlüğü takıp arabayı çalıştırdı.

Uzaklaşmadan önce son kez Amelya’ya bakıp önüme çevirdim bakışlarımı. “Ona verdiğim paraların yetmediğini neden söylemedi?”

“Parası olmadığı için mi kreşi satın almadığını düşünüyorsun? Ah Genco Ağa! Kadınlar hakkında paslandın mı?”

“Diyar, kadınlar hakkındaki engin tecrübelerini biliyor mu?” dediğimde elini kaldırdı.

“Sakin! Nişanı güçlkle atlatmışken düğün öncesi bir kriz daha kaldıramam.”

Hâline güçlkle de olsa gülümseyip başımı cama çevirdim.

“Hâlâ bir umudu var. Sizin için... O yüzden bir limana demir atamayışı...”

Öyle miydi sahiden? Bizim için bir şans, bir yol var mıydı? Olması için dua ettim o an. Aileme tekrar kavuşabilmek için çaresizce bir ışık diledim.

35. BÖLÜM

Amelya...

Lalezar'ın neden oğullarımın doğum gününü beni uzak tutarak hazırladığını onu gördüğümde anlamıştım. Gelmesini istesem de dillendiremeyeceğimi biliyordu. Bu yüzden söylememişti.

Onu gördüğümde kalbimin bedenimi zorlaması, nefesimin kesilmesi ondan uzakta büyüyen sevgimin ispatıydı. Ben ondan gitmiştim ama onu da benimle birlikte sürüklemiştim aslında. Günümde, gecemde, düşlerimde hep o vardı.

Ateşe çekilen bir pervane gibi ona yaklaştığımda kısacık bir an onu izledim.

Bir zamanlar okşadığım saçlarını kısacık kesmişti. Koklayarak öptüğüm yanakları kirli bir sakalla bezeliydi. Benim Genco'mdan çok farklı görünse de oydu. Ama bana bir zamanlar sevgiyle bakan kahveler sanki beni tanımıyor gibiydi. Bakışlarıyla içim üşüdüğünde, elimi uzatıp sıcaklığını hissetmek istedim. Yapamadım.

Yaman ve Noyan onu tanıdığında mutlulukla gözleri dolan, kucağında ikisini de sarıp uzun uzun koklayan hâlini anımsadığımda iç çektim. Yanımda uzanan oğullarımın minik yüzlerini, onu gördüğüm kısacık anı defalarca hatırlayarak ok-

şadım. Ondan izler taşıdıklarını bugün bir kez daha fark etmiş-tim. Babalarına benziyorlardı. Son nefesime dek seveceğim tek adama...

“Abla?”

Kapının ardından kardeşimin sesini duyduğumda kalktım yataktan. Bebeklerimin yanlarına yastıklarla bir koruma çemberi oluşturup kapıya yürüdüm. Kapıyı araladığımda elinde kupalar ile birlikte Lalezar beni bekliyordu.

“Seni de uyku tutmamıştır diye düşündüm. Bir kahveye ve sohbete ihtiyacın var mı?”

Gülümsedim. Uzanıp yanağını okşadım. “Teşekkür ederim.”

Bana uzattığı kupayı alıp ardından terasa doğru yürüdüm. Ne kadar directsem de ne Lalezar ne de Bevar başka bir eve taşınmamıza izin vermişti. Onlarla bir arada olmak benim kadar hatta daha da fazla mutlu ediyordu çocuklarımı. İkisi de onlara karşı öyle ilgili ve sevgi doluydu ki. Ömrüm boyunca minnettar olacaktım.

Gecenin karanlığıyla kuşatılan bahçede sadece salonun ışığı yansıyor. Şezlong biçimindeki ahşap sandalyelere bacaklarımızı uzatıp oturduk. Sıcak kahvem yudumlarırken yazın son günlerindeki serin havayı hissettim.

“Ağabeyimi çağırdığım için bana kızgın mısın?”

Ona bakmadan başımı salladım. “Bugün çocuklarının yanında olmak hakkıydı.”

“Keşke biraz daha kalsaydı. Ne oldu da öyle aniden gitti?”

“Vedat Bey, elinde güllerle geldi. Mert Ağa da gitmeyi teklif edince, bir hoşça kal bile demeden gitti.”

Oflayarak elindeki bardağı aramızda duran cam sehpaye bıraktı. Bedenini bana döndürdü. “O adamın seninle ilgilendiğini birçok kez söylememe rağmen neden davet ettin ki?”

“Ben davet etmedim. Kendisi duyup gelmiş olmalı.” Kahveni yudumlasam da tat alamıyordum. Aklım tamamen Genco`daydı. Onun bu durumu yanlış anlama ihtimali canımı sıkıyordu.

“Ağabeyim deliye dönmüş olmalı.” İnce sabahlığının cebinden telefonunu çıkardı.

Doğrulup fincanımı onunkinin yanına bıraktım. “Ne yapıyorsun?” dediğimde çoktan kulağına dayamıştı telefonu.

“Nasıl olduğunu öğrenmem lazım. Eminim, sen de duymak istiyorsundur sesini,” dediğinde sessizce ardıma yaslandım. Yersiz bir çabayla inkâr etmeyecektim.

Telefon çaldı ama açan olmadı. Uyumuş olabilirdi. Belki de dışarıda bir yerlerde eğleniyordu. Gece hayatma benden önce yeterince zaman ayırdığını magazin haberlerinden öğrenmiştim. Aklıma gelen ihtimalle kalkıp içeri girdim. Kumandayı alıp, oturmadan televizyonu açtım. Birkaç kanal gezdiğimde bu saatte canlı yayın yapan bir programda durdum. Bir süre bekledim. Ama onun adım duymamış ve ona ait tek bir haber görmemiştim. Lalezar, ne yapmaya çalıştığını anladığında kumandayı aldı. Televizyonu kapatacakken duyduğumuz isimle ikimiz de ekrana döndük.

“Yeni ulaşan bir haberle devam ediyoruz yayınıma.”

Başımı çevirdiğimde ekrandaki kadının dudaklarından çıkacak kelimeleri bekledim sabırsızlıkla.

“Aşkın Tasarımcısı olarak bilinen ve hem iş hem de moda dünyasında başarılarıyla adını duyuran Genco Bey, yaralı gönlünü bir güzele kaptırdı. Şira isimli bu genç kadınla uzun zaman önce nişanlandıkları ve yakın zamanda evlenmeyi planladıkları öğrenildi.”

Koltuğun kenarına yasladığım elimle ayakta güçlkle durabildim. Ekrandaki iki fotoğrafa bakarken, hissettiğim şok duygusu ve şaşkınlık yerini koca bir acıya bıraktı. Bunu nasıl

yapabilirdi? Başka bir kadını hayatına bu kadar çabuk nasıl alabilirdi? Üstelik evlenme planları yapıyordu.

“Abla!”

Amelya’nın Genco’su olmayacaktı o artık. Başka bir kadının erkeği olacaktı.

“Genco’nun güzeli...” O kadına mı diyecekti artık bu sözcüğü? Bana dokunduğu elleri başka bir kadını mı sevecekti? Söylediği sevgi sözcüklerini bir başkasına mı söyleyecekti?

Kadının parmağındaki yüzüğü gördüğümde acıyla gülümsedim. Benim layık olmadığım aile yüzüğünü takmıştı. Aşiretin onu hanımağaları olarak kabul edişinin göstergesiydi.

Titreyen elimi kaldırıp parmağımdaki yüzüğe baktım. Evlendiğimiz gün hediye ettiği yüzüğünü, onu terk etsem de, artık yanında olamasam da parmağımdan bir an olsun çıkarmamıştım. Sanki ondan vazgeçersem Genco’yu kaybedecektim. Saçma bir şekilde böyle hissetmiştim.

Bir kez daha ekrandaki kadına ve onun yanında duran kocamın fotoğrafına baktım.

“Birlikte olmanız artık imkânsız ama en azından onu azat et... Bunu ona borçlusun.”

Bevar’ın sözleri zihnimde çınlarken bu oyunu bitirmesi gerekenin ben olduğumu biliyordum.

Adımlarımı odama çevirip hızlıca içeri girdim. Lalezar’ın arkamdan geldiğini biliyordum. Komodinde duran defteri ve kalemi çıkardım. Yatağın ucuna oturup, düşünmeden yazmaya başladım.

Genco...

İstanbul'a döndüğümüzde Mert'in ısrarlarına rağmen onlarla olmak istemedim. Yalıya dönüp, oğullarımı gördüğüm anı tekrar tekrar hatırlamak ve yüreğimdiki yeniden var olan özleme katlanabilmek için yalnız kalmaktı niyetim. Alkolün etkisiyle Boğaz'ı gören odamda, terasta uykuya daldıktan kısa süre sonra çalan telefonla sıçrayarak uyandım. Güneş doğmuş ve sesler çoğalmıştı.

Gözlerimi ovuşturup güçlkle doğruldum. Arayana bakmadan yanıt verdiğimde Bevar'ın sesini işittim.

"Neredesin Genco?"

"Yalıdayım. Ne oldu?" Aklıma gelen ihtimallerle oturdum yerden kalktım hızlıca. "Çocuklar iyi mi?"

"Çocuklar iyi ama Amelya için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

"Ne oldu? Yoksa birileri..."

"Hayır. Kimse hâlâ yaşadığını bilmiyor. Beni dinle. Bütün televizyonlarda sen varsın."

Her zaman olan bir durumdu. Bu denli heyecanlanmasını ve Amelya'nın iyi olmamasının nedeni ne olabilirdi? Anlayamıyordum.

"En iyisi aç bak. Birazdan oradayım," dediğinde içeri girdim. Herhangi bir kanalı açtığımda gördüğüm haberle inledim.

"Aşkın Tasarımcısı Genco yeni bir aşka yelken açtı. Kısa sürede evleneceği duyurulan genç iş insanı ve modacı Genco Uluhan'ın evleneceği kadının adı Şira Farah. Fazlasıyla güzel bu genç kadın, birinci ağızdan haberi doğruladı."

"Lanet olsun!" Kumandayı ekrana savurdum. Bevar'ı geri aradığımda duyduğum melodi ile başımı çevirdim. Açılan kapıdan içeri giren Bevar, hızlıca bana yaklaştı.

"Amelya ile konuşmalıyım."

Cebindeki zarfı uzattı. “Onun seninle konuşmak isteyeceğini sanmıyorum. Sana bunu getirmemi istedi.”

Böylesi bir haber sonrasında bana ne gönderdiğini merak ederek aldım zarfı. Yırtarak açtığımda içinden bir şey düştü. Yere çarparak ayaklarımın ucunda durdu. Eğilip baktım. Bir yüzüktü.

“Hayır...” dedim o olmamasını ümit ederek. Eğilerek avucuma aldığımda güneş ışığı hakikati görmemi sağladı. Yarısı yeşilin en canlı tonundan bir zümrüt parçası, diğer yarısı gökyüzünün tonlarında bir elmastı. Onun için tasarladığım evlilik yüzüğümüzdü. Aşiretimin hanımağalarının taktığı evlilik yüzüğünün Amelya’nın parmağını sarmasını istememiştim. Zira o yüzük kanlıydı. Amelya’nın masumiyetine yakışmazdı. Bu yüzden onunla başlayacak yeni bir yüzük hazırlamıştım. Zamanı gelince ilk gelinimize hediye edecekti. O da ilk gelinine hediye edecek ve yüzük yüzyıllar boyu ailemizin bir nişanesi olacaktı.

Yüreğime koca bir taşı koymayı avucumdaki küçücük bir yüzükle başarmıştı. Benden gideli çok zaman olsa da bizden vazgeçmediğine inanan yanıma kalbim de katıldı.

“Genco’nun Amelya’sı olmaktan vazgeçti.”

Zarftaki kâğıdı çekip aldım. Katlanmıştı. Zarfı yere savurup araladım hızlıca. Ona ait olduğuna nerede görsem inanacağım yazıyı okudum sessizce.

“Genco,

O konakta seni tanımadan gelmeni beklediğim zamanlarda dahi şimdiki kadar imkânsız olduğunu hissetmedim ben.

İnkâr etmek lüzumsuz. Seni hâlâ çok seviyorum. Senden uzak olmak hâlâ canımı acıtıyor. Ama acıya alışıyor insan, biliyor musun?

Kendime dahi dillendiremesem de bize dair hep bir umudum vardı. Zamanla azalsa da ufacık da olsa dayanmamı sağladı sensizliğe.

Ama şimdi görüyorum ki kalbimde gizlediğim son umut tanelerini yok etmenin vakti geldi. İşte bu yüzden yollarımız bir daha kesişmemek üzere ayrılabilsin diye aramızda kalan son bağı koparıp atmaya karar verdim. Yapmazsam eğer ne ben ne de sen hayatımızı kurabileceğiz.

Seni terk ettiğim o günden bu mektubu yazdığım ana kadar taşıdığım yüzüğünü sana gönderiyorum. Gerçek sahibine, kadının olacak o kadına vermelisin. Dilerim, benim yapamadığımı başarır ve seni çok mutlu eder. Sana aşiretinin el üstünde tutacağı evlatlar verir. Biliyorsun, senin yanında kalsak bile analarını kabul edemedikleri oğullarımızı hiçbir zaman benimsemeyeceklerdi.

Oğullarımız bana emanet. İleride seni görmek isterlerse onlara engel olmam ama şimdi lütfen bizden uzak dur. Onları ellerindeki kandan, mazimizdeki karanlıktan uzak büyütmeme izin ver.

Senin için senden vazgeçtim, Genco. Geldiğim gibi sessiz sedasız çıkıyorum hayatından. Seni azat ediyorum.

Hoşça kal... Artık özgürsün...

Amelya Ferman"

Adının ardına yazdığı soy isim mektuptaki satırlardan daha çok yaralamayı başarmıştı. Birkaç satır mektupla benden sonsuza dek gitmişti.

Yüzüğü avucumda sıkarken başımı salladım. Kabul edemezdim. Ben hâlâ onunken, onun benden vazgeçmesine razı olamazdım.

"Nerede o?"

“Kreşi kapatıyor ve gitmek için hazırlanıyor,” dedi Bevar. “Bir süre yerini sadece benim ve Lale’nin bileceği bir yere gitmek istediğini söyledi.”

“Olmaz! Bir kez daha kaybedemem onu!”

Yanından geçip odadan çıktım. Peşimden gelen Bevar’ın sözlerini yok saymaya çalıştım.

“Yapma Genco! O çok kötü hâlde! O günden daha da kötü!”

Onun benim yüzümden acı çekiyor oluşu canımı yakıyordu. Üstelik kabul etmediğim sahte bir nişan içindi.

“Nişanlı olduğunu öğrendikten sonra kalmasını bekleyemezsin.”

Girişe ulaştığımızda, mermer basamakları inip az ileride duran arabama yürüdüm.

“Ben nişanlı falan değilim! Bu durumun annemin oyunu olduğunu söylemedin mi?”

“Ne beni ne de Lale’yi dinlemek istedi.” Kapıyı açtığımda kolumu tuttu. “Yapma Genco! Her şeyi biliyor. Sermiyan’ı, Lale’yle bağıni, senin onunla neden evlendiğini... Bırak git-sin. Daha fazla yaralama onu.”

Duyduklarım la arkama döndüm. “Ne zamandan beri?”

“Sermiyan Uluhan’ın felç geçirdiği gece oradaydı. Eğer engel olmasam öldürmüştü onu.”

“Neden bana söylemedin?”

“Sen bizimle olduğunu dahi bilmiyordun. Nasıl anlatabilirdim? İkiniz de keçi gibi inatçısınız.”

Cevap vermedim. Kolumu çekip arabaya bindim ve beklemeyen çalıştırdım. Yola çıktığımda ayağımı gaz pedalından bir an olsun çekmedim.

Yol bitmiyor, ona ulaşmamam için uzuyordu sanki. Dört saate yakın zamanda vardığımda olmasını umduğum yerdeydi. Kreşin bahçesindeydi. Duvarlardaki pankartları çıkarıyor ve

masanın üzerindeki eşyaların yanına bırakıyordu. Kızıl saçları dalgalar hâlinde omuzlarına düşüyordu. Başını eğdiğinde gördüğüm gamzelerle iç çektim. Sadece onlardı bana tanıdık gelen...

“Ben ölünce beni onun gamzesine gömün.” demişti Oğuz Atay. Ben de öyle olmasını arzu ederdim. Lakin şimdi ona bile hakkım yoktu.

“Leyla?”

Duyduğum isim ve sesle başımı çevirdim. Az ileride elinde ufak bir çanta ile gelen adamı gördüğümde yumruklarımı sıktım. Ona bir şeyler anlatıyor, Amelya ise hüzünlü de olsa tebessüm ederek dinliyordu. Daha fazla bu manzaraya katlanamayacağımı düşündüm. Kendimi belli etmek için bahçenin demir kapısını sertçe açtım. İrkilerek bana döndüklerinde baktığım tek yüz şaşkınlıkla beni izleyen karıma aitti.

“Genco... Bey...”

Bana “Bey” diye hitap etmesine tek kaşımı kaldırarak baktım. Cevap vermeden başını çevirdi ve yanındaki adama baktı.

“Merhaba!” dediğimde, adam beni gördüğüne pek memnun olmamıştı. Üzerimdeki şort ve salaş tişörte baktı. Gözlerini gözlerime kenetlediğinde, kıskançlık parıltılarını gördüğümde dişlerimi sıktım.

“Hoş geldiniz, Genco Bey.”

Bir ev sahibi gibi beni ağırlıyordu. Kendisinde gördüğü bu hak sinirlerimi bozsa da belli etmedim. En azından Amelya’ya. Adamın elini oldukça sertçe sıktığımda yüzü morarmaya yaklaşmıştı.

“Vedat Bey, Genco Bey bir aile dostumuz,” dediğinde elimi çekip, bastonumu kavradım.

“Siz kimsiniz?” dediğimde oldukça rahat bir ifadeyle, “Ben buranın sahibiyim. Leyla Hanım’ın da ev sahibi sayılırım,” dedi.

Amelya'ya hayran bir ifadeyle gülümsediğinde başımı yana eğdim. Gözlerimi kısarak ona baktıktan sonra sevgili karının suretine baktım.

“Neden burayı satın almadın?”

“Oğullarım için birikimimi tasarruflu harcamaya çalışıyorum.”

“Paraya ihtiyacın olduğunu bana neden söylemedin?”

“Neden söyleyeyim?”

Birbirimize öfkeyle baktığımızı gören adam, gitmeden önce anahtarı teslim almak için geleceğini söyleyerek yanımızdan uzaklaştı. Bahçe kapısından çıktığını görene dek bekleyip Amelya'ya döndüm. Kolunu sıkıca kavrayıp yüzünü yüzüme yaklaştırdım.

“Kim bu adam? Sevgilin mi?”

“Bunu bana nişanlı bir adam mı soruyor?”

Kaşlarımı çatıp yüzüne baktım. “Ben kimseyle nişanlanmadım!”

Kolunu sertçe çekti. “O kız öyle demiyor ama... Neydi adı? Ah... Şira! Parmağındaki de aile yüzüğünüz değil o zaman.”

“Yok öyle bir şey diyorum!”

Masanın üzerindeki oyuncak dolu sepeti kavradı. “Ben değil, tüm ülke hatta dünya gördü.” Konuşmama izin vermeden saçını savurdu ve açık olan kapıya yürüyüp içeri girdi.

“Bu ne?”

Başını çevirip elime baktı. Güzel gözlerine çöken hüznü gördüğümde avucumu indirdim.

“Senin yüzüğün... Karın olacak kadına hediye edersin. Düğün hediyesi olarak...”

Açık olan iki kanatlı kapıdan girip, gözden kaybolduğunda ben de onu takip ettim. Uzun bir koridordan geçerken karşı-

lıkl ı sıralanmış ı odalara baktım. Koridorun sonundaki b ıy ık kapının ardında onu g ırd ıg ımdede hızlıca yaklaştı. Beyaz bir tabelanın ızerine işlenmiş “M ıd ıriyet” yazısı bu odanın ona ait olduğunun işaretiydi. Siyah bir masa, deri sandalye, aynı renk k ı ık bir dosya dolabı ve masanın karşısına yerleştirilen beyaz renk iki berjer ile sade ama şık bir odaydı.

T ılleri ıkerek a ık olan camı kapattı. Ardımda kalan kapıyı kapattım ben de. Anahtarı ıkvirip kilitledim. Sesi duyduğunda kaşlarını ıkatarak bana doğru geldi.

“Ne yapıyorsun sen? A ık şu kapıyı!”

“Her şeyi konuşmadan ıkıkmayacağız buradan.”

“Benim seninle konuşacak hi ık bir şeyim yok.” Kendini geri ıketti. Masanın yanından ge ıkcekken, kolunu tutup kendime ıkevirdim. İ ımı yakan kızıl sa ıkaları ıkırttı y ız ıme.

“Amelya, deli etme beni! Cevap ver bana! Nasıl bir Ferman olarak g ır ırs ın h ıl ı kendini?” dedim bakışlarım g ızle-riyle dudakları arasında gidip gelirken.

“Bir Uluhan olarak doğmadım ben! Amelya Ferman’dı adım. şimdiyse Leyla! Unuttun mu? Sen verdin bu ismi bana!”

“Sen gittin, Amelya!” İnce bedenini kendime ıkekerken ık ıkkeyle baktım y ız ıme. “Bensiz bir hayat istedin. Ben de sana istediğini verdim.”

“Sensiz hayat istemedim ben!” Yakalarımı kavradı elleri. Beni kendine ıkekmeye ıkalıştığını hissettiğimde şaşkınlıkla baktım suretine. “Sadece oğullarımdan ayrılmak istemedim!”

Alaycı bir şekilde g ıl ımsedim. “İkisi de aynı be kadın! Sen beni kaybettin. Oğullarımızla gittin. Ya ben? Ben ı ık ınz ız ı kaybettim. Sizinle geleceğimi kaybettim. Oğullarımın ilklerini kaybettim. Ben ailemi kaybettim!”

“Aşiretinin istediğini yap o zaman!” Hır ık ın bir ifadeyle sa ıkalarını savurarak baktı y ız ıme. “Evlen o kızla. Karın yap onu. Yeni evlatlar versin sana.”

“Söylesene ne bu şimdi?” Bir nefes kadar yakın olan güzel yüzüne, gözlerine bakıp fısıldadım. “Gurur mu? Kıskançlık mı? Bu hırçınlığın neden?”

Ellerini çekip geriye birkaç adım attı.

Amelya...

Sorusuna verecek cevabım yoktu. Kendim dahi duygularımı adlandırmaktan kaçarken nasıl bir şey söyleyebilirdim? “Bırak beni!” diyebilirdim sadece. Boşluğundan yararlanıp kurtuldum. Masaya çarptığında bedenim uzandı.

“Amelya!”

“Amelya deme bana!” Öfkeyle yumruklarımı sıkıp bedenimi ayırdım masadan. “Senin karın olan o kız öldü. Şira Hanım’ın dediği gibi sen bekâr bir adamsın artık. Ben de bekâr bir kadıyım. Sen nişanlanıp evlenebiliyorsan benim de bir sevgilim olabilir. Hatta ben de evlenebilirim.”

Kaşları çatılı, üzerime yürüdüğünde geri adım attım. “Merak etme. Gideceğim buradan. Bir daha ne beni ne de oğullarımı göreceksin.”

“Oğullarımız!”

“O kadın sana yeni oğullar, vârisler doğursun. Benim oğullarımı bana bırak.” Adımlarını kesmeden, üzerime gelmeye devam ettiğinde bedenim tekrar yaslandı masaya. “Bakma bana öyle. Gelme üzerime. Bağırırım.”

“Sevgilin mi kurtaracak seni benden? Neydi adı? Sedat!” Alaycı sözlerini dişlerini sıkarak sona erdirdiğinde ellerimi kaldırdım.

“Sedat değil, Vedat!” dediğimde adımları sertleşti.

“Alma o adamın adını ağzına!”

Bağırışıyla irkilsem de durmadım. “Neden?” İnadına üzerine gittiğimi bilsem de vazgeçmedim. “Sen mi engel olacaksın bana? Neyimsin ki sen benim?”

Nasıl olduğunu anlayamadan aramızdaki mesafeyi kapadı. Bileklerimi kavrayıp sert bir şekilde bedenini bedenime yasladı.

“Kocanım ben senin! Sen de benim karımsın!”

Kurtulmak için çırpındım.

“Bırak beni, Genco!”

“Bir kez yaptım o hatayı.” Başını iki yana sallarken gözlerini gözlerimden ayırmadı. “Bir daha bırakamam.”

Kollarının arasında, kokusu ve sıcaklığıyla sarmalanmış dururken tutamadım kendimi. Gözlerimden yaşlar süzülürken hâlimize ağlıyordum. Aylar önce kendimize ait o küçük dünyada onunla bir masalı yaşarken, koca bir kâbusun orta yerine düşmüştüm. Yanıyordum. Lakin bana derman olacak, yalnızlığımı saracak adam bana yasaktı artık. Sonumuz birlikte olmayacaktı. Ayrı yerlerde, bambaşka hayatlarda kalacaktık.

“Neden yapıyorsun bunu bana?”

Dudaklarıma değen dudakları hissettiğimde itmeye çabaladım. İzin vermedi. Nefes nefese gözlerime baktığında kıpırdıyamadım.

“Tüm benliğimle geldim sana ben. Giderken döktüğün o cam kırıklarına basarak geldim. Kan revan içinde... Sensiz daha fazla yaşamak istemiyorum, Amelya!”

“Yaşarsın.” Başımı çevirdim. Dudakları yanağıma değerken kastım bedenimi. “Hem yüzüğün başka bir kadının parmağındayken bu sözlerinle beni kandırabileceğine inanıyor musun?”

Çenemi kavrayan elleri yüzümü çevirip gözlerine bakmam için zorladı.

“Bak bana.”

“Hayır!” dedim inatla.

“Amelya, gözlerime bak!”

“Gözlerim de benim de haram sana. Çek ellerini üzerimden!” Onu itmeye çalışsam da yetmiyordu gücüm.

Kollarımı sıkıca tutup sarstı bedenimi. “Sen benim helalimsin! Hem bu dünyada hem de öte tarafta! Duyuyor musun beni?”

Tutuşu öylesine sıkıydı ki inledim. “Canımı yakıyorsun!”

“Bende ne can kaldı ne de yürek. Bizi ne hâle getirdiğini görmüyor musun, Amelya?”

Başımı çevirip gözlerine baktım. “Senden gitsem de bizden vazgeçmedim ben! Ama sen... Ama sen... Vazgeçtin. Başka bir kadına bakabildin.”

“Nasıl vazgeçerim senden? Ellerim tenini ezberlemiş, her zerrene hasretken nasıl bir başkasına dokunurum? Yapamam!”

Ne zaman yüzüme dokundu, ne zaman süzölmeye başlayan gözyaşlarımı dudaklarıyla kurulamak için yüzümde gezinmeye başladı dudakları, bilmiyordum. Dudaklarını bir kez daha dudaklarımın üzerine örttüğünde inledim.

Alt dudağımı emerken gözlerim kapandı. Tüm bedenim o delice hisle sarmalanırken titredim. Belimi sarıp, masanın üzerine oturmamı sağladığında dudaklarımızı ayırdım.

“Yapma Genco!”

Dinlemedi. Nefesimi içine çekerken fısıldadı. “Sen son nefesime kadar benim kadını olacaksın.”

“Ama sen artık benim değilsin.”

Masadan inip, yanından geçip gidecekken izin vermedi. Bileğimi sarıp geriye çekti. Bedenlerimizi birbirine sertçe yaslayıp çatılmış kaşlarının ardından gözlerime baktı.

“Ne bir başkasına kadını derim ne de sana başka bir adamın dokunmasına izin veririm! Biz birbirimize aitiz. Bunu o güzel kafana sok. Yoksa...”

“Yoksa ne?” dediğimde alaycı bir ifadeyle gülümsedi.

“Yoksa sana zevkle hatırlatırım.”

“Hiçbir şey yapamazsın!” Kurtulmak için kıvranırken izin vermedi. Kalçalarımı kavrayıp ani bir hareketle masanın üzerine oturmamı sağladı. Elini uzatıp, ardımdan ulaşabildiği kadarıyla masanın üzerindeki eşyaları savurdu yere. Geri çekilip, şaşkın yüzüme baktıktan sonra elbisemin askılarını sıyırıp karnıma kadar indirdi. Sütyen giymediğim için çıplak göğüslerim ortaya çıktığında küçük bir çığlık savruldu dudaklarımdan. Ellerimle kavrayıp örtmeye çalıştım. Göğüslerim avuçlarımdan taşarken bakışları ellerimdeydi. Umursamadan dudaklarıma eğildi ve sert bir öpücük bıraktı.

“Ben son nefesime kadar sadece sana aitim! Bunu hiç kimse değiştiremez!” dedi tutkuyla.

İnanamıyordum sözlerine. Zira hayatının sadece onun kontrolünde olmadığını çok acı bir şekilde öğrenmiştim.

Gözlerimi kaçırdığımda, beni itip masanın üzerine uzanmamı sağladı. Kalkmama fırsat tanımadan bacaklarımı aralayıp bedenini yasladı. Sertliğini hissettiğimde inlememek için dudağımı ısırđım. Üzerime eğildiğinde nefes dahi alamadan birleştirdi dudaklarımızı. Öpücüğü öyle muhtaç, öylesine derindi ki gevşedi bedenim. Ona olan kırgınlıklarımı, yaşadığımız kötü şeyleri unuttu zihnim ya da kalbimin yükselen ritmi düşünmemi engelledi.

Ellerimi tenimden ayırıp, boynuna ne zaman doladığımı anlayamadım. Üst dudağımı çektiğinde inleyerek daha sıkı sarıldım. Ben onun alt dudağını emdiğimde bacaklarımı sardı beline. Eteğimi sıyırdı. Külodumun üzerinde avucunu hissettiğimde irkildim. Eğilip dudaklarımızı birleştirdiğinde tekrar boynuna sardım kollarımı. Dudaklarımızı ayırmama izin vermeden, parmaklarını çekip sertçe erkekliğini yasladı sıcaklığıma.

Nefes nefese dudaklarımızı ayırırken fısıldadı.

“Çok özledim...” Alnını alnıma yasladı. “Sensizlik canımı yakıyor, Amelya!” Dudağımın kenarına bir öpücük bıraktığında tek bir damla yaş süzüldü dudaklarımızın arasından.

“Ben de özledim...” Diyemedim.

Son bir öpücük bırakıp geri çekildiğinde itiraz edemedim. Baksırını sıyırdığını anladığımda kapadım gözlerimi. Küldümü yırttığına çığlık atmamak için sağ elimle örttüm dudaklarımı. O an aklıma gelenle başımı geriye eğip tersten de olsa camlara baktım. Perdelerin çekili olduğunu gördüğümde derin bir nefes aldım. Sıcaklığını en derinlerimde hissettiğimdeyse başımı çevirip ona baktım. Gözlerini kapamış, birbirimize kavuşmamızın hazzını yaşıyordu. Onu böyle gördüğümde inlememek için dudaklarımı ısırdım. Öyle büyüleyici görünüyordu ki...

Belimi iki yanımdan sıkıca kavrayıp, kendine sertçe çekip iterken inledi. “Amelya’m...”

Ona hasret olan kadının özlemini giderebilmesi için bizi birbirimizden ayıran her şeyi yok saydım. Eğilip, göğüslerime dudaklarını kapattığında sarıldım sıkıca.

“Genco...” Adını fısıldadım defalarca. Öyle sertti ki hareketleri, acele eder gibiydi. Sanki bir rüyadan uyanacak gibiydi.

Kalçalarımı yoğuran ellerinin arasında kıvrandım. Göğüslerimde hissettiğim ısırıklarıyla nefesimin kesildiğini hissettim.

Beni kaldırıp yüzümü masaya doğru çevirdi. Ayaklarım yere bassa da zemini hissetmiyordum. Karnımı ve göğüslerimi masaya yaslayıp, ellerimle kenarlarını kavradığımda birleştirdi bedenlerimizi bir kez daha. Kalçalarımı sıkıca avuçlarında sardı. Hareketleri sertleşirken bedenini üzerime bıraktı. Elleri masanın kenarına tutunan ellerimi sardı. Göğüslerim ağırlığıyla eziliyor, canım acıyordu. Kalçalarının ritmi hızlanıyor ve arada yavaşlayarak daire çiziyordu. O an beni yaklaştığım tepeden geri çekiyor ve deli ediyordu.

Geçen zamanda onun da nefesi sıklaştı. Çığlıklarımı hı-murtuları bastırmaya başladığında sona yaklaştığını anladım. Hareketleri hızlandı.

“Gülzelim...” Özlediğim o sözü ısırdığı kulağıma fısılda-dığında bıraktım kendimi. Saniyeler kadar kısa zaman sonra tüm varlığını hissettiğimde gözyaşlarıma mâni olamadım. Ben hıçkırıqlarla ağlarken yüzümü çevirdi ve öpücükler bıraktı te-nime. O hâlde masaya dayanmış bir şekilde kaldık. Tüm varlı-ğıyla içimde hissetmeye devam ediyordum.

Dudakları dudaklarıma yaklaştığında başımı çevirdim. Kendimi ona bir kez daha bırakacakken birkaç adım ötede o yüzüğü gördüm. O an tüm gerçekler üzerime çöktü. Tüm gü-cümle ittirdim bedenini. Masadan uzaklaşıp duvara yasladım bedenimi. Eteklerimi çekiştirip çıplak bacaklarımı örttüm. El-bisemin askılarını omuzlarıma çekip acıyan göğüslerimi gizle-dim. Onun da toparlandığını duysam da yüzüne bir kez olsun bakmadım.

Bana doğru yaklaştığını gördüğümde elimi uzatıp, “Dur!” dedim.

“Amelya...”

“Bir kez daha bana dokunmanı istemiyorum.”

“Daha az önce...”

“Çok büyük bir hata yaptık. Daha fazla beni de kendini de küçük düşürme lütfen. Ait olduğun yere, nişanına git!” dedi-ğimde kollarımı kavradı.

“Bana bak, Amelya! Az önce kollarında tükendiğin ada-mım ben. Senin Genco’n. Bir başka kadının değil. Sadece seni seviy...”

Elimi uzatıp dudaklarını örttüm. Ağlamamak için kendimi sıkarak gözlerine baktım. “Ne sen benim Genco’msun ne de ben senin Amelya’n.” Başımı çevirdim. “Sana daha fazla verecek bir şeyim kalmadı, Genco. Git. Bir daha da gelme.”

Kollarımdaki ellerini ateşe değmiş gibi çekti. Birkaç adım atıp geri döndü. Konuşmak istediğini anladığımda başımı çevirdim. Bu hareketimle beni orada bırakıp geldiği gibi hızlıca çıktı kapıdan. Sanki hiç gelmemiş, her şey bir rüyaymış gibi yok oldu.

Genco...

Dışarı çıktığımda ne yapacağımı, hangi yöne gideceğimi bilemeyerek birkaç adım attım. İleride beni bekleyen arabamı gördüğümde ona çevirdim adımlarımı. Anahtarın nerede olduğunu dahi bilmiyordum. Kapıyı açınca, arabanın üzerinde olduğunu gördüğümde düşünmeden bindim. Nefeslerim düzensiz, vücudum az önce yaşanan anın sarhoşluğundaydı. Kalbimse onu orada bırakmış olmanın, evimize onunla dönemiyor olmanın acısıyla kavruluyordu.

Başımı koltuğa yaslayıp önümde duran kreşe baktım. Onu öylesine seviyordum ki onsuzluğa dayanacak gücüm kalmamıştı artık. Onu yanımda istiyordum. Oğullarımla, sevdiğim kadınla bir hayat istiyordum. İmkânsız olduğunu bilsem de onları çekip almak, yanımda götürmek istiyordum. Açılan kapıyı fark ettiğimde kızıl saçları gördüm. Ellerini kendine sarmış, tükenmiş bir hâlde çıktı bahçeden. Bunu bize neden yapıyordu? Neden beni kendinden itiyordu? Yavaşça döndüğünde yüzünde gördüğüm yaşlarla acıyla kapadım gözlerimi.

Bencillikti yaptığım. Biliyordum. Yeni bir hayat kurması için onca şey yapmışken, onu bırakamamam kendimi düşündüğüm içindi. Oysa sevmek, sevdiğin insanın iyi olmasını istemek değil miydi? Ya ben ne yapıyordum? Onu içinde olduğumuz bilinmezliğe mahkûm etmek değil de neydi yaptığım? Ellerimi direksiyona vurup başımı yasladım. Daha fazla onun canını yakmayacaktım. Özgür bırakacaktım. Kalbim sonsuza dek onunla olsa da ben ondan uzak duracaktım.

36. BÖLÜM

Genco...

Atölyemdeki odamda defilenin hazırlıklarını dinliyor görünsem de aklım da kalbim de benden çok uzakta olan Amel-ya'daydı. Onu son kez gördüğüm günün üzerinden bir aya yakın süre geçmişti. İstanbul'a dönüp, kendimi işlerle meşgul etmeye çabalamasam da neredede, nasıl olduklarını düşünmeden yapamıyordum. Bevar, çok güvenilir bir yerde olduklarını söylese de gönlüm rahat etmiyordu. Elim sürekli telefona kayıyor ama vazgeçiyordum. Verdiğim kararın ardında durmam zor olsa da kendimle mücadele ediyordum.

“Son bir gün kaldı. En ufak bir aksilik istemiyorum.” Yahya, her zamankinden farklı olarak Josh ile tüm organizasyon ve kontrolleri eline aldı. Beni yormayacağını ve sadece bu seferlik her şeyle ilgileneceğini söyledi. Tek şartı vardı. Bir sonraki defilede kendimi toparlamış olarak karşısına çıkmamı istiyordu.

Toplantı masasında mankenlerin ve mücevherlerin fotoğrafı üzerinde plan yapan dostlarıma sordum. “Davetlilerin seçimi ve davetiyelerle kim ilgilendi?”

“Efe, annesinin rahatsızlığı nedeniyle Çanakkale'ye gitti. O yüzden biz de asistanın Sümeyra'dan rica ettik.”

Odadaki telefonda kayıtlı olan asistanımın dâhilisini aradığımda çok bekletmeden açıldı.

“Ben Genco.”

“Merhaba Genco Bey. İsteddiğiniz bir şey mi var, efendim?”

“Sümeyra, Şira Farah’a davetiye gönderilmiş. Bu ismi nereden aldınız?”

Kısa süren sessizliğin ardından, “Anneniz Gülname Hanım, nişanlıınız olduğu için mutlaka onur listesinde olması gerektiğini söyledi,” dedi. “Adresi de kendisi verdi. Sizin haberinizin olduğunu söylemişti.”

Yumruğu masaya vurduğumda Yahya ve Josh doğruldu. Uzun süredir benimle olan ve suçu olmadığını bildiğim asistanıma yanıt verirken kendimi dizginlemeye çalıştım. “Lütfen arayıp biletin iptal edildiğini söyle kendisine.”

“Ama efendim...”

“Dediğimi yap, Sümeyra! O kadın defile alanına girmeyecek!”

Telefonu kapatırken yüzümü sıvazladım öfkeyle. Anne’nin ısrarı ve bu uğurda beni yok sayması sinirimi bozuyordu. O kızla beni evlendirmek için gösterdiği çabaya inanamıyordum. Ama yapamayacaktı. Başaramayacaktı.

“Şu magazinlerin evleneceğini duyurduğu kız mı?”

Başımı çevirip Yahya’ya baktım. “Evet.”

“Ama sen istemiyorsun.”

“Amelya’dan başka bir kadın olmayacak hayatımda, Yahya! Bunu ne ona ne de kalbime yaparım!”

Defile akşamı evden çıkarken beni bekleyen adamların kapısını araladığı arabaya binmedim. Kendim kullanacağımı söyleyerek arkada bekleyen arabanın anahtarını aldım. Onlar önden ben arkalarından yola çıktığımızda, ileride gördüğüm ayrıma girmek için bekleyip sağa doğru çevirdim direksiyonu. Beni gözden kaybedeceklerdi.

Sahil yoluna girdiğimde durmadım. Camı araladım. Esen rüzgâr denizin kokusunu ciğerlerime taşıırken derin derin soludum. Sessizliği kırmak için radyoyu açtım. Bir şarkı bitmiş, diğerine başlıyordu. Sözlerini işittiğimde, sesini açıp ellerimle direksiyonu kavradım.

*“İki yalnız bir doğru edebilirdik
Şimdi farklı şiirlerde yaşar gibiyiz
Ben Mecnun sen Şirin, tesadüf değil
Biz bize kurulmuş tuzak gibiyiz
Söz ettim mavilere içimdeki yaralardan
Gökteki yağdı yine, yerdekinde yakamoz var
‘Bu bir soygundur’ der gibi bakan
Gözlerinden artık gider gibiyim
Gözlerinden artık gider gibiyim”*

Orada, artık Amelya olmadığını söylerken ki öfke dolu bakışlarını anımsadığımda başımı geriye yasladım. Benim Amelya’m değil miydi sahi?

*“Bahsetme kimselere, yaramızda kalsın
Sıgmadık şehirlere, şiirlere taştık
Unutmadım yine, bi’ büyüklük bende kaldı
Ah kadehler kırıldılar sana bu gece”*

Kaderimizde ayrılık olsa da benim kalbim her zaman onun olacaktı ve ne kadar inkâr etse de onun kalbi de benimdi. Benden uzakta yaşayacaktı. Bensiz uyuyacaktı. Bensiz uyanacaktı. Ama hep benim olacaktı.

Şarkı tekrar başa dönerken arabayı yavaşlattım. Yol bitmesin, şarkı hislerimin tercümanı olmaya devam etsin istedim.

Her sene aynı yerde olmasını arzu ettiğim defile alanına doğru yaklaşırken birkaç dakikadır sürekli çalan telefonumu yine kapadım. Kimseyle konuşmak için ayıracağım vaktim de takatim de yoktu. Defileye katılacak ve bittiğinde yine yalnızlığım dönecektim.

Az ileride gazetecilerle neredeyse kapatılmış kapıya yaklaştığımda henüz beni fark eden olmamıştı. Heyecanlı hâllerle mikrofonları uzattıkları kişiyle konuşuyorlardı. Ancak ben kim olduğumu göremiyordum. Arabayı durdurup yan koltukta duran bastonumu aldım. Dışarı çıkıp, onlara doğru yürüdüğümde içlerinden bir fotoğrafçı gördü beni.

“İnanamıyorum! Genco Bey geliyor!”

Adımı duyan diğerleri döndüğünde şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Ne Yahya ne de Josh vardı.

“Genco Bey, arabanız zincirleme bir kazaya neden oldu!”

“Eşinizin hayatını kaybettiği kaza da sizin için mi planlanmıştı?”

Uzatılan mikrofonlara, etrafımı saran kameralara bakarken ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

“Genco?”

O kaosun ortasında tanıdığım sesi işittiğimde, kalabalığı sıyrarak gelen Josh’u gördüm. Üzerinde bu geceye özel tasarlanan kıyafetleri vardı. Kollarımı tutup beni inceledi. Yara berem olmadığını anladığında, derin bir nefes verip koluma girdi. Beni içeriye doğru sürüklerken hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Konumaların arasından içeri girdiğimizde kapanan kapıda sesler kayboldu.

“Neler oluyor?” dedim kolumu çekerken. “Ne diyordu onlar? Kim kaza yaptı?”

“Senin araban, otoyolda karşı şeride geçmiş. Birçok arabaya çarpıp güçlükle durabilmiş. İçerisinde sen varsın sanıyorduk. Olmadığını şoföründen öğrendiğimde her şeyden habersiz olduğunu anladım. Seni bulabilmek için buraya geldim.”

“Ferman Aşireti!” Dişlerimi sıkarken bastonumu yere vurdum. Durmayacaklardı. Beni öldürene dek devam edeceklerdi. O an haberleri Amelya’nın duymuş olabileceği aklıma geldiğinde Josh’a uzattım elimi.

“Telefonunu ver bana!”

Ceketinin cebinden çıkardığı telefonu uzattığında, alıp birkaç adım uzaklaştım. Ezbere bildiğim numarayı aradım.

“Lalezar?” dediğimde duyduğum endişeli sesle hazırlıksızdım.

“Ağabey, sen misin?”

“Benim.”

“Şükürler olsun! İyi misin?”

“İyiyim. Endişe etme.”

“Kaza görüntülerini gördüğümde sen de o arabadasın sandım.”

“O da gördü mü?”

Kısa bir sessizliğin ardından, “Evet,” dedi. “Deliye döndü. Oraya gelmemesi için zor tuttum.”

Ne kadar inkâr etse de beni hâlâ seviyordu. Endişesi, benim için üzülmesi bu yüzdendi. Ama söylemeyecekti. Orada, benden uzakta kahredecekti kendini. Lakin aramayacaktı beni.

“Nerede? Yanında mı?”

“Ufak bir baygınlık geçirdi. Doktor çağırdık. Şimdi uyuyor.”

“Ne demek bayıldı? İyi mi, Lalezar? Oraya geliyorum!”

“Hayır, ağabey. Endişe etme, iyi o. Şimdi herkesin gözü senin üzerinde. Lütfen gelme. Onları düşün.”

“Tamam,” dedim pes ederek. Her şeyi onlar için yapıyordum zaten. Onlar için katlanıyordum bu lanet günlere. “Ona iyi bak, Lalezar. Onlar sana emanet.”

“Sen de Allah’a emanet ol, ağabey.”

Telefonu kapatıp Josh’a döndüm. Soluk soluğa ellerini dizlerine yaslamış, iki büklüm hâlde yüzüme bakıyordu.

“O kadın mı?” Doğruldu. Alaycı bir ifadeyle kıvrılmıştı dudakları.

“Kim?” Kimi sorduğunu anlayamamıştım.

“Şira! Senin haberini aldığı anda annenle koşarak hastaneye geldiler.”

“Annemle mi?” Başını salladı. Telefonu uzattım. “Onunla aramda bir şey yok.”

“Oradaki gazetecilere kendisini senin nişanlın olarak tanıttı.”

“Umurumda değil.” Defile alanına açılan koridoru adımlarken arkamdan geliyordu. “Ne o, ne annem ne de bir başka kadın!”

Bastonuma dayanıp, az ilerideki kalabalığı gördüğümde duraksadım. “Hazırlıklar tamam mı?”

“Ne? Lanet olsun, dostum! Sen hâlâ defileyi mi düşünüyorsun?”

“Aylardır başımı şişiren siz değil miydiniz? Ya odamdaki o çizimleri çalıp gerçek kılan?”

“Her biri nefes kesici, dostum. Görenler hayran kalacak.”

Günlerce kendimi kapadığım o odada, oğullarım ve sevdiğim kadının anıları arasında sayfalarca çizim yaptım. Yerler çizim kâğıtlarıyla dolsa da durmadım. Bir yandan sızana kadar içiyor, diğer yandan parmaklarıma kömür karasına bulaşana kadar hislerimi en iyi bildiğim yöntemle dışa vurmaya çabalıyordum.

Savaş ve Bevar, beni almak için geldiklerinde buldukları kâğıtları Josh'a ulaştırmışlardı. Benimse o kâğıtları mücevherlerle can bulmuş hâlde atölyede gördüğümde haberim oldu.

“İçeridekilere söyle, hazırlıklarını tamamlasınlar. Defilenin tam saatinde gerçekleşeceğini de kapıdaki gazetecilere duyurun.”

“İşte bu! Dostum, bu gece tüm dünya seni konuşacak.”

Sustum. İstedğim bu değildi. Benim istediğim sadece karım ve çocuklarımla yanında olmaktı.

“İçerideki kaç kişi o haberi gördü?”

“Herkes.” Omzunu silkip ceketinin yakasını kaldırdı.

“Tek bir söz işitmek istemiyorum.”

Ellerini kaldırıp kendisini gösterdi. “Ben hallederim. Sen git ve senin için hazırlattıklarını giy.”

Sıkıntılı bir nefes verip, “Tamam,” dedim ama susmaya niyeti yoktu.

“Hazırlanıp, perdenin arkasına gelmezsen Yahya seni sürükleyerek oraya götürür. Yapar, biliyorsun.”

Geri adımlarla bana bakarak yürürken huysuz bir ifadeyle onu takip ettim.

“Konuşmayacağım, Yahya.” Benim için ayrılan yeri işaret ettim. “Oraya geçip sessizce izleyeceğim bu gece.”

“Ama her seferinde geceyi özetleyecek bir söz söylerdin. Tasarımlarını anlatan bir anahtar vermeyecek misin?”

“James Blunt...”

“Ne?”

“Onlara defileden önce dinlemelerini istediğimi söyle. Goodbye my lover. O şarkı bitince başlasın defile.”

Yanındaki asistanına işaret verdiğinde zayıf ve uzun adam koşturdu. Yahya ise bana son bir kez baktıktan sonra perdenin arasından çıktı.

“Bu gece sizlerle yeniden buluştuğumuz için Uluhan Golden olarak çok heyecanlıyız. Sizlerin de öyle olduğunu hissediyorum. Genco Uluhan’ın sihirli ellerinden dökülen eşsiz tasarımlarla büyüleneceğiniz anlara geçmeden önce size ondan bir mesaj getirdim.”

İşaretiyle ışıklar söndü ve sadece podyum puslu bir ışıkla aydınlatıldı. Şarkı çalmaya başladığında yerime yürüdüm.

Did I disappoint you or let you down?

(Seni hayal kırıklığına mı uğrattım yoksa üzdüm mü seni?)

Should I be feeling guilty or let the judges frown?

(Kendimi suçlu mu hissetmeliyim yoksa bırakayım yargıçlar mı karar versin?)

Cause I saw the end before we'd begun

(Çünkü daha biz başlamadan sonunu gördüm.)

Yes I saw you were blinded and I knew I had won.

(Evet gördüm, sen kör olmuştun, biliyordum kazanacaktım.)

So I took what's mine by eternal right.

(Böylece en doğal hakkımla bana ait ne varsa aldım.)

Took your soul out into the night.

(Ruhunu alıp geceye saldım.)

*And may be over but it won't stop there
(Ve bitmiş olabilir ama hurada kalmayacak)
I am here for you if you'd only care.
(Senin için buradayım, tabii umurundaysa)
You touched my heart, you touched my soul.
(Kalbime dokundun, ruhuma dokundun.)
You changed my life and all my goals.
(Hayatımı değiştirdin ve bütün hedeflerimi.)
And love is blind and that I knew when
(Ve aşkın gözü körmüş, bunu anladım ancak)
My heart was blinded by you
(Sen kalbimi kör ettiğinde)
I've kissed your lips and held your head.
(Dudaklarından öptüm ve başını tuttum.)
Shared your dreams and shared your bed.
(Rüyalarını paylaştım ve de yatağını.)
I know you well, I know your smell
(Seni iyi biliyorum, kokunu iyi biliyorum)
I've been addicted to you.
(Sana bağımlıyım ben.)*

*Goodbye my lover.
(Hoşça kal sevgilim.)
Goodbye my friend.
(Hoşça kal arkadaşım.)
You have been the one.
(Sen bir taneydin.)
You have been the one for me.
(Benim için bir taneydin.)*

I am a dreamer but when I wake,

(Ben bir hayalperestim ve uyandığımda)

You can't break my spirit, it's my dreams you take

(Ruhumu incitemezsin, benden aldığın sadece hayallerimdir.)

And as you move on, remember me

(Ve başkalarıyla birlikte olduğunda, beni hatırla)

Remember us and all we used to be

(Bizi hatırla, biz neydik hatırla)

I've seen you cry, I've seen you smile

(Seni ağlarken gördüm, gülümserken de.)

I've watched you sleeping for a while.

(Seni uyurken seyrettim bir süre.)

I'd be the father of your child.

(Çocuğunun babası olacaktım.)

I'd spend a lifetime with you.

(Tüm ömrümü sana adayacaktım.)

I know your fears and you know mine.

(Ben senin korkularını biliyorum, sen de benimkileri.)

We've had our doubts but now we're fine.

(Şüphelerimiz vardı ama şimdi iyiyiz.)

And I love you, I swear that's true.

(Ve seni seviyorum, yemin ederim doğru.)

I can not live without you

(Sensiz yaşayamam.)

Goodbye my lover.

(Hoşça kal sevgilim.)

Goodbye my friend.

(Hoşça kal arkadaşım.)

You have been the one.

(Sen bir taneydin.)

Esra Tok

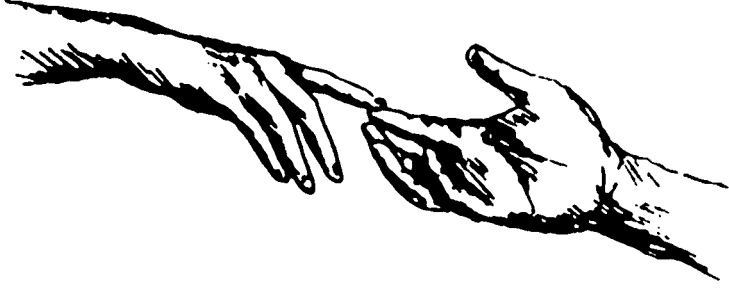
You have been the one for me.
(Benim için bir taneydin.)

And I still hold your hand in mine
(Ve hâlâ elini tutuyorum avuçlarımda.)
In mine when I'm asleep.
(Avuçlarımda, uyurken)
And I will bear my soul in time
(Ve ruhumu açacağım)
When I'm kneeling at your feet
(Ayaklarına kapandığımda)

Goodbye my lover.
(Hoşça kal sevgilim.)
Goodbye my friend.
(Hoşça kal arkadaşım.)
You have been the one.
(Sen bir taneydin.)
You have been the one for me.
(Benim için bir taneydin.)

I'm so hollow baby, I'm so hollow.
(Çok boşluktayım bebeğim, boşluktayım.)
I'm so, I'm so, I'm so hollow.
(Çok, çok ,çok boşluktayım.)

Şarkı sona erdiğinde alkış sesleri yankılandı. Işıklar beni gösterdiğinde ifadesiz bir şekilde bastonuma yaslandım. Saniyeler sonra podyuma ilk manken çıktığında artık ilgi odağı ben değil, uzun zamandır beklenen tasarımlarımdı. Yanımdaki boş koltuğa, onun olması gereken yere elimi uzatıp ardıma yaslandım.

37. BÖLÜM

Genco...

Günler haftalara, haftalar aylara dönüşürken hayatımı sadece iş odaklı olarak geçiriyordum. Hazırlanan yüzük tasarımlarını incelemek için atölyeye gittiğim bir gün üzerinde ismin yazılı olduğu bir zarf vardı masamda. İçerisinde tek bir kare fotoğraf, arkasında ise tek bir isim yazılıydı.

“Şira”

Fotoğraf, oğullarımı gördüğüm o güne aitti. Onları kucağıma aldığım zaman çekilmişti. Üstelik hemen yanımda Amelya vardı. İçine bir not dahi bırakmaya tenezzül etmemişti. Zira gerek de yoktu. Vermek istediği mesaj netti. Beni onlarla tehdit ediyordu.

Onlardan uzak kalsam da korumayı başaramamıştım. Her gün çektiğim acı boş bir savaş içindi. Önümde duran küçük çöp kutusuna hissettiğim öfkenin şiddetiyle bir tekme savurdum. İlerideki panele çarpan metal kutu, büyük bir alanı kaplayan camın parçalanarak aşağıya düşmesine sebep oldu. Atölyedeki çalışan tüm arkadaşlarım o anın şokunu yaşarken, yanıma gelmeye cesaret eden sadece Josh ve Serhad olmuştu.

“Neler oluyor, Genco? İyi misin?”

Elimi kaldırıp sessizce işaret ettim. Serhad'ı yanıma çağırdım. Kulağına fısıldadığım sözlerin ardından yüzüme şaşkınca baktıktan sonra geri çekildi.

“Git şimdi!” dediğimde beklemeden uzaklaştı yanımdan. Döndüğündeyse beni çok şaşırtacak bir cevap olacaktı dilinde.

“Peki, dedi Ağam.”

Benim soyadımı alacak ama asla karım olmayacaktı. Benim çocuklarımı doğuramayacaktı. Midyat'taki konakta bir hanımağa olarak yaşayacak, benden uzakta nefes alacaktı. Tüm bu şartları kabul etmişti.

“*‘Babamın canını alan bir adamın koynuna girmeye hevesli değilim.*’ Bunu da söylememi istedi.”

Bunun doğru olmadığını biliyordum. Zira aksi olsa beni tehdit etmezdi.

Mardin ve Midyat bu haberi coşkuyla karşıladı. Genco Uluhan yeniden evlenecek ve yeni vârisleri doğacaktı. Bu bana dair hayalleri olan insanlarımı mutlu etmişti. Gerçekleri bilmiyor olsalar da... Ağızlarına çaldığım balı iştahla yemişlerdi.

Yedi Aşiret'in ağaları verdiği karar şaşkınlıkla karşıladı. Amelya ile tanışan ve onu seven ağaların eşleri ve nişanlıları, pek gönüllü olmasa da Şira'yla tanışmak için bir yemek organize etmişlerdi. Mecburiyet nedeniyle katıldığım yemeğin olduğu mekâna geldiğimde diğerleri ile kapıda karşılaştım. İçeri geçtiğimde Şira, benim için ayrılan sandalyenin hemen sol tarafındaki yerini almıştı. Artık yerinin sol yanımda olduğunu vurgularcasına kurulmuştu.

Omuzları dantel işlemeli, uzun kollu kadife bir elbise giymişti. Saçları dümdüz omuzlarının gerisine dökülüyordu. İri kahverengi gözlerini sürme ile belirginleştirmişti. Boynunda benim tasarımı olan kolye vardı. Anamın elleriyle bu geceye özel olarak hazırlandığı belliydi. Parmağındaki aile yüzüğü-müzü göstererek saçlarını düzeltiyor, sıklıkla beni süzüyordu.

Yemekler servis edilmeye başladığında benim ve Şira'nın katılmadığı bir sohbet sürüyordu. Kadehimi bitirip, tekrar garsonu çağırdığımda diğer yanımda duran Savaş mâni oldu.

“Hızlı gidiyorsun.”

“Ne önemi var?” dediğimde Rojda fısıldadı.

“Bu gece bir olay çıkmayacak. Söz verdiniz.”

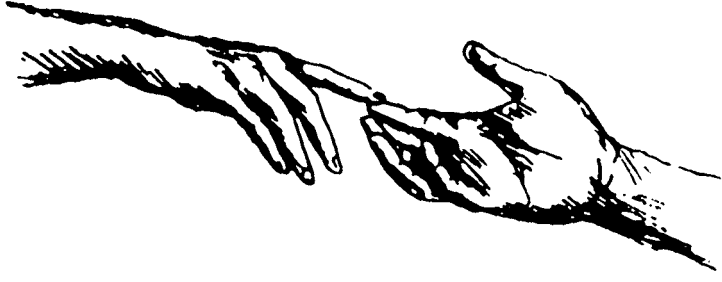
Elimi kaldırıp pes etmiş gibi ardıma yaslandım. Kısa sürede yeterli gelecek kadar içtiğim viski gevşememi sağlamıştı.

“İyi misin, Genco?”

Şira'nın sorusuna dönüp ters bir yanıt vermek için başımı çevirdim. Çok yakınımda durduğunu fark ettiğimde başımı geri çektim. Yaptığı hareketi tekrarlamamasını söyleyecekken duyduğum sesle taş kesildi bedenim.

“Herkes iyi akşamlar!”

Karşımda gördüğüm kadının bir rüya olduğuna emindim. Ta ki elime dokunan eli hissedene kadar... Yanımda oturan kadına baktığımda Şira'ydı. Karşımda duran kadın ise Amel-ya'ydı ve gerçektir.

38. BÖLÜM

Amelya...

“Neden yaşlarla bezendi o güzel gözler?”

Ejder amcanın şefkatli sözlerini işittiğimde oturduğum se-
dirde kıpırdandım. Kardelen Hanım, yanımdan henüz ayrıl-
mıştı. Onunla sohbet etmeyi sevsem de yorgun görüldüğü için
dinlenmesini söylemiştim. Hamileliğin henüz başında olsa da
tek can değildi taşıdığı. Başımı eğip omzumu silktim.

“Evleniyormuş.”

“Aşiretin bu kadar sabretmesine şaşıryordum doğrusu.
Bunun elbet bir gün olacağını biliyordun, güzel kızım.”

“Yapmaz, diyordum.” Bevar’ın kopyası olan zümrüt göz-
lere bakarken yüzümdeki yaşları sildim. “Genco bizi unuta-
maz, sanıyordum. Yanılmışım.”

“Sevilen unutulur mu hiç? Amelya, ben kızımı töreleri uy-
gulayan bir adama verdim.” Bakışları çitlerin dışındaki alanda
olan mezardaydı. “O da kızımı törelere kurban etti. Sen de
Genco da şimdi o kurbanlardan birisiniz sadece.”

“Ben buralarda kalamam, Ejder amca. Oğullarımı alıp gi-
deceğim.”

“Ve kızını...” dediğinde belirginleşen karnımı sardı ellerim. Onu son kez gördüğüm günden yadigârdı kızım. Ona son kez dokunduğum, beni son kez sevdiği anın bir hatırasıydı.

“Oldukça inatçı ve güçlü bir bebek.”

Doktorun sözlerini anımsadığımda gülümsedim. Kaçtığım, gizlendiğim adamdan bir bebeğim daha olacaktı.

“Söyleyemem. Eğer bilirse bizi bırakmaz. Geri götürmek için her şeyi yapar.”

“Olması gereken de bu, güzel kızım.”

“O, yolunu çizdi. O kızla evlenmeyi istiyorsa ne ben ne de çocuklarım mâni olacağız.”

“Ağabeyimin gönül rızasıyla o kızla evleneceğini nasıl düşünürsün, abla?”

Lalezar’ın sesini duyduğumda şaşkınlıkla çevirdim başımı. Biraz ileride, Bevar’la bizi izlediğini fark ettiğimde hızlıca doğruldum yerimden. Gözlerimdeki yaşları silmeme fırsat vermeden yaklaştı karşıma. Küçük elleri yüzümü sararken gülümsüyordu.

“Kalbi senle doluyken bir başkasını sevebileceğini nasıl düşünürsün?”

“Beni avutmak için boş yere söyleme bu sözleri,” dediğimde Bevar yaklaştı bize.

“O kız yaşadığınızı biliyor. Genco’yu sizin varlığınıza tehdit ettiği için evlenecek. Sizi korumak için bir kez daha kendini feda ediyor.”

İşittiğim sözlerle hızlandı kalbim. Benden, bizden vazgeçmemiştı. Kalbine başka bir kadın dokunmamıştı. Bizim için bu evliliğe mecbur kalmıştı. Mutlulukla sarmalanırken dönmeye başlayan başımla sendeledim. Gözlerim kapanırken aklımda sadece o vardı.

O geceden iki gün sonra verileceğini öğrendiğim kutlama yemeğine beni de götürmesini Bevar'dan istediğimde herkes keyiflendi. Bu kararı vermemi beklediklerini birbirlerine attıkları imalı bakışlardan anlasam da bir söz söylemedim.

Lakin önce yapmam gereken çok önemli bir iş vardı. Bevar'a istediğimi söylediğimde sorgusuz sualsiz kabul etti. Tek bir şartı vardı. Beni asla yalnız bırakmayacaktı.

Midyat'ta yaptığım o görüşmeden istediğim sonucu almayı başararak İstanbul'a doğru yola çıktık. Yemeğin verileceği mekâna geldik. İnmeden önce güç almak istercesine karnıma dokundum. Kızım kendini göstermeye başlamıştı. Giydiğim bol elbise karnımı gizlemem için yardımcı olsa da dikkatli bakan herkes fark edebilirdi. Tek istediğim ilk bakışta anlaşılmaması ve bana yaşanacaklar için zaman vermesiydi.

Genco, henüz varlığından haberi olmadığı kızımızı bu gece öğrenecekti. Oradaki herkesle birlikte... Kucağımdaki elbisemle aynı ton olan peçeyi yüzüme geçirirken bu duruma acıyla gülümsedim. Bir zamanlar benim için bir ceza olan bu kumaş parçası, bu gece silahım olacaktı.

Kapıyı açan Bevar, "Hazır mısın?" diyerek elini uzattığında, başımı sallayıp tutundum. Yardımıyla arabadan indiğimde endişeyle yüzüme bakıyordu.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Evet! Artık gizlenmeyeceğim."

Kapıda onlarca koruma vardı. Bevar'ı gördüklerinde onu tanıyanlar saygıyla selamladı. Bana baktıklarında ise tanıyamadılar. İstediğim olmuştu. Ama birazdan içeri girdiğimde önce onlar, sonra tüm Mezopotamya varlığımı tekrar öğrenecekti. Bir kez daha...

Kapı açıldığında ve içeri girdiğimizde mekânda sadece tek bir masa doluydu. Oldukça büyüktü. Etrafındaki sandalyelerin iki tanesi dışında hepsi doluydu. Yedi Aşiret ağaları ve bir

zamanlar evimizde ağırladığım nişanlıları, sevgilileri masanın etrafındaydı. Lakin benim hedefimde tek kişi vardı: Genco...

Masanın bir ucunda oturuyor, elindeki içkisini izliyordu. Bilyük bir yudumda içip garsonu çağırdığını, ancak Savaş ve Rojda'nın engel olduğunu gördüğümde buruk bir şekilde gülümsedim. Yanında duran kızın usulca yaklaştığını görene kadar... Genco başını çevirdiğinde neredeyse öpüşecek kadar yakınlardı. Yumruklarımı sıktığımda Bevar kolumu sardı.

“Sakin ol!”

Genco'dan bakışlarımı çekemiyordum. Onun başını çektiğini ancak kızın milim kıpırdamadığını gördüğümde daha fazla sessiz kalamadım. Kolumu çekip birkaç adımda masaya yaklaştım. Beni fark eden ve şaşkınlıkla irkilen yüzleri yok sayıp, karşımda duran ikiliye baktım ve seslendim.

“Herkes iyi akşamlar!”

Saçlarım artık vazgeçemediğim kızıl tonlarındaydı. Ama dikkatli bakan biri beni gözlerim ve bakışlarımdan tanıyabilirdi.

Mert Ağa, Genco ve yanında oturan o kadın dışında diğerleri şaşkınlıkla ayağa kalktılar. Sandalyeler birbiri ardına devrilirken Rojda, “Amelya, bu... Bu sen misin?” dediğinde dolan gözlerimle başımı salladım.

Diğerlerini yok sayıp hızlıca bana yaklaştı. Kollarıyla sarıldığında gülümseyerek karşılık verdim. Böylesine bir mutlulukla beni karşılamış olması, ona duyduğum tüm kötü hislerin üzerini örtmeye yetmişti.

“Yaşıyorsun! Sen yaşıyorsun! Şükürler olsun!”

“Bu nasıl mümkün olabilir?” Savaş, Genco'nun ardında durup omzunu kavradı.

“Genco... İyi misin?”

“Şok geçiriyor adam.” Diyar, önünde duran su dolu bardağı uzattı. “Birkaç yudum içsin.”

“Ya çocuklar? Onlar nasıl?” Gazel’in yanıma yaklaşıp sarılışına aynı içtenlikle karşılık verdim.

“Çok iyiler.”

“Kimsin sen?” Hırçın sesi duyduğumda, Genco’nun gözlerimde kenetlenen bakışlarından ayırıp ona döndüm. Küçük yumruklarını sıkıyordu. “Bu rolü oynamak için ne kadar para aldın?”

“Onun Amelya olduğunu biliyorsun, Şira!” Genco’nun öfkeli sesi, benim gibi diğerlerinin de sıçramasına neden oldu.

Onun öfkeli sözlerini ayağa kalkan Mert Ağa bastırdı.

“Hoş geldiniz, Amelya Hanım.” Bana doğru yaklaşıp kolumu kavradı. “Oturun lütfen.”

Masada Bevar için ayrılan sandalyenin yanındakine oturmamı sağladığında Genco’nun tam karşısındaydım.

“Eminim, kendisi bize neler olduğunu anlatacaktır,” dediğinde Bevar da yanımdaki yerini aldı.

“Sen buradaysan o mezarda olanlar... Aman Allah’ım! Bu korkunç...” Toprak’ın sözlerini, Kenan’ın kiler izledi.

“Neden şimdiye kadar gelmedin?”

“Sakin olun, beyler!” Mert Ağa, onlara doğru yürürken, oldukça rahat görünüyordu. “Karşınızda bir Ferman değil, Uluhan Aşireti’nin hanımağası var.”

Ayakta olanlar güçlkle yerlerine oturduklarında, “O gün...” dedim. “Beni ve oğullarımı Ejder Atabeyoğlu kurtardı.”

Her şeyi planladığımız gibi anlatmaya başladığımda Ejder Bey’e bir kez daha minnettardım. Ona göre gerçekleri anlatmam büyük bir hata olurdu. Böylesi bir durumda değil Yedi Aşiret, kendi insanlarımız dahi arkamızda durmazdı. En doğru olan onun kurduğu planı anlatmaktı.

Beni zamansız kaybettiği Zelal Kahraman’ın yerine koyduğunu, onun kadar çok sevdiğini söyleyerek böyle bir yar-

dım teklif etmişti. Yedi Aşiret ağalarının ve Ferman Aşireti'nin öfkesini kendisine çekse de umurunda olmayacağını söyledi. Oğullarının "Ejder dede"si olmak için, onun için her şeye değerdi.

"Kendime geldiğimde vücudumda yanıklar vardı. Karde-len Hanım, Savaş Ağa'nın halası da oradaydı."

Savaş Ağa'ya baktığımda şaşkıındı.

"Yaralarım ve evlatlarımla onlar ilgilendiler."

Masadaki herkes sözlerimi dinlese de bana inanmayan iki kişi vardı. Biri, öfkeyle bakan Genco; diğeri ise beni öldürmek için fırsat kollayacak kadar nefret dolu olan Şira'ydı. Savaş Kahraman'ın ise odağı Bevar'dı. Dedesi, halası ve kardeşinin kendisinden gizledikleri nedeniyle kızgın olduğunu görebili-yordum.

"Amelya yaşadığına göre... O vakit bu nişan geçersizdir."

Yiğit Ağa'nın sözleriyle hızlıca yerinden kalkan kadının öfkeli sesi yankılandı masada.

"Bu mümkün değil! Babamın kanının bedeli bu yüzük!" Parmağındaki aile yüzüğünü gösterip bana döndü. Bir zafer işareti edasmda taşıyordu.

"Sen bir şey demeyecek misin, Genco?"

Savaş'ın sözlerine yanıt vermeyen Genco yerinden kalktı. Masanın etrafında dolaşıp, benim olduğum yere geldiğini gör-düğümde sandalyeden kalktım. Geriye doğru adımlarken ne yapmaya çalıştığını anlamlandırmaya çalışıyordum. Geldiğim için öfkeliydi. Gitmemi isteyecekti belki de. Artık benimle bir bağı olmadığını, o kadını hayatında istediğini söyleyecekti. Bu ihtimallerle gözlerim doldu. Masadan epey uzaklaştığımda durdum. Gözlerini görmek istiyordum. Onlarda bize dair ufa-

cık bir kırıntıya ihtiyacım vardı. Ama yapacak gücüm yoktu. Gözleri gözlerime değse oracıkta hıçkırarak ağlayabilirdim. Başımı eğdiğim anda durdu önümde. Bana dokunmadan, tek bir söz etmeden sırtını döndü.

Önce Bevar'a, sonra diğerlerine baktım. Şaşkınlıkla bizi izlediklerini gördüğümde titrek bir nefes aldım. Önümde duran adamı izledim sessizce. Hareketsiz duruşu sol elini geriye doğru uzatışıyla son buldu. Bana uzatmıştı. Elini tutmamı istiyordu. Beni istiyordu. Onun olduğumu ve en önemlisi bana güvendiğini göstermek istiyordu. Yüzümdeki tebessüme mâni olamadım. Ona doğru attığım adımlar aramızda küçücük boşluk kalana kadar sürdü. Uzattığı eline elimi uzatırken ilk kez dokunuyormuş gibi heyecanlıydım. Önce parmaklarım değdi parmaklarına. Ardından avucunun sıcaklığını hissettim avucumda. Hafif olan bu dokunuşum, onun elimi sıkıca sarışıyla ağırlaştı. Ben de sıkıca sardım elini. Masadakiler akıllarındaki soruların yanıtını alsalar da o kadın için yeterli değildi. Bunu sözleriyle anlamıştım.

“Neredeyse bir buçuk yıla yakın ortalarda olmayan bu kadının sözlerine nasıl inanıyorsun, Genco Ağa? Hâlâ elini nasıl tutabiliyorsun? Belki başka bir adama kaçtı? Ortada kaldığı için geri dönmek zorunda kalmadığını nereden biliyorsun? Onu hâlâ namusun görebilecek misin?”

“Kimse benim karımın namusuna dil uzatamaz!” Genco'nun öfkeli sesini duysa da umursamadı.

“Bu kadın artık senin karın değil. Kanunlar da insanların da onu öldü biliyor. Bırak gitsin. Unuttun mu Genco Ağa, sen benim kocam olacaksın! Bana can borcun var!”

“Can borcu...” Genco mırıldanarak başını salladı. Elini elimden ayırıp ansızın belindeki silahı kavradı. Kurşunu nam-luya sürdükten sonra aralarındaki masaya dayanıp göğsüne dayadı. O kadının elini tutup silahı tutmasını sağladı. Ellerini çektiğinde artık silahı tutan o kadındı.

Ne yaptığını anladığımda, "Genco!" diye bağırarak atıldım ona doğru.

"Geri dur, Amelya!"

Sendelediğimde Bevar kavradı kollarımı.

"Al canımı! Ödeşelim!"

"Genco, hayır!"

"Hadi! Vursana beni!"

Diğer ağalar, yanındaki kadınları kenara çekerken, Genco'ya geri çekilmesini söylüyorlardı.

"Ne oldu? Babanı öldüren adamın canını almaktan korkuyor musun?"

Onu sinirlendirmeye ve hırslandırmaya çalışıyordu. "Hayır! Yapma!" diye Genco'ya seslendim.

"Biliyor musun, yine olsa yine alırdım babanın canını. Çünkü senin baban hakkı olmayana göz diken açgözlü bir şerefsizdi."

"Sus!" dediğinde kadını duymazdan geldi.

"Babanın nasıl bir adam olduğunu sen de biliyorsun, Şira Farah! Baban, gencecik bedenleri zehirleyen, onları öldürerek servetine servet katan bir pislikti."

Kadının parmakları gevşese de ben nefes alamıyordum. Ufacık bir dokunuşuyla Genco'yu öldürebilirdi. Benim sevdiğim adamı, çocuklarımm babasını yok edebilirdi.

"O adamın kızı olarak anılmaktan vazgeçip, benim karım olarak anılmak istiyorsun! Öyle mi? Ben kimim peki? Senin baban gibi şerefsiz bir adamın oğluyum!"

Kadın düşünceli bir ifadeyle ellerini çekmek istediğinde Genco izin vermedi. Silahı tutan ellerini kavradı.

"Ama ben onun oğlu olarak anılmayı kabul etmedim. Kendim oldum. Genco oldum. Sen neden babanın günahlarını taşımak zorunda kalasın? Neden sadece Şira olamayasın?"

Sürmeli gözlerini Genco'nun gözlerine kenetlediğinde tırnaklarını batırdım avuçlarıma.

"Benim bildiğim, öğrendiğim başka bir hayat yok."

"Dışarıda kocaman bir hayat var. Ya babanın bıraktığı çamurda debelenir, onun pisliği eteklerinde yaşamaya devam edersin ya da gidip kendine yeni bir hayat kurarsın. Seçim yapmak senin elinde!"

İtiraz edeceğini düşünürken, kadının ona doğru hareketlendiğini gördüm. Ellerimi dudaklarıma korkuyla örttüğümde silah Genco'nun avuçlarına düştü.

Tehlike geçmişti. Ama dönmeye başlayan başımla ayakta duracak gücüm kalmadı. Bevar'a tutundum.

Kalktığı sandalyeye çöken kadın, Genco'nun ellerini tuttuğunda, bulanık midemi nefes alarak bastırmaya çabaladım.

"Git ve kendine hak ettiğin gibi bir hayat kur. Ne baban ne de soyun kalsın aklında. Emin ol, senin yerinde olabilmek için her şeyimi verirdim."

Genco da kadının ellerini tuttuğunda gözlerim karardı. Kendimi Bevar'ın kollarına bırakırken, son işittiğim Genco'nun adımı haykırmasıydı.

39. BÖLÜM

Genco...

Bir saate yakın zamandır yanında oturuyordum. Neden kaçmaktan vazgeçtiğini az önce aldığım haberle anlasam da kabullenemiyordum. Avucumda onun yokluğunda tamir ettiğim kelebek kolyenin soğuk zinciri, yüreğimde amansız bir ateş vardı.

“Eşiniz beş aylık hamile...”

O gün, ona dokunduğum o son gün benden bir parça can bulmuştu bedeninde. Peki, neden bu zamana kadar beklemişti? Neden öğrenir öğrenmez bana haber vermemişti? Bu kadar zaman sonra oğullarımızı korumak için kaçan kadın karnında bebeğimizle neden bana dönmüştü?

Sakinliğimden ve tavrımdan şüphelenseler de ses etmeyen ağalar sessizce gitmişlerdi. Tekrar karşıma geleceklerini ve yaşananları derinlemesine sorgulayacaklarını biliyordum. Umurumda değildi. Hepsiyle yüzleşebilirdim.

Yedi Aşiret ve liderlik umurumda bile değildi. Hayatımdaki tek önemli şey Amelya ve oğullarımdı. Onlar için her şeyi yapabilirdim. Lakin bir kez daha gitmelerine izin verecek kadar güçlü değildim.

Hafif şiş karnına dokunmak için uzanan elimi geri çektim. Orada benden, bizden bir can olduğunu bilmek kalbimi sızi-
latıyordu. Eğer orada yanında oturmaya devam edersen on-
dokunmadan duramayacaktım.

Bastonuma dayanıp cama yitirdim. Önlünde durup puslu
geceyi izledim sessizce.

Kıpırdandığını fark ettiğimde doğruldum. Ona yakın ol-
mak isteyen kalbimi susturdum. Camın önünde durup, dışarı
bakarken kendisine gelmesini bekledim.

“Genco... Buradasın,” dediğinde sessizce başımı salladım.

“O kadın...”

“Gitti,” dediğimde sessiz kaldı. “Neden geldin?” dediğim-
deyse derin iç çekişini duydum.

“Ben... Hamileyim.”

“Doktor söyledi.” Ona dönüp ellerim ceplerimde baktım
yüzüne. “Oğullarımı benden kaçırdın. Şimdi karnında bir be-
bekle yine bana dönüyorsun.”

“Bu bebek, hakikatleri görmemi sağladı. Yaman’ı koru-
mak isterken bencillik yaptım ben. Noyan’ı da kopardım sen-
den.”

Bu durumu geç de olsa anlaması ve yaptığının benim için
haksızlık olduğunu görmesine sevinsem de sessiz kaldım.

“Ferman Aşireti birazdan burada olur,” dediğimde başını
salladı.

“Onlar almak istediklerini aldılar. O yüzden gelmeyecek-
ler.”

Şaşkınlıkla baktım yüzüne. “Yaman’ı, oğlumuzu bana sor-
madan onlara mı teslim ettin?”

“Hayır. Yaman ait olduğu yerde, bizim yanımızda olacak.”

“Anlayamıyorum. Bunu nasıl kabul ettiler?”

Dolan gözlerini kaçırıp belirginleşmeye başlayan karnını sardı. “Yedinci yaş gününe kadar... O gün Yaman, Ferman konağına aşiretinin ağası olmak için dönecek.”

“Ne!” Öfkeyle yürüdüm üzerine. Aramızda biraz mesafe kala karnına değen bakışlarım durmamı sağladı. Dişlerimi sıktım. “Nasıl kabul edersin bunu?” dediğimde gözlerinden yaşlar süzülürken gülümsedi.

“Noyan ve doğacak bebeği senden mahrum edemezdim, Genco. Yaman’ı kurtarabilmek için Noyan’dan da vazgeçemeyiz. Hem onunla geçireceğimiz 5,5 sene var daha önümüzde. Güzel anılar verebiliriz ona. Bizden uzak olacak. Ama onu ne kadar çok sevdiğimizi hep bilecek.” Hıçkırıklar dudaklarından dökülürken içim sızladı. “Bir gün... Bir gün neden vazgeçmek zorunda olduğumu anlayacak.”

“Ondan vazgeçtiğimizi anladığında kalbinde bize dair nefretten başka bir duygu kalmayacak.”

“Benim vazgeçtiğimi söylerim.” Gözlerinden süzülen yaşlarla baktı yüzüme. Elleri karnını sarmıştı. “Kardeşleri için bunu yapmak zorunda olduğumu anlatırım. Varsın benden nefret etsin. Ama sana, onlara küsmesin.”

Sözleri yüreğime dokunurken ona daha fazla uzak kalamadım. Yanına yaklaşıp yatağın kenarına oturdum. Güzel gözlerinden süzülen yaşları sildim. Bebeğimizi taşıyan karnına dokundum.

“Sen değil, ben vazgeçtim ondan. Böyle bilsin. Sana düşman olmasına dayanamam. Varsın beni, babasını düşmanı bilsin.”

“Beni affedebilecek misin, Genco?”

Geri çekildiğimde telaşlandı. Dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çabaladığında mâni oldum. Bende kalan yadigârını usulca aldım gizlediğim iç cebimden. Elini tuttuğumda ne yaptığımı anlamaya çalışarak bakıyordu yüzüme. Sessizce avucunun içerisine bıraktım. Kanatlarını örttüm parmaklarıyla.

Elini yavaşça kaldırdı. Yaraladığı ama yeniden iyileştirdiğim kelebeği gördüğünde bir hıçkırık koptu dudaklarından. Güzel gözleri gözlerime değdiği anda hemen başucundaydım.

“Ne kadar uzağa uçarsan uç, geri döneceğin yer hep benim yanımda olacak, demiştim. Seni, beni bıraktığın yerde yaralarını sarmak için bekledim.”

40. BÖLÜM

Genco...

Yedi Aşiret ağaları, o gecenin ardından tek soru sormadan dostum olarak yanımda durup, bu zor zamanları atlatabilmem için yardımlarını esirgemediler. Amelya'yı, oğullarımı ve doğacak bebeğimi sessizce kabul ettiler. Tehditlere, rest çekmelere rağmen bana destek olmaktan geri adım atmadılar.

Aşiretim, hanımağalarının yaşıyor olmasını mutlulukla karşılamadılar. Oğullarıma dil uzatamasalar da Amelya'nın canına göz diktiler.

“Değil soyadını taşımaya, bu topraklarda yaşamaya dahi hakkı yok.”

“Namusuna, adımıza leke sürmediği ne malum?”

Pervasız sözlerini yok saydım. Törenin gereğini uygulamam gerektiğini söyleseler de bilmedikleri bir engel vardı. Amelya hamileydi. Bebek doğduğunda DNA testi ile bana ait olduğunu ispat etmemi istediler. Amelya için ise bir şart sundular. Aşiretimin başına geçecek oğlum Noyan yaşadığı sürece Amelya yaşayacaktı.

Ben nefes aldığım sürece ona dokunamayacaklarını bilseler de isteklerini kabul ettim. Amelya hiçbir zaman bu kararı öğrenemeyecekti.

Karımın ve oğullarımın yaşadıklarını ispat etmek ve tekrar kimliklerine kavuşmalarını sağlamak kolay olmadı. Mezarlar açılıp DNA testleri yapıldı. Mert Soylu'nun tanıdığı istihbaratçı dostlarının destekleri olmasa Amelya tutuklanarak sorgulanacaktı. Lakin gerek kalmadı ve açılan dava ile tüm düğümler çözüldü.

Tüm dünya günlerce bizi konuştu. İşlerimi, planlanan projelerimi bile etkileyecek kadar büyük oldu yankısı. Karım yaşıyordu. Çocuklarımla dönmüştü ve ben sessizdim. Bu onların beklediği bir tepki değildi.

Diğer aşiretler ve Mezopotamya, Amelya ve çocuklarımın Ferman Aşireti tarafından kaçırıldığına inandı. Çıkan kazadan kurtulmalarını anlayamamaları da sorgulayamadılar. Zira Ferman Aşireti'nin oğlum Yaman'la ilgili kurdukları gelecek planından haberdarlardı.

Amelya ve oğullarım gerçek kimliklerine kavuştular. Benim soyadımı taşıyor olmaları yüreğimdeki ince sızıya merhem olmaya yetmişti.

Amelya istediği için doğduğum topraklarda, Mardin'de yaşayacaktık. Oğullarımın ve doğacak kızımızın, aşiretim ve orada yaşayan insanlar tarafından kabul edilmesini istiyordu. En önemlisi de Yaman, Mardin'de büyüyeceği için ona yakın olamasa da aynı şehirde nefes almaktı niyeti.

Sermiyan'ın babası olduğunu öğrendiğini ve felç geçirdiği gece yanında olduğunu asla söylemedi bana.

Yaman ve Noyan... Büyüyorlardı. Her doğum günü, Yaman'dan bizi koparacak zamanın yaklaşması demekti. Bu yüzden çocuklar farkına varmasa da o gün bizim için matem havasında geçiyordu. Kardeşleri Maya'yı çok sevseler de ikisinin arasındaki bağ eşsizdi. Tek yumurta ikizi olduklarını kanıtlarcasına hisleri aynıydı. Birlikte ağlıyor, birlikte gülüyorlardı.

Birinin canı yansa diğeri de hissediyordu. Uzak olsalar da her daim birbirlerini hissedebilmeleri idi tek dileğim.

Amelya, altıncı yaş günlerinden sonra geçen her gün daha da solgunlaştı. Geceleri bana belli etmemek için çabalasa da ağlıyordu. Yaman'a ilgisini verirken Noyan ve Maya'yı biraz da olsa ihmal ediyordu.

Maya... Kızım... Siyah saçları annesine benzese de bal rengi gözleriyle Lalezar'ın küçük bir kopyasıydı. Dört yaşına yeni girecek olsa da yaşlılarına göre çok akıllıydı. Minik burnunu havaya dikerek, "Baba!" dediği anda yüreğim ince bir sızıya mesken oluyordu. Varlığını geç öğrenmenin ve doğumundan sonra dahi onları aşirete kabul ettirmek için yaşadığım sıkıntılar yüzünden vicdan azabı yaşıyordum.

Anam, Amelya'nın yaşadığını öğrendiğinde kalp krizi geçirmiş ve ardından büyük bir ameliyatla hayatta kalmıştı. Kalbine takılan pille stres ve sıkıntıdan uzak yaşaması gerektiğini öğrendiğimde, felç geçiren Sermiyan'ın bakıldığı bağ evine yerleştirilmesini emrettim. Yüz yüze gelmesem de her zaman haberlerini aldım.

Şira... O gecedен sonra babasından kalan nakitin büyük çoğunluğunu alarak ortadan kayboldu. Yurt dışına çıkmış olduğu söylense de hâlâ Mezopotamya'da olduğuna inanıyordum. Bu yüzden Amelya ve çocuklarımin etrafındaki korumalar ihtiyacın neredeyse iki katıydı.

Ejder Bey... Amelya, çocuklarla birlikte Bevar ve Savaş'ın dedesi olan adamın çiftlik evine sığınmışlardı. Mecburiyeti olmamasına rağmen kol kanat germiş, Amelya'yı kurtarabilmek için en başından beri onun korumasında olduklarını sözleri ve şahitleriyle kanıtlamıştı. Yaman ve Noyan'ın "dede" olarak benimsedikleri ihtiyar adam, ölene dek borçlu olacağım tek kişiydi. Teşekkür etmek için gittiğimde Bevar'ın, Leyla'nın mezarını Amelya için bulmak istediğini söylemişti.

Kızımızın doğmasına bir ay kala onu annesine götürmek için yola çıktım. Nereye gittiğimizi merak etse de varana dek tek kelime etmedim. Mardin'in çıkışına yakın bir köy mezarlığında durduğumuzda neden orada olduğumuzu anlamıştı. Gözlerinden yaşlar süzülürken indiğinde, beni takip etmesi için sessizce önden gittim. Oğlumuz Yaman'ı bulduktan sonra yaptığım gizli araştırmalar sonucunda onu bulduğumda mezar taşı dahi yoktu. Mezarı öylesine bakımsızdı ki neredeyse tümsek kalmamıştı. Köy halkının uyuduğu bir gece yarısı gönderdiğim adamlar tarafından mezarı hak ettiği gibi güzelleştirilirken, Amelya her şeyden habersiz kollarımda uyuyordu.

Diz çökmek için eğildiğinde, kolunu tutarak yardım ettim. Gözyaşları güzel yüzünden süzülürken titreyen elleri toprağı okşuyordu.

"Anne... Ben geldim. Kızın," dediğinde dolan gözlerimi kapatıp sessizce bekledim.

"Çok geç kaldım, biliyorum. Özür dilerim. Neler yaşadığını, o adamın sana yaptığı kötülüğü bilmiyordum. Beni bırakıp gittin diye düşündüm hep. Bilseydim, bilseydim... Koşarak gelirdim sana. Sarılırdım toprağına. Beni de alman için yalvarırdım sana."

Mezar taşındaki ismi okuyup gülümsedi.

"Leyla

Amelya'nın annesi"

Bedeni hıçkırıklarla sarsılmaya başladığında kollarını kavradım. "Yapma güzelim! Bebeğimizi düşün."

"Bir kızım olacak, anne. Seninle yaşayamadıklarımızı kızımla yaşayacağım. Sana dair kurduğum hayalleri onun için gerçek kılacağım."

Doğrulmasını sağladığımda karnını sardı.

“Seni bir daha yalnız bırakmayacağım. Çocuklarımla geleceğim yanına. Çiçekler ekeceğiz toprağına. Onlar seni, anneannelerini tanıyarak büyüyecek. Söz veriyorum.”

Dediğini yaptı. Her ayın ilk cuma günü çocuklarımızla birlikte ziyaret etti annesini. Onunla konuşup, çocuklarımızı ve beni anlattığını duyduğumda acıyla gülümsedim. Anne-siyle arasındaki tek bağın bu olduğunu bilmek yüreğimi sızlatıyordu.

Yaman Gitmeden Bir Gece Önce...

Lalezar, Bevar ve çocuklar gittikten sonra bir süre çalışma odama kapadım kendimi. Yalnız kalmaktan çok, Amelya ve oğullarımızın yüzlerine bakamayacak olmaktı nedenim. Saat gece yarısını geçerken, odamızın olduğu en üst kata çıkan merdivenlere yöneldim. Merdivenin ucunda Maya'yı gördüğümde irkildim. Basamağa oturmuş, başını duvara yaslamıştı. Elinde tuttuğu “Ay” adını verdiği ayıcığı ise neredeyse düşecek hâldeydi. Gözleri kapalıydı. Ona bir şey olmuş olma ihtimaliyle hızlıca çıktım basamakları. Birkaç basamak aşağıda durup yüzünü sardım.

“Kızım, Maya?”

Küçük, çekik gözlerini açıp yüzüme baktı.

“Babacığım...”

“Neden burada uyuyorsun, miniğim?”

Ellerini uzattığında hemen kucağıma aldım. Sıkıca sarıp doğrulduğumda küçük elleriyle yüzümü tuttu. “Seni bekliyordum, babacığım.”

Gülümsedim. “Kötü rüya mı gördün yoksa yine?”

Omzunu silkti. “Hayır. Annem, ağabeylerim ile uyuyor. Ben de sen yalnız kalır korkarsın diye senin yanında uyumak istedim.”

Siyah saçlarıyla sarılı küçük yüzüne bakarken dolan gözlerimi kaçırdım. Saçlarına bir öpücük bıraktım.

Merdivenleri çıkarken sorduğu soruyla duraksadım.

“Annem neden hep ağlıyor, babacığım?”

“Yaman ağabeyin okula gidecek ya o yüzden.”

Ağabeylerine çok bağlı olan kızımızı bu şekilde ikna edebilmiştik. Yıllar sürmeden öğreneceği hakikatlerden bir süre de olsa uzak olmasını istemiştik.

“Keşke hiç gitmese, burada kalsa... Noyan ağabeyimin okuluna gitse olmaz mı, babacığım?”

“Olmaz, miniğim. Ağabeyin ait olduğu yere gitmek zorunda.”

Odaya girdiğimizde, yatağın örtüsünü kaldırıp küçük bedenini bıraktım. Çoktan uykuya dalmıştı. Ay’ı göğsüne sarıp mırıldandı. Üzerini örterken, koklayarak öptüm ipek saçlarını. Sevgi dolu kalbine kimsenin acı vermemesini diledim sessizce. Ağabeyine duyacağı hasretin küçücük kalbinde derin bir iz bırakacağını ne yazık ki biliyordum.

Sabah çocukların odasına girdiğimde Amelya’yı bavulu hazırlarken buldum. Yaklaşık beş ay sonra doğacak bebeğimizin izin verdiği ölçüde yavaş hareketleri. Dualarımı kabul etmişti Yaradan. Bir kızımız daha olacaktı.

Yaman ve Noyan’dan sonra bir erkek evladım daha olsun istemiyordum. Ama Amelya, karnında Maya ile döndüğünde bunun bizim için bir şans olduğuna inanmıştım. Ve Yaman’ı

kaybetmemize sayılı günler kala aldığımız bebek haberi ise ayakta kalmamız için bir işaretti sanki.

“Üzerini sıkı giyin, tamam mı?”

“Tamam, anne.”

Kirpikleri hâlâ nemliydi. Bakışlarını benden kaçırsa da hâlini gizleyemiyordu. Yatağın ucunda yan yana oturmuş, el ele tutuşan oğullarım ise korkarak onu izliyorlardı.

“Yaman ne zaman gelecek, anne? Ben de onunla gidemez miyim?”

Noyan’ın sorusuyla başını kaldırıp bana baktı Amelya. Benden yardım beklediğini anladığımda iki küçük adamın karşısında diz çöktüm.

“Yaman uzun bir süre orada kalacak, oğlum. Bir süre onu göremeyeceğiz.”

Noyan, Yaman’a sarılıp küskün bir ifadeyle bana baktı. “Ama ben onu çok özlerim.”

Yaman ise sessizce kardeşine sarılıyordu. Aynı yaşta olsalar da ondan daha olgun bir çocuk olduğunu her zaman gösteriyordu.

“Hepimiz onu özleyeceğiz. Ama o konağın Yaman’a ihtiyacı var.”

“Evet, Noyan. Ala doğduğunda döneceğim.”

Bir kardeşi daha olacağını öğrendiğinde adını kendisinin vermek istediğini söyledi. Ala... Amelya ile sorgusuz sualsiz kabul ettik. Zira yanında büyüymeyeceği kardeşi ile arasındaki tek bağ bu olacaktı.

“Söz veriyorum, geleceğim. Sen duvara her gece bir çizik atmayı unutma. Ben gelince sayacağız.”

Noyan, yerinden kalkıp telaşlı adımlarla odasına gitti. Geri döndüğünde en değerli eşyaları vardı kucığında. Resim defteri ve boya kalemleri... Resim yapmayı seviyordu. Çizimleri ya-

şına göre fazlasıyla güzel ve dikkat çekiciydi. Yetenekliydi. Bu yönünü benden almıştı.

“Bunlar senin olsun.”

Yaman’ın gözleri yaşlarla bezenirken, kardeşine sarıldığını gördüğümde başımı çevirdim. Onları ayrılırken görmeye dayanamıyordum.

Amelya’nın hıçkırarak odadan çıktığını gördüğümde derin bir çektim. Annelerinin ardından üzgün bakan oğullarımı kollarımla sarıp göğsüme yasladım.

“Birbirinizi sevmekten hiç vazgeçmeyin. Siz sadece kardeş değil, bir canın iki yarısısınız.”

Kapının önünde oğlumu bekleyen adamlara baktım öfkeyle. Onu kendi ellerimle bu kurtlara teslim edecek olma düşüncesi canımı yakıyordu.

Yaman, Maya’ya sarıldıktan sonra Noyan’a koştuğunda onları izledim sessizce. Birbirlerine bir şeyler fısıldadıktan sonra sıkıca sarıldıklarında başımı çevirdim. Onları ayırmak zorunda olduğum için kaderden nefret ediyordum.

Annesinin kollarına atlayan ve ona gözlerinden akan küçük yaşlarla sarılan hâlini gördüğümde ağlamamak için dişlerimi sıktım.

“Kendine çok dikkat et, küçük adam! Yemeklerini yemezlik yapma. Sakın korkma. Ben seni buradan koruyor olacağım.”

Amelya’nın titrek sesiyle söylediği sözlere dayanamadım. Eğilip oğlumu kucağıma aldım. Diğer elimle bavulunu kavrayıp, bizi bekleyen adamlara doğru yürürken fısıldıyordum.

“Sen kimin oğlusun?”

“Genco Uluhan’ın.”

“Bunu hiç unutma!”

“Unutmam, baba. Sen de beni unutma, olur mu?”

Durup beni izleyen minik yüzüne baktım. Yanağına kocaman bir öpücük bırakıp alnımı küçük alnına yasladım.

“Sen benim kalbimsin. İnsan kalbini hiç unutabilir mi?”

Kıkırdayarak yüzüme dokundu. Tam bir şey söyleyecekken tanıdığım o sesteki neşeli sözlerle bahçe kapısına çevirdim başımı.

“Beni almadan mı gidiyorsunuz, Yaman Bey?”

“Bevar amca!”

Kucağımdan inip ona koştu. Onların kucaklaşmasını izlerken neden burada olduğunu anlamıyordum. Bir gece önce Lalezar ve çocuklarla vedalaşmak için gelmişlerdi.

“Bevar, ne oluyor?” dediğimde yanında duran bavulunu gösterdi. Yanımıza yaklaşan adamlara kıstığı gözleriyle bakıp bana döndü.

“Yaman, on sekiz yaşma gelene kadar hidâne (hadâne) haklarına ben sahip olacağım.”

Ferman Aşireti’nin adamlarından biri öne çıkıp, “Bize böyle bir bilgi verilmedi!” dediğinde umursamaz bir hâlde baktı yüzlerine.

“Senin bu kuralı bilmeye yaşın yetmez. Babası Genco Uluhan ve Yedi Aşiret Birliği bu görev için beni seçti. Ne demek olduğunu gidince aşiret ihtiyarları sana anlatır.”

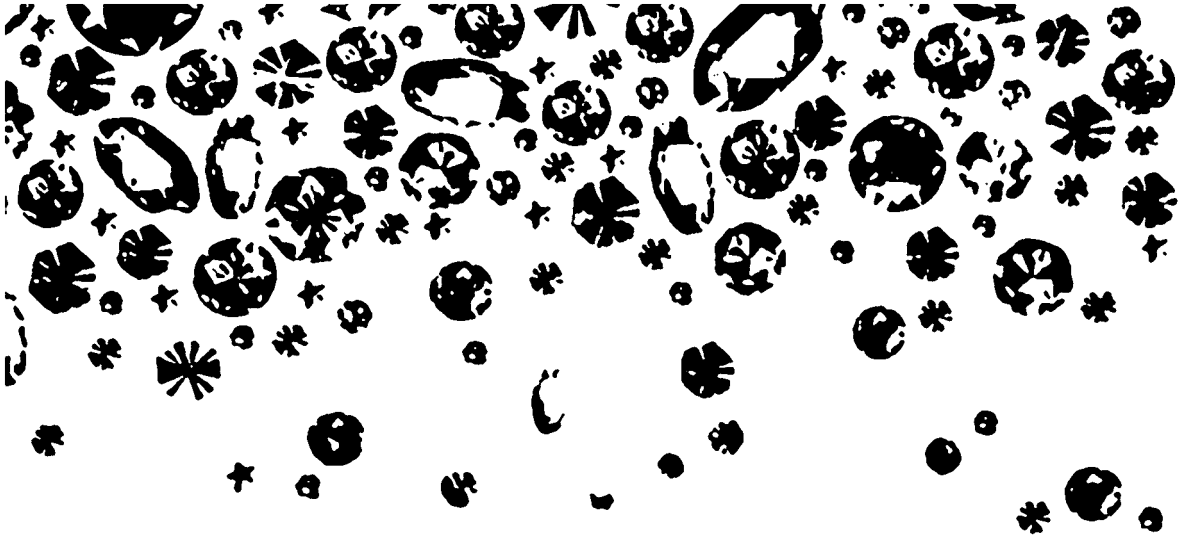
Adamlar birbirlerine bakıp, sonunda Bevar’ın sözlerini kabul ettiklerinde Yaman’a veda etmesini söyledi. Oğluma sıkıca sarılıp kokusunu içime çektim. Bevar yanında olacağı için yüreğimdeki yük biraz da olsa hafiflemişti. Diğer ağalar ile buldukları bu çözüm benim için paha biçilemezdi.

Yaman, Bevar’ın yardımıyla arabaya bindi. Dostum bana doğru döndüğünde omzunu tuttum sıkıca. Ne kadar üzgün olduğumu gördüğünde sıkıca sarıldı.

“Teşekkür ederim, Bevar. Bu iyiliğini asla unutmayacağım!”

Kendini geri çekip omzumu sıktı. “Baba yarısıyım ben, unuttun mu?”

“Önce Allah’a, sonra sana emanet!” dediğimde sıkıca sarıldı. Ardından oğlumun yanına bindiğinde, araba çok beklemeden hareket etti. Gözden kaybolana kadar onları izlerken, yüreğimde oğlumu son kez beni severken görüyor olmanın derin acısı vardı.

EPILOG

“O... Bahçede...”

Bevar’ın sözleriyle başını görebilecekmiş gibi ardına çevirdi. Gecenin karanlığı öylesine çökmüştü ki etrafını görme çabası faydasızdı. Lakin evladına hasret olan yüreği heyecanla bezendi. Yorgundu bedeni. Zaman ilerledikçe yükünü daha da arttırmıştı sanki. Canının diğer yarısının kaybolduğunu öğrendiği anda yığıldığı koltuktan doğrulurken, bir düş gördüğünü düşünüyordu. Onun asla gelmeyeceğini, böyle bir şeyin mümkün olmadığına çok emindi. Ama yüreği, böylesi zor bir günde onun varlığına muhtaçtı.

Bastonuna dayanarak attığı titrek adımlarla güçlkle bahçeye açılan cam kapıya yürüdü. Bacaklarındaki güç öylesine azdı ki ayakta durabilmesi mucizeydi. Kolunu tutan ellerle duraksadı.

“Genco!”

Sevdiği kadının sesiyle güçlkle yutkundu. Onun ne yüzüne bakmaya gücü vardı ne de bir söz söylemeye yüzü. Eline dokunup teninden sıyırdı. İsteddiği izni sessizce başını sallayarak verdi. Eğer sahiden geldiyse oğlu onu görmek için ardından gelebilirdi. Yaslandığı bastonuyla bu kez beklemeden dışarı çıktığında ardından gelen ayak seslerine rağmen durmadı.

Yağmuru hissetmesine sadece bir adım kala derin bir nefes alıp başını kaldırdı ve onu gördü.

Başı öne eğik, öylece, sessizce duruyordu. Üzerindeki uzun taba rengi trençkot sırlıslıkla olmuş, bedenine yaslanmıştı. Elleri iki yanında yumruk hâlindeydi. Canının ve ruhunun yarısı olan ikizinden, Noyan'dan daha heybetli görünüyordu. Tek başınaydı. Onu, adamları olmadan ilk defa yalnız görüyordu.

Koşup sarmak isteyen, canının diğer yarısının acısını dindirmek isteyen kalbini duymamak için yumruğunu sıkıp göğsüne yasladı. Onunla yüz yüze gelmek için hazır hissettiğinde birkaç adım daha attı. Küçük bir iç çekişin ardından karısının hıçkırıklarını duyduğunda bu sesi işiten sadece kendisi değildi. Karşısında duran oğlu da duymuştu. Annesini fark etmişti. Bu fırsattan yararlanmak istedi. Birkaç saniye de olsa izledi suretini. Ta ki yıllar sonra göz göze gelene kadar...

Yağan yağmurun altında duran iki adamdan biri diğerine can verendi. Lakin bu bağı rağmen baba ve oğul olamayacak kadar yabancılardı birbirlerine. Toprakla kavuşana dek ikisinin de kalbinde birbirine eş hasret hüküm sürecekti. Ama asla haberdar olamayacaklardı.

Yaman... Onun yaraları vardı. Ruhunu, benliğini çepeçevre saran acıları... Her şeyi olan ama hiçbir zaman tam olmayan bir adamdı. Bir Uluhan olarak doğsa da başka bir soya can olmaya mecbur kılınmıştı. Gözleri annesininkilere eş, sureti babasının kopyasıydı. Eşsiz bir aşkın varoluşunun kanıtıydı. Lakin kendisine ait olmayan bir hayata hapsedilmişti.

Koparıldığı yere geri dönüşü canının ve ruhunun diğer parçası, ikizi Noyan içindi. Diğer kardeşlerinin de kalbinde yeri olsa da Noyan kendisi demekti. Sessizliğine rağmen düşüncelerini ve hislerini anlayandı. Huysuzluğunu umursamayan, kendisinden çok düşünendi. Bir zamanlar öfkesine rağmen ondan vazgeçmeyen, kendisini aralarında kopmayacak o

bağı hatırlatandı. Ona hiç belli edemese de bu hayatta en çok sevdiği kişiydi.

Yıllar sonra bir arada gördüğü ailesine bakarken onlara yabancı olduğunu tüm benliğinde hissediyordu. Yalnızlık ilk defa kalbine acı vermese de bu kez daha çok hissediyordu. Koşup sarılmak, kardeşinin yokluğunda tekrar hissettiği kimse-sizlik duygusunu onlarla gidermek istiyordu. Ama yapamazdı. Zira tek bir adım, onun yıllardır verdiği savaşı kaybetmesi demekti. Onları korumak için ettiği yeminden dönemezdi.

“Noyan nerede?” Onu bu bahçede son kez gördüğü hâli geldi gözlerinin önüne. O genç adamdan öylesine farklıydı ki... Saçlarındaki beyazlar, yüzünde yer eden kırışıklıklarla bambaşka biriydi. Ona duyduğu özlemi maskesinin ardına gizledi.

“Gel, içeride konuşalım, oğlum.”

İşittiği sözlerin içerisinde “oğlum” sözcüğünü işittiğinde adım atmamak için güç tuttu kendisini. Yıllardır duymadığı o kelime buzdan duvarlarını kırmaya yetebilirdi. Lakin onlardan nefret eden bir adam gibi davranmak zorundaydı. Bu çaresizlikle saçlarını kavradı. Derin soluklarının ardından öfkeli sesi bahçede yankı buldu. “Sakın bana oğlum deme!”

Aralarında kısacık bir boşluk kaldığında arkalarında kalan evi işaret etti.

“Çatının altına girmemeye yıllar önce yemin ettim ben! Şimdi söyle, o haberler doğru mu? Kardeşim kayıp mı?”

Daha farklı bir tepki bekleyemezdi Genco. Ama yine de kalbindeki ufak bir köşe umut etmişti. Yüzünde ansızın beliren hüznü bir tebessüm yok oldu.

“Birkaç saattir haber alınamıyor. Yedi Aşiret ve emniyet bulmak için çabalıyor.”

Karşısındaki adama bakıp alaycı bir ifadeyle gülümsedi. “Onu da koruyamadın, değil mi?” Sözlerinin bir hançerden

farksız olduğunu biliyordu. “Benden vazgeçmenin bedeli aیلendi. Ondan ne için vazgeçtin?”

“Ala’nın doğum gününü için sürpriz yapmak istemiş.”

Duyduğu isimle başını çevirip adamın ardında duranlara baktı. İçlerinde titreyerek, annesine sarılan kızı gördüğünde hüzün çöktü içine. Adını o vermişti. Gittiği gün annesinin kar-nında olan o küçük kardeşi üniversiteyi bitirmek üzere olan bir genç kadındı şimdi. Kendisine yabancı olsa da o her detayıyla tanıyordu kardeşini. Neleri sevdiğini, yeteneklerini, arkadaş-larını ve hayallerini... Her sene aynı tarihte Noyan’a kendi-ninkiyle vermesi için özenle seçtiği hediyesini yollamayı asla ihmal etmiyordu.

Annesinin diğer yanında, koluna giren diğer kız kardeşine baktı sessizce. Maya... Onunla kısa bir zaman önce karşı kar-şıya gelmişlerdi. Yakın zamanda Kenan Cesur’un oğlu Kutsal ile geçen ay nişanlanmıştı. Birbirlerini sevdiklerini Noyan’dan duysa da yetmemişti. Kız kardeşi ona âşık olduğunu ve onunla evlenmeyi çok istediğini söylediğinde güçlkle ikna olabil-mişti. Aşk henüz bilme de...

En büyük sırtını bilen tek adam olan Bevar amcasının ya-nında Lalezar teyzesi vardı. Ona sarılan ufak kızı gördüğünde ise bir kez daha annesine bakma ihtiyacı hissetti. Maya ve Ala’ya tezat olarak annesine benzeyen en küçük kardeşi Ley-la’ydı. Gözleri, küçük yüzünün hatları annesinin bir kopyası gibiydi. Henüz lisede olduğunu biliyordu. Ağabeyini hiç tanı-mıyor olsa da onun için diğerleri kadar kıymetliydi.

“Pilotun uyarılarına rağmen fırtınada yola çıkmışlar.”

Babasının sesiyle ona çevirdi bakışlarını. Duyduğu sözler-deki çoğunluk ifadesini anlayamadı.

“Onlar?” dediğinde aklına gelen kişiyle irkildi. Yanında o da olabilir miydi? Acıyla yumdu gözlerini. Kendisine sığın-dığı vakit onu kendi elleriyle iten ve bu yüzden kardeşinin ya-nına gitmek zorunda bırakan kendisiydi üstelik. Hissettiği acı

mümkünmüş gibi ikiye katlandı. Kardeşinin hiç kimseyi dinlemeyeceğine, böyle bir çılgınlık yapabileceğine emindi. Aynı bedende can bulup, aynı canın iki parçası olsalar da benzerliklerine rağmen çok farklılardı. Kendisi gerçekçi ve soğukkanlıyken Noyan eğlenceli, hayalperest ve insanları sıcaklığıyla etkileyendi. Yağmur içine işlerken ilk kez ne yapacağını bilememenin çaresizliğiyle kıvranıyordu benliği.

Nerede olduğunu hatırladığında, gözlerini aralayıp yüzünde gezdirdi ellerini. Adamları burada olduğunu yakın zamanda öğrenirlerdi. Onlar gelmeden gitmek zorundaydı. Zira gelirlerse ailesinin topraklarında olduğu için aşiretiyle yaşanabilecekleri kestiremiyordu.

Annesinin kendisine doğru yaklaştığını gördüğünde geri adım attı. Ne kadar istese de ona sarılmak için uzanmak isteyen ellerini ceplerine sokup sıktı. Geri çekilirken bakışları karşısındaki babası ve annesi arasında gidip geliyordu.

“Onu bulabilmem için dua et, Genco Uluhan!” Yağmur şiddetini giderek arttırıyordu. “Eğer onun canına bir zarar gelirse bedelini kendi canınızla ödersiniz!”

Yapamazdı. O bilmese de uzun zamandır pek çok tehlikeyden koruduğu babasına da ailesine de zarar veremezdi. Ama bunları da dillendiremezdi. Bevar ile göz göze geldiğinde istediği cevabı ondan sessizce almıştı. Hakikat kalbinde büyük bir yük, dilinde yarayken ardına döndü.

O ardına döndüğünde Genco’nun gördüğü, yıllar önce bu evden giden küçük oğluydu artık. Ama o eski Genco değildi. Tekrar gitmesine izin veremezdi. Durdurmak için adım attığında onun duraksadığını fark etti.

“Roza?”

Gün doğumunda ilk nefesini aldığı için seçilmişti adı. Bir kadının hasretle beklediği, diğerinin aşkına dair elinde kalan tek umuduydu. Yaradan öyle güzel yaratmıştı ki yüzünü, cennetten düşen bir melek olduğunu düşünüyordu her gören. Bir-

çok yürekte yer etse de o doğduğundan itibaren tek bir adama aitti. Karşısında duran, Yaman Uluhan'a...

Sırılsıklam ve titreyen bedeni gördüğünde çatıldı kaşları. Bir yarası mı vardı? Buraya nasıl gelmişti? Kardeşi kaçırılmış ve o ellerinden kurtulmayı başarmış olabilir miydi? Tüm bu düşünceler içerisindeyken aylardır görmediği kız kollarına ağlayarak atıldı. İşte o an her şey yok oldu. Geriye sadece bir kez dokunduğu ama aşına olduğu sıcaklık kaldı. Nerede olduğu, arkasında onları izleyen insanlar hatırında dahi değildi. Sıkıca sardı. Beli kollarının arasında kaybolacak kadar inceydi. Kuzguni, ıslak saçlara başını yasladığında bu kez bir hayal görmediğini kavrayabildi.

“Yaman!”

Adını dudaklarından duyduğunda yüreği sızladı. Bir daha asla anmayacağını söylediğinde yara alan kalbi sihirli bir el değmişçesine iyileşti. Onu kendisinden uzak tutmak için dizginlediği görünmez ipler yok olmuştu. Elini kaldırıp ıslak saçlarını kavradı parmaklarıyla. Kendisine dahi itiraf edemese de hasretiyle yandığı o koku ciğerlerine dolduğunda kaderinden kaçamayacağını artık biliyordu.

Yaman ve Noyan'ın hikâyesi sizlerle olacak...